

อนุสรณ์ งานฉลองวัดครบ ๑๔ ปี และงานประเพณีสงกรานต์

วัดป่าสามัคคี เมืองคิลลีน
มลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา

๒๖-๒๗ เม.ย. ๒๕๕๑

รู้จักพอ ก่อสุขทุกสถาน
หลวงปู่เงิน วัดดอนยายหอม นครปฐม

ปรารภกถา

วัดป่าสามัคคี เมืองคิลลีน มลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา ได้ถือกำเนิดเกิดมาโดยคณะสงฆ์วัดพุทธาวาส เมืองฮิวสตัน ซึ่งมีพระเดชพระคุณ ท่านเจ้าคุณพระสุนทรพุทธิวิเทศ เป็นประธาน ร่วมกับ พุทธศาสนิกชนทุกท่านในเมืองคิลลีน ฮอกกေးไฮ้ คอปปะโค้ รารอวก จอร์จทาว ออสติน ฮิวสตัน เป็นต้น ได้ร่วมด้วยช่วยกันสรรคสร้างมาโดยลำดับ เริ่มตั้งแต่ปลายปี 1994 (2537) เป็นต้นมา จนกระทั่งเป็นรูปร่างตามกฎหมายของรัฐเท็กซัส เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2538 (May-1-1995) ตามใบอนุญาต เลขที่1356629-01 ของมลรัฐเท็กซัส

ตั้งแต่นั้นมา จนถึงวันนี้การดำเนินการกิจการของวัด ก็เป็นไปด้วยดี มีความเจริญรุ่งเรืองมาตามลำดับ ตามสมควรแก่ฐานะของวัด จวบจนทุกวันนี้ มีศาสนสถาน คือ ศาลา กุฏิที่พัก ห้องครัว ห้องสำนักงาน เป็นต้น มีศาสนวัตถุ คือพระพุทธรูป โต๊ะหมู่เครื่องสักการบูชา มีการประกาศศาสนธรรม จัดงานประเพณีต่างๆ พร้อมทั้งศาสนพิธีในงานเทศกาลต่างๆ แต่ละคร้ง ก็มีศาสนบุคคล เข้ามาร่วม ประพฤติปฏิบัติธรรม บำเพ็ญทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา ซึ่งเป็นที่น่าอนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง กิจการของวัดดำเนินการไปด้วยดี เพราะวัดมีสมาชิกคือศาสนบุคคลที่ดี ที่มีจิตใจ ใคร่ในทานกองการกุศล ล้วนแต่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญตน ให้เป็นพุทธศาสนิกชนที่ดี มีความเคารพ บูชา สักการะ เทิดทูนพระพุทธศาสนา ในกาลสมัยนี้ ปี พ.ศ. 2551 นับจากปีที่มิวัดตามกฎหมาย

ถึงปัจจุบันนี้ วัดมีอายุย่างเข้า 14 ปี ชาวบ้านและชาววัด ต่างก็มีความสามัคคี เห็นดี เห็นงาม ตามจำนวนปี คือ เลข 14 อันมีความหมายตามตำราโหราว่า เป็นเลขจักรพรรดิ จึงเห็นสมควรที่จะจัดงานฉลองวัดขึ้น เพื่อประกาศศาสนธรรมคำสอนให้เผยแผ่ออกไป การจัดงานนี้ จึงได้เกิดขึ้นมา กำหนดในวันที่ 26 เมษายน 2551 เป็นงานฉลองวัด วันที่ 27 เมษายน 2551 เป็นงานประเพณีสงกรานต์ อันเป็นการบำเพ็ญทาน รักษาศีลแลเจริญภาวนา ของพุทธศาสนิกชน ซึ่งจะยังผลให้เกิดประโยชน์ และความสุขทั้งส่วนตนและส่วนรวม โดยทั่วไป

ในการนี้ คณะสงฆ์วัดป่าสามัคคีและคณะกรรมการบริหารวัด พร้อมทั้งคณะกรรมการจัดงานต่างก็มีความสุขยินดีที่ทุกท่าน ได้ร่วมด้วยช่วยกัน ให้การจัดงานครั้งนี้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย สมความมุ่งหมายทุกประการ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และเทวาภูษา จงปกปักษ์รักษา ค้ำครองท่านทั้งหลายทุกๆ ท่านที่มาร่วมงานก็ดี ไม่ได้มาร่วมงานก็ดี ให้มีความสุขความเจริญอยู่เย็นเป็นสุข ตลอดไปเทอญ

ด้วยความปรารถนาดี

คณะสงฆ์-คณะกรรมการบริหาร

วัดป่าสามัคคี เมืองคิลลีน มลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา

สารบัญ

เรื่อง	หน้าที่
สัมโมทณียกถา โดย...พระสุนทรพุทธิวิเทศ	๑
มุกิตาพจน์ โดย...ดร.สุรพรหม พวงมาลี	๒
ประวัติวัดป่าสามัคคี โดย...คณะสงฆ์วัดป่าสามัคคี	๓
ประวัติการจัดตั้งองค์การวัดป่าสามัคคีแห่งคิลลิน โดย...ดร.สุรพรหม พวงมาลี	๔
โครงการจัดงานฉลองวัดครบ ๑๔ ปี และงานประเพณีสงกรานต์ โดย...คณะสงฆ์วัดป่าสามัคคี	๗
คณะกรรมการบริหารวัดสามัคคี ปี ๒๕๓๘ (1995)-๒๕๕๑ (2008) โดย...คณะสงฆ์วัดป่าสามัคคี	๒๒
พระสงฆ์จำพรรษาปี ๒๕๓๘ (1995)-๒๕๕๐ (2007) โดย...คณะสงฆ์วัดป่าสามัคคี	๒๔
ธรรมกถาเรื่อง..กาย-จิต โดย...พระอาจารย์จำเนียร จิรสุโข	๒๕
มนต์ภาวนาเพื่อมงคลชีวิต	๒๙
สมถภาวนา-วิปัสสนาภาวนา	๔๒
การใช้นิพพานบริหารชีวิต	๖๕
คำกลอนสอนใจจาก ภาพลึง ปิตตา ปิตหู ปิตปาก	๗๐
อนุโมทนาภคคา โดย...พระอาจารย์จำเนียร จิรสุโข	๗๒
รายนามผู้ร่วมสร้างมหาทานบารมี (เจ้าภาพ)	๗๓

สัมโมทนียกถา

การสร้างวัด ดูเผินๆ น่าจะง่าย เพราะเห็นวัดที่เขาสร้างเสร็จแล้ว แต่ที่จริงแล้วการสร้างวัดมีส่วนประกอบหลายอย่างที่จะสร้างให้วัดเป็นวาขึ้นมาได้สักวัดหนึ่ง แม้การสร้างวัดป่าสามัคคีเมืองคิลลิน นี้ก็เหมือนกัน กว่าจะเป็นวัดขึ้นมาได้ดังที่เห็นนี้นับเวลาก็ ๑๔ ปีแล้ว ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจกันของญาติโยม และพระสงฆ์ช่วยกันอย่างเต็มความสามารถด้วยศรัทธาและความสามารถอย่างจริงจังจึงดำเนินการมาได้อย่างที่เห็นอยู่ที่นี่ นับว่าพวกเราได้สร้างสิ่งที่เป็นแก่นสารแก่พระศาสนาอย่างหนึ่ง ถ้าวัดไม่มีพระสงฆ์และญาติโยมผู้ให้การอุปถัมภ์ค้ำชูแล้ว วัดและพระพุทธศาสนาของเราคงไม่เจริญยืนนานมาถึงเพียงนี้ แม้ว่าปัจจุบันวัดนี้จะไม่สมบูรณ์ทุกอย่างก็ตาม แต่ด้วยความตั้งใจของคณะสงฆ์และคณะกรรมการผู้ทำงาน จะสามารถทำให้วัดเจริญก้าวหน้าและสมบูรณ์ได้ในอนาคตอันไม่ไกลนัก ในนามผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อสร้างวัดนี้มาด้วยกัน หวังว่าวัดเราจะดำเนินไปได้ด้วยดี เป็นที่ศึกษาและปฏิบัติธรรมของชาวพุทธและผู้สนใจในการศึกษาพระพุทธศาสนาสืบต่อไป จะเป็นการสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาให้ยืนยาวสืบต่อไปอีกด้วย

จึงขออนุโมทนาในการกุศลศรัทธาและเจตนาอันแรงกล้าของคณะสงฆ์ และญาติโยมสาธุชนทั้งหลายผู้มีส่วนในการสร้างวัดแห่งนี้ ขอให้ทุกท่านจงเจริญก้าวหน้าในธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยทั่วกันทุกท่านเทอญฯ

.....
(พระสุนทรพุทธิวิเทศ)
เจ้าอาวาสวัดพุทธาวาส นครนิวส์ตัน

มุทิตาพจน์

วัดป่าสามัคคีแห่งคิลลิน นับตั้งแต่แรกก่อตั้งขึ้นมาเลยทีเดียว จนบัดนี้จะมีอายุครบรอบ 14 ปี ในปีอันเป็นมหามงคลนี้ คณะผู้บริหารงาน ทั้งฝ่ายบรรพชิตและฝ่ายฆราวาสได้ร่วมกันวางแผนงานเตรียมการเฉลิมฉลองวโรกาสสำคัญนี้ ประกอบกับมีการจัดงานพิธีสงกรานต์เพื่อต้อนรับศกใหม่ตามประเพณีไทยมาแต่โบราณด้วยอีกงานหนึ่ง จึงนับได้ว่างานฉลองครั้งเป็นนิมิตหมายสำคัญยิ่งนัก

วัดป่าสามัคคีแห่งคิลลินของเราทั้งหลาย ถือได้ว่าเป็นผลพวงจากการรวมความคิดที่เป็นกุศล การร่วมใจร่วมเสียดสละทุนทรัพย์ตามแรงศรัทธา ร่วมสละร่างกายและเวลาอันมีค่าของแต่ละบุคคล พร้อมใจกันมาสร้างวัดในพระพุทธศาสนาขึ้นในต่างแดนห่างไกลจากบ้านเกิดเมืองบิตรมารดา ณ ที่แห่งนี้ โดยเฉพาะท่านทั้งหลายผู้มีอุปการคุณต่อวัดฯ จำนวนมากมายหลายท่าน ทั้งท่านที่อยู่อาศัยในบริเวณนครคิลลินและเขตเมืองใกล้เคียง และท่านที่มาสู่วัดฯ จากเมืองใกล้เคียงอื่นๆ ทั้งใกล้และไกลออกไป ได้พลีร่างกายให้แก่วัดฯ โดยมีเห็นแก่เห็นดีเห็นชอบ โดยมีได้คำนึงถึงความสุขสะดวกสบายส่วนตัว ในการก่อสร้างอาคารต่างๆ ให้วัดฯ ดังที่เห็นปรากฏอยู่ทุกวันนี้ รวมทั้งการบำรุงรักษา ถากถางพงหญ้า ทิวไม้ต่างๆ ที่เป็นสิ่งรกตา ทำให้อาณาบริเวณของวัดฯ แลดูสะอาดตา สวยงาม ชวนให้ผู้คนใคร่มาเยี่ยมเยือนและใช้วัดฯ เป็นที่พักพิงทางใจ บางท่านแม้ว่าจะเจ็บป่วย บางครั้งก็ยังอุตสาหะมาช่วยทะนุบำรุงวัดฯ ในด้านต่างๆ กันไปตามแต่ความถนัดหรือความชำนาญ หลายท่านเข้ามาวัดฯ เพื่อถวายภัตตาหาร เครื่องอัฐบริขารต่างๆ ที่จำเป็นแด่พระคุณเจ้าผู้จำพรรษา ณ วัดแห่งนี้ เป็นกิจวัตรสม่ำเสมอ บางท่านก็จัดการเพื่อให้พระภิกษุได้รับการถวายเหยี่ยวายามท่านอาพาธ เป็นต้น

การประกอบกรรมดีดังตัวอย่างที่กล่าวมา ทั้งโดยญาติโยมอุปัฏฐาก อุปัฏฐายิกาและโดยพระคุณเจ้าเอง มีมากมายจนมิอาจกล่าวถึงได้หมดหรือครบถ้วนแน่นอน แต่ให้ท่านผู้อ่านพึงรับทราบว่าคุณความดีทั้งหลายเหล่านี้ติดตรึงอยู่ในใจของผู้ที่เกี่ยวข้องกับวัดป่าสามัคคีแห่งคิลลินของเราทั้งหลายทุกผู้ทุกนาม ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากความสามัคคีปรองดองและการร่วมแรงร่วมใจของพุทธศาสนิกชนเราท่านทั้งหลายนี้เอง ดังเช่นที่วัดของเรามีคำว่า “สามัคคี” พ่วงท้ายอยู่อย่างสมนามโดยแท้ทีเดียว

ขอให้ความสามัคคีเช่นที่ว่ามานี้เป็นแรงหนึ่งที่จะช่วยอุ้มชูวัดของเราให้สามารถดำรงอยู่เพื่อจะได้ทำหน้าที่ประกอบคุณประโยชน์แก่สังคมและชุมชนนี้ต่อไปอีกนานเท่านาน สาธุ!

ดร.สุรพรหม พวงมาลี

ประธานจัดงานฝ่ายฆราวาส

สุชา สังข์สละ สามัคคี (ความพร้อมเพรียงของหมู่ก่อให้เกิดความสุข จากโมทสุตร ๒๕/๒๐๖)

ประวัติวัดป่าสามัคคี
เมืองคิลลีน มลรัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา

สถานที่ตั้ง	วัดป่าสามัคคี เมืองคิลลีน มลรัฐเท็กซัส (Wat Pah Samarkki of Killeen)
วันเริ่มก่อตั้ง	วันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2538 (May/31/1995) ตามใบอนุญาต เลขที่ 1356629-01 ของมลรัฐเท็กซัส
คณะผู้ก่อตั้ง	โดยพุทธศาสนิกชนชาวเมืองคิลลีน, เมืองฮอกกะโฮ, เมืองคอบพะโค, เมืองออสติน, เมืองฮิวตัน (พระวิเทศธรรมสุนทร เจ้าอาวาสวัดพุทธาวาส)
ที่ดินวัด	วัดมีเนื้อที่ทั้งหมด จำนวน 18 เอเคอร์ (45ไร่)
ราคาที่ดิน	ที่ทางวัดจัดซื้อ 72,516.84 เหรียญ
งบประมาณ	การดำเนินการจัดซื้อที่ดินมี 2 แบบ -เงินกู้ประเภทไม่เสียดอกเบี้ย 45,676.25 เหรียญ (กู้จากญาติโยม) -เงินกู้ประเภทเสียดอกเบี้ย 26,840.59 เหรียญ (กู้จากธนาคาร) รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน 72,516.84 เหรียญ
ศาสนสถาน	มีกุฏิ 2 หลัง -หลังที่ 1 มี 2 ห้องนอน, 1 ห้องน้ำ, 1 ห้องครัว (เมื่อปี 2537) -หลังที่ 2 มี 6 ห้องนอน, 2 ห้องน้ำ ใช้งบประมาณในการก่อสร้างประมาณ 30,000.00 เหรียญ (เมื่อปลายปี 2538) -หลังที่ 3 ศาลาธรรมาภินันท์ (ตามภาพถ่ายที่แนบส่งมานี้) ใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติศาสนกิจ ปฏิบัติธรรม และประกอบพิธีสำคัญในทางพระพุทธศาสนา ใช้งบประมาณในการก่อสร้างประมาณ 140,000.00 เหรียญ (เมื่อปี 2540)
การบริหาร	วัดป่าสามัคคี มีการบริหารงานของวัดตามกฎหมาย By Law โดยคณะกรรมการบริหาร จำนวน 7 ท่าน ซึ่งมีพระอาจารย์จำเนียร จิรสทุโธ (เป็นเจ้าอาวาส) และเป็นประธาน ประกอบด้วยพระภิกษุอีก 1 รูป และฆราวาส 5 ท่าน
โครงการของวัด	ปัจจุบันมีการเปิดสอนหนังสือภาษาไทย แก่เยาวชนชาวไทย ทุกวันอาทิตย์
โครงการต่อไป	เปิดสอนการปฏิบัติธรรมแก่ญาติโยมสาธุชนทั่วไปทุกวัน เวลา 18.00 – 20.00 น.

ประวัติการจัดตั้งองค์การวัดป่าสามัคคีแห่งคิลลิน (Wat Pah Samarkki of Killeen)

วัดป่าสามัคคีถือกำเนิดขึ้นมาอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม พุทธศักราช 2538 (ค.ศ. 1995) ซึ่งเป็นวันเดียวกันกับที่วัดฯ ได้ดำเนินการจดทะเบียนขอจัดตั้งเป็นองค์การการกุศล (non-profit organization) อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ณ สำนักงาน The Secretary of State แห่งมลรัฐเท็กซัส ผู้ดำเนินการได้ยื่นใบสมัครพร้อมเอกสารต่างๆ ได้แก่ บทบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งองค์การ (Articles of Incorporation) พร้อมกับกฎและระเบียบว่าด้วยการบริหารงาน (By-laws) วัดฯ ได้จัดตั้งขึ้นเป็นองค์การโดยใบอนุญาต (Charter) หมายเลข 1356629-01 และได้รับใบรับรองชื่อว่า Certificate of Incorporation ในวันเดียวกันด้วย

เมื่อวัดป่าสามัคคีก่อตั้งแล้วนั้น การบริหารงานของวัดฯ ได้ดำเนินไปตามนัยแห่งบทบัญญัติและกฎระเบียบที่ได้วางเอาไว้ กล่าวคือ คณะกรรมการบริหาร (Board of Directors) เป็นผู้ประชุมเพื่อวางนโยบายและตั้งโครงการพัฒนาวัดฯ ในด้านต่างๆ กับมีคณะเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน (officers) เช่น เลขานุการ เภรัญญิก อิกซุดหนึ่ง นำโครงการเหล่านั้นไปดำเนินการโดยได้รับความร่วมมือและช่วยเหลือทั้งด้านทุนทรัพย์ เวลา พร้อมกับแรงกายจากญาติโยมผู้เป็นสมาชิกวัดฯ โดยทั่วหน้า

คณะกรรมการบริหารและคณะเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานชุดแรกก่อตั้งวัดฯ สมควรได้รับการเอ่ยนามดังนี้ คือ Phramaha Prachan Kamchan ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการบริหาร กรรมการมีทั้งหมด 6 ท่าน ได้แก่

1. Phra Ken Kamalo
2. Pratueng Bery
3. Pranee Wallace
4. Gun (Pat) Hrouda
5. Narong Kawsitte
6. Phra Jammian Thaiyim

คณะเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานก็มีนายก คือ Phramaha Prachan Kamchan ปัจจุบันได้รับพระราชทานแต่งตั้งเป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ที่ พระสุนทรพุทธิวิเทศ

เลขานุการได้แก่ คุณ Gun Hrouda และเภรัญญิกก็คือ คุณ Pranee Wallace

คุณกุล โรด้า ซึ่งเป็นผู้หนึ่งในกลุ่มผู้ดำริ บุกเบิกและร่วมให้วัดฯ ยืมทุนซื้อที่ดินสร้างวัดฯ โดยคุณกุลเป็นผู้ลงนามในสัญญากู้ยืมเงินจากธนาคารแทนวัดฯ เพื่อซื้อที่ดินซึ่งเป็นทำเลที่ตั้งวัดฯ ในปัจจุบัน (โปรดอ่านรายละเอียด

ประวัติความเป็นมาของวัดฯ ได้ในบทความอีกฉบับหนึ่งในหนังสืออนุสรณ์เล่มนี้) ได้ตกลงลงนามโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินผืนนี้ให้วัดฯ มีชื่อปรากฏเป็นผู้ถือครองกรรมสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในวันที่ 27 ธันวาคม พุทธศักราช 2538 ก็คือ ปีที่ก่อตั้งวัดฯ ขึ้นมานั่นเอง

ในวันที่ 9 ตุลาคม พุทธศักราช 2540 (ค.ศ. 1997) วัดป่าสามัคคีได้ตกลงยินยอมให้ทางการเวนคืนที่ดินของวัดด้านหน้าลึกเข้ามา 20 ฟุตเป็นแนวขนานไปกับถนนหลวงสาย 195 เพื่อนำไปขยายทางหลวงสายนี้ ซึ่งบัดนี้โครงการขยายถนนสายนี้ช่วงผ่านหน้าวัดฯ ก็เสร็จสมบูรณ์ ได้อำนวยประโยชน์แก่ผู้สัญจรไปมา การเข้าออกบริเวณวัดฯ มีที่กว้างขวาง สะดวกและปลอดภัยยิ่งขึ้น

วัดฯ ได้ยื่นเรื่องเพื่อขอยกเว้นเสียภาษีเงินได้ต่อหน่วยงานรัฐบาลแห่งชาติ คือ IRS (Internal Revenue Service) เนื่องจากวัดฯ เป็นองค์การการกุศลและมีได้ตั้งขึ้นเพื่อแสวงหาผลกำไรหรือเพื่อประโยชน์ส่วนตนของบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยเฉพาะ วัดฯ ได้รับหมายเลขผู้เสียภาษีเงินได้ คือ หมายเลข 74-2769353 พร้อมทั้งได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้เลยนับตั้งแต่วันที่ 14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา แต่ภาษีบำรุงท้องที่นั้นวัดฯ ยังคงต้องเสียให้แก่อำเภออยู่เป็นประจำทุกปีสำหรับเนื้อที่จำนวน 14.143 เอเคอร์ (ล่าสุด ปี พ.ศ. 2550 วัดฯ เสียค่าภาษีส่วนนี้เป็นจำนวน 627.63 เหรียญสหรัฐ) ทั้งนี้ เพราะวัดฯ ยังมีที่ดินว่างเปล่า ไม่มีสิ่งปลูกสร้าง ส่วนพื้นที่ที่เป็นที่ตั้งศาลาานเกษมธรรมนันท์กับอาคารและกุฏิสงฆ์นั้น ทางวัดได้ทำเรื่องขอยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนเหมือนเช่นอาคารหรือบ้านที่อยู่อาศัยต่างๆ ไป และวัดฯ ก็ได้รับยกเว้นภาษีส่วนนี้มาทุกๆ ปีด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับที่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นั่นเอง

นอกจากนี้ วัดฯ มีหน้าที่ต้องแจ้งยอดรายรับประจำปี (ในปี พ.ศ. 2550 ที่ผ่านไป วัดฯ มียอดรายรับเป็นเงินทั้งหมด 68,335.87 เหรียญสหรัฐ) ต่อรัฐบาลมลรัฐเท็กซัสเสมอมาทุกปี หากวัดฯ มียอดรายได้ส่วนที่จะนำไปใช้เป็นเงินทุนดำเนินงานจำนวนปีละ 150,000 เหรียญสหรัฐ ขึ้นไป วัดฯ จะต้องเสียภาษีที่เรียกว่า Franchise Tax ให้แก่รัฐ แต่เท่าที่ผ่านมาปรากฏว่าวัดฯ ยังไม่เคยได้รับเงินหรือสิ่งของบริจาคที่มีมูลค่ารวมกันเป็นจำนวนทะเลปานันเลย ฉะนั้น ในแต่ละปีวัดฯ ก็เพียงแต่กรอกแบบฟอร์มแจ้งตัวเลขไปเท่านั้นเอง

วันสำคัญวันหนึ่งที่ควรจารึกไว้ในประวัติวัดป่าสามัคคี ซึ่งเปรียบเสมือนการเดินทางถึงจุดหมายแห่งหนึ่งที่ทั้งญาติโยม คณะสงฆ์และผู้ปรารถนาดีทั้งหลายรอคอย นั่นก็คือวันที่วัดฯ ได้ปลอดจากการชำระเงินยืมจากญาติโยมกับเงินกู้จากธนาคารหมดสิ้น โดยบริษัท Metwest Mortgage Services ซึ่งเป็นบริษัทที่ปล่อยเงินกู้เพื่อซื้อบ้านและที่ดินได้มีจดหมายถึงวัดฯ ลงวันที่ 27 ธันวาคม พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000) แจ้งว่าบริษัทฯ ได้รับเงินชำระเงินกู้จากวัดฯ ครบถ้วน จึงได้ส่งหนังสือแจ้งมาถึงวัดฯ กับเอกสาร คือ ใบโอนโฉนดที่ดินของวัดฯ พร้อมกับมอบอำนาจในการโอนที่ดินมา ทางวัดฯ จึงได้ดำเนินการนำเอกสารสำคัญเหล่านี้ไปขึ้นทะเบียนที่ดินไว้กับทางอำเภอ (Bell County) เป็นที่เรียบร้อยเมื่อวันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2544 (ค.ศ. 2001)

ปัจจุบันวัดฯ ได้เปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ประเภทธุรกิจ (Business Savings) หมายเลขบัญชี 4603467057 และบัญชีใช้เช็ค หมายเลข 1194455 ไว้กับ ExtraCo Banks สาขา Harker Heights หมายเลขโทรศัพท์ฝ่ายบริการลูกค้า (Customer Care) คือ

(254) 200-3601

คณะกรรมการบริหารวัดฯ ชุดปัจจุบันมีจำนวนทั้งหมด 7 ท่าน ประกอบด้วยองค์ประธาน คือ พระจำเนียร (จิรสทุโร) ไทยยืม

กรรมการท่านอื่นๆ ก็ได้แก่ พระสุรสิทธิ์ (อาริโย) พูลบัว

คุณคันชวย โคมส์

คุณแอน แบลิ่ง

คุณวาริน หล่อนกลาง

คุณธิดา บอนเนอร์

คุณชาญชัย ศิลาสง

คณะเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานก็มี พระจำเนียร (จิรสทุโร) ไทยยืม เป็น(องค์)นายก

เลขานุการได้แก่ คุณแอน แบลิ่ง และเหรัญญิกก็คือ คุณคันชวย โคมส์ ที่ตั้งสำนักงานก็คือ ที่ตั้งวัด ซึ่งอยู่ ณ เลขที่ 20905 State Highway 195, Killeen, Texas 76542-4869, U.S.A. หมายเลขโทรศัพท์ (254) 793-3713 และแฟกซ์หมายเลข (254) 793-8165

งานฉลองวัดป่าสามัคคีเนื่องในโอกาสที่วัดฯ จะมีอายุครบ 14 ปีในปีนี้ ถือได้ว่าเป็นงานฉลองการที่วัดฯ ได้ก้าวหน้าไปอีกก้าวหนึ่ง สมควรแก่การยกย่องและแสดงความปิติยินดี

โครงการจัดงานฉลองวัดครบ ๑๔ ปี และงานประเพณีสงกรานต์ วัดป่าสามัคคี เมืองคิลลีน มลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา

๑. หลักการและเหตุผล

วัดเป็นสถานที่สำคัญของพุทธศาสนิกชนมาแต่โบราณกาล เป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดศิลปวัฒนธรรม เป็นศูนย์รวมจิตใจ ที่สำคัญคือเป็นแหล่งเผยแผ่ ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วัดป่าสามัคคี เมืองคิลลีน มลรัฐเท็กซัส ได้ถือกำเนิดมา เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๑ (1994) โดยความร่วมมือของคณะสงฆ์วัดพุทธาวาส ซึ่งมีพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระสุนทรพุทธิวิเทศ เป็นประธาน ร่วมกับพุทธศาสนิกชนชาวไทย ในเมืองคิลลีน เมืองฮอกกัซไฮ้ เมืองคอปปะไค้ เมืองออสติน เมืองฮิวสตัน และพุทธศาสนิกชนโดยทั่วไป ได้ร่วมกันก่อสร้างวัดตามลำดับ โดยมีหลักการว่า “เพื่อประโยชน์และความสุขของมหาชนเป็นจำนวนมาก” การดำเนินการสร้างวัด ได้ดำเนินการมาด้วยดีครบเวลาเกือบ ๑๔ ปี จวบจนมีกุฏิและศาลา นับว่าได้มีศาสนสถานให้พุทธศาสนิกชน ได้บริจาคนาน รักษาศีล และเจริญจิตภาวนา ดังนั้นจึงเห็นสมควร จัดงานฉลองวัดครบ๑๔ปี และงานประเพณีสงกรานต์ขึ้นพร้อมกัน

๒. วัตถุประสงค์

- ๒.๑ เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาในด้าน ศาสนธรรม ศาสนพิธี ศาสนสถาน ศาสนวัตถุ ศาสนบุคคล
- ๒.๒ เพื่อเป็นศูนย์รวม ของพุทธศาสนิกชนโดยทั่วไป
- ๒.๓ เพื่อเชิญชวนให้พุทธศาสนิกชน บำเพ็ญบุญกุญญาวัตถุ ๓ ประการ คือ บริจาคนาน รักษาศีล และเจริญภาวนา. ฯ

๓. การดำเนินการ

- ๓.๑ เปิดป้ายวัด
- ๓.๒ การเจริญพระพุทธมนต์
- ๓.๓ งานประเพณีสงกรานต์
- ๓.๔ การแสดงพระสัทธรรมเทศนา
- ๓.๕ การปฏิบัติธรรม

๔. สถานที่จัดงาน

วัดป่าสามัคคี เมืองคิลลีน มลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา

๕. กำหนดวันจัดงาน

- ๕.๑ งานฉลองวัดครบรอบ ๑๔ ปี

วันเสาร์ที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑ (2008)

๕.๒ งานประเพณีสงกรานต์

วันอาทิตย์ที่ ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑ (2008)

๖. กำหนดเวลาจัดงาน

๖.๑ งานฉลองวัดครบรอบ ๑๔ ปี

วันเสาร์ที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑ (2008)

เวลา ๐๖.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเช้า

เวลา ๐๗.๐๐-๐๙.๐๐ น. ทำวัตรเช้า - ปฏิบัติธรรม

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเพล

เวลา ๑๓.๐๐ น. เริ่มงานประเพณีสงกรานต์

-ปิดทองพระ

-สงน้ำพระ

-ก่อบูชาเจดีย์ทราย

-ใส่บาตรสวดคำพระประจำวัน ฯลฯ

เวลา ๑๓.๓๐-๑๔.๓๐ น. ทำวัตรเย็น - ปฏิบัติธรรม

เวลา ๑๕.๓๙-๑๕.๕๐ น. เปิดป้ายวัด

-พระสงฆ์เจริญชัยมงคลคาถา

-ถวายจตุปัจจัยไทยธรรม

เวลา ๑๖.๓๐ น. ประธาน กล่าวรายงาน “ประวัติและการดำเนินการก่อสร้างวัด”

เวลา ๑๖.๔๕ น. ผศ. ดวงพร หนูพงษ์ กล่าวบรรยาย “พุทธศาสนา-วัฒนธรรม และการใช้ชีวิตในต่างประเทศ”

เวลา ๑๗.๐๐ น. พระสงฆ์ เจริญพระพุทธมนต์ “งานฉลองวัด”

เวลา ๑๗.๔๕ น. แสดงพระลีลาธรรมเทศนา ฯ

เวลา ๑๘.๐๐ น. ถวายจตุปัจจัยไทยธรรม

-สาธุชนกรวดน้ำ - รับพร

-หลังจากนั้น เริ่มงานบันเทิง ฯ

๖.๒ งานประเพณีสงกรานต์

วันอาทิตย์ที่ ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑ (2008)

เวลา ๐๖.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเช้า

เวลา ๐๗.๐๐-๐๙.๐๐ น. ทำวัตรเช้า - ปฏิบัติธรรม

เวลา ๑๐.๐๐ น. พระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์ งานประเพณีสงกรานต์

เวลา ๑๑.๐๐ น.	ถวายภัตตาหารเพล
เวลา ๑๒.๐๐ น.	สาธุชนร่วมรับประทานอาหาร
เวลา ๑๓.๐๐ น.	พระสงฆ์ – มาติกา – บังสุกุล
เวลา ๑๓.๓๐ น.	แสดงพระสัทธรรมเทศนา ฯ
เวลา ๑๔.๐๐ น.	ถวายจตุปัจจัยไทยธรรม
เวลา ๑๔.๑๕ น.	ถวายผ้าป่าสามัคคี
เวลา ๑๔.๓๐ น.	พระสงฆ์อนุโมทนา -สาธุชนกรวดน้ำ – รับพร
เวลา ๑๔.๔๕ น.	พระสงฆ์เจริญชัยมงคลคาถา -ปะพรมน้ำพระพุทธมนต์ -เสริ้จพิธี

๗. พระสงฆ์ที่นิมนต์มาในงานพิธีฉลองวัด

๑. พระเทพกิตติโสภณ	ประธานสมัชชาสงฆ์ไทย ในสหรัฐอเมริกา
๒. พระวิเทศธรรมรังสี	ที่ปรึกษาสมัชชาสงฆ์ไทยฯ
๓. พระสุนทรพุทธวิเทศ	รองประธานสมัชชาสงฆ์ไทยฯ และ เจ้าอาวาส วัดพุทธาวาส
๔. พระครูศรีธรรมปฏิภาณ	วัดพุทธาวาส
๕. พระครูโชติธรรมวิเทศ	เจ้าอาวาสวัดพุทธวิหารนานาชาติ (มิชิแกน)
๖. พระอาจารย์เคน กมโล	วัดพุทธาวาส
๗. พระครูสังฆรักษ์อวยพร จิตินฺฺญาโณ	รองเจ้าอาวาสวัดดอนยายหอม (จากเมืองไทย)
๘. พระครูวิเทศพรหมคุณ	เจ้าอาวาสวัดพรหมคุณาราม (อริโซน่า)
๙. พระครูวิมลศาสนวิเทศ	เจ้าอาวาสวัดพุทธโสธรวิเทศ (นิวเม็กซิโก)

๘. พระสงฆ์ที่เจริญชัยมงคลคาถา

๑. พระมหานวน ชวนปญฺโญ	วัดพุทธาวาส
๒. พระมหาบัญชา สุตฺตจิตฺโต	วัดพุทธนานาชาติ
๓. พระมหาเทวา ปญฺญาวตฺตโน	เจ้าอาวาสวัดพุทธนานาชาติ
๔. พระมหาดร.วิญญู วิญญู	เจ้าอาวาสวัดสัทธาธรรม
๕. พระมหาเลข ปุญฺญาคมโ	วัดพุทธาวาส
๖. พระบุญเกิด สุภาจาโร	วัดดอนยายหอม
๗. พระมหาสมบุรณ์ จิตฺตปุญฺโญ	เจ้าอาวาสวัดพุทธมхамณี
๘. พระมหาสุชน ยสสีโล	วัดดาวทอง
๙. พระใบฎีกาสวรรค์ กิตฺติวณฺโณ	วัดดอนยายหอม

๙. พระสงฆ์ที่นิมนต์มาร่วมในงานพิธี

๑. พระสงฆ์วัดพุทธาวาส	๕. พระสงฆ์วัดดาวทอง
๒. พระสงฆ์วัดพุทธนานาชาติ	๖. พระสงฆ์วัดพรหมคุณาราม
๓. พระสงฆ์วัดสัทธาธรรม	๗. พระสงฆ์วัดพุทธโสธรวิเทศ
๔. พระสงฆ์วัดพุทธมхамณี	

๑๐. งบประมาณ และแหล่งงบประมาณ

๑๐.๑ งบประมาณถวายพระในพิธี ฉลองวัด

๑๐.๑.๑. งบประมาณถวายพระในพิธี วันเสาร์ที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑ (2008)

- रुपये \$๓๐๐.๐๐ จำนวน ๙ รูป เป็นเงิน \$๓,๓๐๐ - \$๓,๕๐๐

๑๐.๑.๒. งบประมาณถวายพระเจริญชัยมงคลคาถา

- रुपये \$๒๐๐.๐๐ จำนวน ๙ รูป เป็นเงิน \$๑,๘๐๐

๑๐.๑.๓. งบประมาณถวายพระที่มาร่วมในพิธี วันเสาร์ที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑ (2008)

- रुपये \$ ๑๐๐.๐๐ จำนวน.....-.....รูป เป็นจำนวน.....-..... ดอลลาร์

๑๐.๒ แหล่งงบประมาณ

๑๐.๒.๑. ได้จากผู้มีจิตศรัทธารับเป็นเจ้าภาพ

๑๐.๒.๒. ได้จากการบริจาคของพุทธศาสนิกชนโดยทั่วไป

๑๑. กิจกรรม

๑๑.๑ แสดงหลักฐานการสร้างวัด

๑๑.๒ แสดงภาพกิจกรรมการสร้างวัด

๑๑.๓ แสดงภาพกิจกรรมงานประเพณีต่างๆของวัด ตลอด ๑๔ ปี

๑๒. การดำเนินงาน

๑๒.๑ คณะกรรมการจัดงานฝ่ายสงฆ์

๑๒.๒ คณะกรรมการจัดงานฝ่ายฆราวาส

๑๒.๓ คณะกรรมการเฉพาะกิจ

๑๒.๑ คณะกรรมการจัดงานฝ่ายสงฆ์

๑. พระสุนทรพุทธิวิเทศ	ประธาน
๒. พระอาจารย์เคน กมโล	รองประธาน
๓. พระครูวิเทศพรหมคุณ	”
๔. พระครูวิมลศาสนวิเทศ	”
๕. พระครูศรีธรรมปฏิภาณ	กรรมการ
๖. พระมหา ดร.วิญญู วิญญู	”

๓. พระมหาเทวา ปญญาวตฺตโน	”
๔. พระอาจารย์แสงดาว สิริปญโญ	”
๕. พระมหาสุชน ยสสีโล	”
๑๐. พระมหาสมบุรณ์ จิตตปญโญ	”
๑๑. พระครูปลัดฉัตรรงค์ (อ.แดง)	”
๑๒. พระมหานวน ชวนปญโญ	”
๑๓. พระอาจารย์จำเนียร จิรสทุโธ	”
๑๔. พระสุรสิทธิ์ อารีโย	”
๑๕. พระประเสริฐ ปญญาสาโร	”
๑๖. พระธีระศักดิ์ ชลิตโต	”
๑๗. พระมหาสุตใจ จนทปญโญ	”
๑๘. พระอนุกุล อนุตตโร	”
๑๙. พระมหาวิชระ ญาณปทีโป	”
๒๐. พระมหาเลข ปุญญาคโม	”
๒๑. พระมหาชาญชัย อภิชาโต	”
๒๒. พระแรม ขนติมโน	”
๒๓. พระมหาปัญญา สุทฺถจิตโต	”
๒๔. พระสมบุรณ์ สมปฺปนโณ	”
๒๕. พระมหาศราวุธ วราวุโธ	”
๒๖. พระปราโมทย์ ฐมมานนฺโท	”

กรรมการและเลขานุการ
กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

๑๒.๒ คณะกรรมการฝ่ายฆราวาส

๑. ดร.สุรพรหม พวงมาลี	ประธาน
๒. คุณแม่ตู้หอม แสงวิชัย	รองประธาน
๓. คุณสมจิตร Powell	”
๔. คุณจรี Lively	”
๕. คุณประเทือง (ปุ๋ย) Berg	”
๖. คุณสุขศรี (ตุ้ย) Smith	”
๗. คุณอรุณ ลัจจะปาละ	”
๘. คุณนะลินี พวงมาลี	”
๙. คุณตั๋ย-คุณฟิล Debox	”
๑๐. คุณทวาย Belzford	”

๑๑. ดร. นายแพทย์ปรีชา สุวรรณรังสี	”
๑๒. คุณวิชัย-คุณศุภรางค์กษ อนันตสมบุญ	”
๑๓. คุณพิกุล Hrouda	”
๑๔. คุณมาลี Shedd	”
๑๕. คุณพวงทอง Dehaan	”
๑๖. คุณสมพิศ (อ้อย) Crist	”
๑๗. คุณพรเทพ บัวผัน	”
๑๘. คุณบุญช่วย (จอย) Ceasar	”
๑๙. คุณวารี (จุก) Baney	กรรมการ
๒๐. คุณน้อยหน้า Sanson	”
๒๑. คุณชมนาด(ต้อย) Schwant	”
๒๒. ร้านไทยคิทเช่น Killeen	”
๒๓. ร้านไทยออร์คิด	”
๒๔. คุณสมหมาย Frenzel	”
๒๕. คุณนิค Mclerry	”
๒๖. คุณละม้าย (แอ๊ด) Wiederhoft	”
๒๗. คุณอำนาจ (น้อย) Cheney	”
๒๘. คุณสมร Isbell	”
๒๙. คุณสมใจ Hamemde	”
๓๐. คุณพรรณณี (อีด) Cormie	”
๓๑. คุณวศิณีย์ (ต๊ิก) Blevins	”
๓๒. คุณมะลิณี Stechert	”
๓๓. คุณจันทร์ทอน Sundstedt	”
๓๔. คุณแดง Morgan	”
๓๕. คุณพอล-คุณชฎาพร เมลเลอร์	”
๓๖. คุณสมพร ปุณณพิน	”
๓๗. คุณสุนันท์ โพธิ์ไทร	”
๓๘. คุณไต้ แสงมณี	”
๓๙. คุณวิไล กุล	”
๔๐. คุณสุรางค์ (ไก) กิฟฟ์	กรรมการ
๔๑. คุณติ่ม พอตเทอร์	”

๔๒. คุณอ้อด มาร์ติน	”
๔๓. คุณหนู-คุณฝ้าย ออสติน	”
๔๔. คุณสตีฟ-คุณเบญจมาศ	”
๔๕. คุณจิ้น ร้านไทยเพสชั่น ออสติน	”
๔๖. ร้านอาหารซอนด์ม ออสติน	”
๔๗. คุณป่าแก้ว คอปเบอร์สโคป	”
๔๘. คุณสาตี แซ่อึ้ง โอไฮโอ	”
๔๙. คุณหนู-คุณเรย์ ฮิวตัน	”
๕๐. คุณเฉลิม ฮิวตัน	”
๕๑. คุณอรัญ ฮิวตัน	”
๕๒. คุณนงลิสตา ฮิวตัน	”
๕๓. คุณหม่อม ฮิวตัน	”
๕๔. ร้านอาหารไทยโคป	”
๕๕. คุณเป็ด ไทยกีฟชอป	”
๕๖. คุณละเมียด คอปเบอร์สโคป	”
๕๗. คุณสมใจ ไทยโกสรี คิลลีน	”
๕๘. คุณพา คิลลีน	”
๕๙. แม่ตุ้มแสง ศรีสุราษฎร์ ออสติน	”
๖๐. คุณสมศักดิ์ ดาลัส	”
๖๑. คุณฉลวย ร้านตำหนักไทย ออสติน	”
๖๒. คุณแอน คิลลีน	”
๖๓. คุณสมพงษ์ (เอ้) คิลลีน	”
๖๔. คุณปรีชา-คุณนิต คอปเบอร์สโคป	”
๖๕. คุณไก่ Sue ออสติน	”
๖๖. คุณเตี๊ต คิลลีน	”
๖๗. คุณโสภา Green	”
๖๘. คุณจิ้นต์ คิลลีน	”
๖๙. คุณนิตหน้อย คิลลีน	”
๗๐. คุณซัชชบูรณ์ Mccarthy	”
๗๑. คุณไพลิน North	กรรมการ
๗๒. คุณไก่ Sue Gibbs	”

๓๓. คุณอ้อย Renee Reyes ”
 ๓๔. คุณต้น King ”
 ๓๕. คุณนิกกี้ คิลลีน ”
 ๓๖. คุณสมพิศ ฮิวตัน ”
 ๓๗. คุณสมจิตร ฮิวตัน ”
 ๓๘. คุณสมศรี ฮิวตัน ”
 ๓๙. คุณสมถวิล ฮิวตัน ”

๔๐. คุณธิดา Bonner กรรมการและเลขานุการ
 ๔๑. คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
 ๔๒. คุณคั่นชวย Combs ”
 ๔๓. คุณวาริน (ต้อย) หล่อนกลาง ”
 ๔๔. คุณแอน (แห่ม) Brank ”
 ๔๕. คุณโสภณ มีกำ ”
 ๔๖. คุณชัชฌ์พันธุ์ (ปุย) หิรัญรักษ์ ”
 ๔๗. คุณรอน Traxton ”

ร่วมด้วยสมาชิกวัดป่าสามัคคีและญาติโยมทุกท่าน

๑๒.๓ คณะกรรมการเฉพาะกิจที่แต่งตั้งขึ้นประกอบด้วย

๑๒.๓.๑. แผนกจัดหาเจ้าภาพถวายพระ

- พระอาจารย์จำเนียร จิรสทุโข เป็นหัวหน้าแผนก
 พระสุรสิทธิ์ อารีโย เป็นผู้ช่วยฯ
 พระมหาปัญญา อุปสโม ”
 พระประเสริฐ ปญญาสารโร ”
 พระธีระศักดิ์ ชลิต ”
 พระมหาสุุดใจ จันทปญโญ ”
 พระอนุกุล อนุตตโร ”
 คุณธิดา Bonner ”
 คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง ”
 คุณคั่นชวย Combs ”
 คุณวาริน หล่อนกลาง ”
 คุณแอน (แห่ม) Brank ”
 คุณโสภณ มีกำ ”

๑๒.๓.๒. แผนกเหรียญกษาปณ์

คุณวารินทร์ หล่อกลาง	เป็นหัวหน้าแผนก
พระอนุกุล อนุตตโร	เป็นผู้ช่วยฯ
คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง	”
คุณคั่นชวย Combs	”
คุณธิดา Bonner	”
คุณแอน (แห่ม) Brank	”

๑๒.๓.๓. แผนกจัดทอดผ้าป่าสามัคคี

พระสุรสิทธิ์ อารีโย	เป็นหัวหน้าแผนก
พระประเสริฐ ปญญาสารโ	เป็นผู้ช่วยฯ
พระธีระศักดิ์ ชลิต	”
พระมหาสุุดใจ จนุทปญโญ	”
พระอนุกุล อนุตตโร	”
คุณธิดา Bonner	”
คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง	”
คุณคั่นชวย Combs	”
คุณวาริน หล่อกลาง	”
คุณแอน (แห่ม) Brank	”
คุณโสภณ มีกำ	”

๑๒.๓.๔. แผนกประชาสัมพันธ์

พระอาจารย์จำเนียร จิรสทุโ	เป็นหัวหน้าแผนก
พระมหาปัญญา อุปสโม	เป็นผู้ช่วยฯ
พระสุรสิทธิ์ อารีโย	”
พระมหาวชิระ ญาณบุปทีโป	”
พระมหาชาญชัย อภิชาโต	”
พระแรม ขนติมโน	”
พระมหาเลข ปุญญาคโม	”
พระประเสริฐ ปญญาสารโ	”
พระธีระศักดิ์ ชลิต	”
พระมหาสุุดใจ จนุทปญโญ	”
พระปราโมทย์ ฐมมานนโท	”

พระอนุกุล อนุตตโร	”
คุณโสภณ มีกำ	”
คุณกุน โรต้า	”
คุณประกอบ แพ่นกระโทก	”

๑๒.๓.๕. แผนกนิมนต์พระ

พระอาจารย์จำเนียร จิรสทุโธ	เป็นหัวหน้าแผนก
พระมหาปัญญา อุปลโม	เป็นผู้ช่วยฯ
พระสุรสิทธิ์ อารีโย	”
พระประเสริฐ ปญญาสาโร	”
พระธีระศักดิ์ ชลิต	”
พระมหาสุดใจ จนทปญโญ	”
พระอนุกุล อนุตตโร	”
คุณโสภณ มีกำ	”

๑๒.๓.๖. แผนกอาหาร

พระสุรสิทธิ์ อารีโย	เป็นหัวหน้าแผนก
พระมหาสุดใจ จนทปญโญ	เป็นผู้ช่วยฯ
พระมหาชาญชัย อภิชาโต	”
คุณละม้าย (แอ็ด) Wiederhofs	”
คุณธิดา Bonner	”
คุณสมพิศ (อ้อย) Crist	”
คุณวาริน หล่อนกลาง	”
คุณวิเวียน Dehaan	”
คุณป้าแก้ว คอปเบอ์สโคป	”
คุณมาลี Shedd	”

๑๒.๓.๗. แผนกเครื่องดื่ม

พระสุรสิทธิ์ อารีโย	เป็นหัวหน้าแผนก
พระมหาสุดใจ จนทปญโญ	เป็นผู้ช่วยฯ
พระมหาชาญชัย อภิชาโต	”
คุณละม้าย (แอ็ด) Wiederhofs	”
คุณธิดา Bonner	”
คุณสมพิศ (อ้อย) Crist	”

คุณวารินทร์ หล่อนกลาง ”
คุณวิเวียน Dehaan ”

๑๒.๓.๘. แผนกปฏิบัติ (ต้อนรับ)

พระอาจารย์จำเนียร จิรสทุโธ เป็นหัวหน้าแผนก
พระมหาปัญญา อุปสโม เป็นผู้ช่วยฯ
พระอนุกุล อนุตตโร ”
พระสุรสิทธิ์ อารีโย ”
พระมหานวน ชวนปญโญ ”
พระมหาชาญชัย อภิชาโต ”
พระประเสริฐ ปญญาสารโ ”
พระธีระศักดิ์ ชลิต ”
พระมหาสุตใจ จนุทปญโญ ”
พระมหาวชิระ ญาณปทีโป ”
พระแรม ขนุติมโน ”
พระมหาปัญญา สุทตจิตโต ”
พระสมบุรณ์ สมปญโญ ”
พระมหาศราวุธ วราวุโธ ”
คุณธิดา Bonner ”
คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง ”
คุณคั่นชวย Combs ”
คุณวารินทร์ หล่อนกลาง ”
คุณแอน (แหม่ม) Brank ”
คุณกุน โรด้า ”
คุณประกอบ แทนกระโทก ”

๑๒.๓.๙. แผนกศาสนพิธี

คุณโสภณ มีกำ เป็นหัวหน้าแผนก
คุณสถาปนิก (หนู) ชูทวี เป็นผู้ช่วยฯ
คุณพันธ์ สุขสวัสดิ์ ”
คุณพรเทพ บัวผัน ”
คุณสมพร ปุณณทิน ”
คุณสุนันท์ โพธิ์ไทร ”

๑๒.๓.๑๐. แผนกจัดตกแต่งสถานที่

พระประเสริฐ ปณฺญาสาโร	เป็นหัวหน้าแผนก
พระสุรสิทธิ์ อารีโย	เป็นผู้ช่วยฯ
พระมหาชาณูชัย อภิชาโต	”
พระมหาวชิระ ญาณปทีโป	”
พระมหาศราวุธ วราวุโธ	”
พระธีระศักดิ์ ชลิตโต	”
พระมหาสุุดใจ จนฺทปญฺโญ	”
พระอนุกุล อนุตฺตโร	”
คุณธิดา Bonner	”
คุณชาณูชัย (อุทัย) ศิลาแสง	”
คุณคั่นชวย Combs	”
คุณวารินทร์ หล่อกลาง	”
คุณแอน (แห่มม) Brank	”
คุณโสภณ มีกำ	”

๑๒.๓.๑๑. แผนกบันทึกเทป ถ่ายภาพ เครื่องเสียง

พระมหาสุุดใจ จนฺทปญฺโญ	เป็นหัวหน้าแผนก
คุณชาณูชัย (อุทัย) ศิลาแสง	เป็นผู้ช่วยฯ
พระอาจารย์แสงดาว สิริปญฺโญ	”
พระมหาวชิระ ญาณปทีโป	”
พระสุรสิทธิ์ อารีโย	”
พระประเสริฐ ปณฺญาสาโร	”
พระธีระศักดิ์ ชลิตโต	”
พระอนุกุล อนุตฺตโร	”

๑๒.๓.๑๒. แผนกงานประเพณีสงกรานต์

พระมหาสุุดใจ จนฺทปญฺโญ	เป็นหัวหน้าแผนก
พระสุรสิทธิ์ อารีโย	เป็นผู้ช่วยฯ
พระประเสริฐ ปณฺญาสาโร	”
พระธีระศักดิ์ ชลิตโต	”
พระอนุกุล อนุตฺตโร	”
พระมหาวชิระ ญาณปทีโป	”

พระแรม ขนุดิมโน	”
คุณโสภณ มีกำ	”
คุณธิดา Bonner	”
คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง	”
คุณคั่นชวย Comes	”
คุณวารินทร์ หล่อนกลาง	”
คุณแอน (แห่ม) Brank	”
คุณทนาย Bonham	”
คุณนิตยา	”

๑๒.๓.๑๓. แผนกจัดยานพาหนะรับส่งพระที่สนามบิน

พระมหาวชิระ ญาณุปทีโป	เป็นหัวหน้าแผนก
พระแรม ขนุดิมโน	เป็นผู้ช่วยฯ
คุณวศินีย์ (ติก) Blevins	”
คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง	”
คุณรอน Traxton	”
คุณชัยณัฐ (ปุย) หิรัญรักษ์	”

๑๒.๓.๑๔. แผนกบันเทิง

คุณแอน (แห่ม) Brank	เป็นหัวหน้าแผนก
คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง	เป็นผู้ช่วยฯ
คุณสมพิศ (อ้อย) Crist	”
คุณชัยบูรณ์ MCarthy	”
คุณวารินทร์ หล่อนกลาง	”
คุณธิดา Bonner	”
คุณพรเทพ บัวผัน	”
คุณพันธ์ สุขสวัสดิ์	”

๑๒.๓.๑๕. แผนกจัดทำหนังสือที่ระลึก

พระอาจารย์จำเนียร จิรสทุโธ	เป็นหัวหน้าแผนก
พระมหาปัญญา อุปสโม	เป็นผู้ช่วยฯ
พระมหาวชิระ ญาณุปทีโป	”
พระสุรสิทธิ์ อารีโย	”
พระมหาชาญชัย อภิชาติ	”

พระมหาสายัณห์ ฐมฺมจารี	”
พระประเสริฐ ปลูกฐาโร	”
พระธีระศักดิ์ ชลิต	”
พระมหาสุตใจ จันทปญฺโญ	”
พระอนุกุล อนุตฺตโร	”
พระมหาศราวุธ วราวุโธ	”
พระปราโมทย์ ฐมฺมานนฺโท	”
คุณธิดา Bonner	”
คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง	”
คุณคั่นชวย Combs	”
คุณวารินทร์ หล่อนกลาง	”
คุณแอน (แห่มม) Brank	”
คุณโสภณ มีกำ	”

๑๒.๓.๑๖. แผนกปฐมพยาบาล

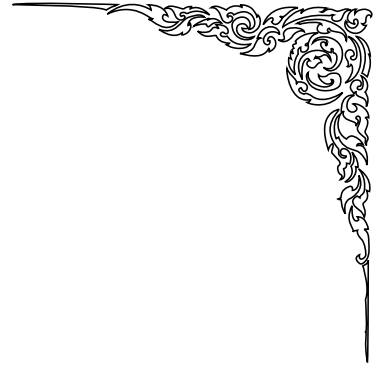
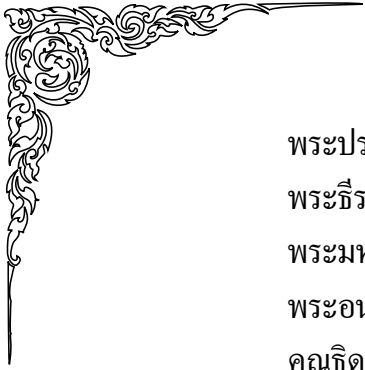
นายแพทย์ปรีชา สุวรรณรังสี และ ครอบครัว

๑๒.๓.๑๗. แผนกจราจรและดูแลความสะอาด

พระประเสริฐ ปลูกฐาโร	เป็นหัวหน้าแผนก
คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง	เป็นผู้ช่วยฯ
คุณชัชฌ์พันธุ์ (ปุย) หิรัญรักษ์	”
คุณรอน Traxton	”

๑๒.๓.๑๘. แผนกเลขานุการและกิจกรรม

พระอาจารย์จำเนียร จิตรสทุโธ	เป็นหัวหน้าแผนก
พระมหาปัญญา อุปสโม	เป็นผู้ช่วยฯ
พระสุรสิทธิ์ อารีโย	”
พระมหาวิริยะ ญาณปทีโป	”
พระแรม ขนฺติมโน	”
พระมหาศราวุธ วราวุโธ	”
พระมหาเลข ปุญฺญาคม	”
พระมหาชาญชัย อภิชาโต	”
พระมหานวน ชวนปญฺโญ	”
พระมหาปัญญา สุทฺถจิตฺโต	”

พระประเสริฐ ปณฺญาสาโร	”
พระธีระศักดิ์ ชลิต	”
พระมหาสุุดใจ จนฺตปญฺโญ	”
พระอนุกุล อนุตฺตโร	”
คุณธิดา Bonner	”
คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาสง	”
คุณคั่นชวย Combs	”
คุณวารินทร์ หล่อนกลาง	”
คุณแอน (แห่ม) Brank	”
คุณโสภณ มีกำ	”

๑๓. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- ๑๓.๑. เป็นการเผยแผ่พระพุทธศาสนา
- ๑๓.๒. เป็นการเผยแผ่วัฒนธรรมไทย
- ๑๓.๓. เป็นการประชาสัมพันธ์วัดป่าสามัคคี
- ๑๓.๔. เป็นการรวบรวมชาวพุทธในมลรัฐเท็กซัส และ รัฐใกล้เคียง

คณะกรรมการบริหาร

ปี พ.ศ. 2538(1995)-2545(2002)

1. พระมหาประชัน ชุตินฺธโร(ปัจจุบัน พระสุนทรพุทธิวิเทศ)	ประธาน
2. พระอาจารย์เคน กมโล	รองประธาน
3. คุณกุน โรด้า (Rhoda)	กรรมการ
4. คุณณรงค์ แก้วสิทธิ์	„
5. คุณนิตยา แก้วสิทธิ์	„
6. คุณประเทือง (ปู่) เบ็กส์(Berg)	„
7. โสภา อาสนณรงค์	„

ปี พ.ศ. 2545(2002)-2547(2004)

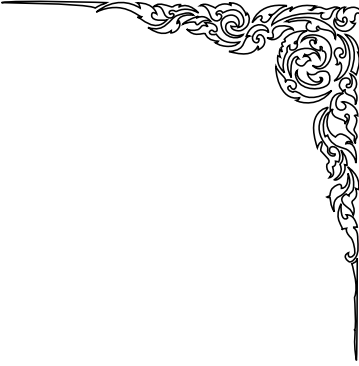
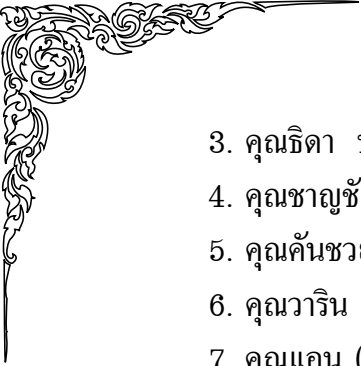
1. พระอาจารย์จำเนียร จิรส์ทุโร	ประธาน
2. คุณอรุณ สัจจาละ	รองประธาน
3. พระมหาปัญญา อุปสโม	กรรมการ
4. คุณละม้าย (แอ๊ด) เทียมเสวก	„
5. คุณประกอบ (แจ่ม) แทนกระโทก	„
6. คุณวารี (จุก) เบนนี่ (Baney)	„
7. คุณคันทวย โคมส์ (Combs)	„

ปีพ.ศ. 2547(2004)-2549(2006)

1. พระอาจารย์จำเนียร จิรส์ทุโร	ประธาน
2. คุณโสภณ มีกำ	รองประธาน
3. พระมหาปัญญา อุปสโม	กรรมการ
4. คุณอรุณ สัจจาละ	„
5. คุณบุญช่วย (จอย) ซีเซอร์ (Ceaser)	„
6. คุณวศินีย์ (ต๊ิก) เบลวินส์(Blevins)	„
7. คุณคันทวย โคมส์ (Combs)	„

ปีพ.ศ. 2549(2006)-2551(2008)

1. พระอาจารย์จำเนียร จิรส์ทุโร	ประธาน
2. พระสุรสิทธิ์ อารีโย	รองประธาน

3. คุณธิดา บอนเนอร์ (Bonner)	กรรมการ
4. คุณชาญชัย (อุทัย) ศิลาแสง	„
5. คุณคันทวย โคมส์ (Combs)	„
6. คุณวาริน หล่อนกลาง	„
7. คุณแอน (แฮม่ม) แบริงค์ (Brank)	„

ประวัติพระสงฆ์จำพรรษา

ปี พ.ศ. 2538 (1995)

1. พระวีรวัฒน์ วีระมโฆ	รก.เจ้าอาวาส
2. พระสมบรูณ์	

ปี พ.ศ. 2539 (1996)

1. พระวีรวัฒน์ วีระมโฆ	รก.เจ้าอาวาส
2. พระมหาประเสริฐ	

ปี พ.ศ. 2540 (1997)

1. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	รก.เจ้าอาวาส
2. พระมหาปัญญา อุปลโม	

ปี พ.ศ. 2541 (1998)

1. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
2. พระมหาปัญญา อุปลโม	

ปี พ.ศ. 2542 (1999)

1. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
2. พระมหาปัญญา อุปลโม	

ปี พ.ศ. 2543 (2000)

1. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
2. พระมหาสุศักดิ์ สุหัชชานูเมธี	

ปี พ.ศ. 2544 (2001)

1. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
2. พระมหาปัญญา อุปลโม	
3. พระอธิการรุ่งโรจน์ มุทีโต	

ปี พ.ศ. 2545 (2002)

1. พระครูศรีธรรมปฏิภาณ	
2. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
3. พระมหาปัญญา อุปลโม	
4. พระสุรสิทธิ์ อารีโย	

ปี พ.ศ. 2546 (2003)

1. พระครูศรีธรรมปฏิภาณ	
2. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
3. พระมหาปัญญา อุปลโม	
4. พระสุรสิทธิ์ อารีโย	
5. พระศราวุธ อมโล	
6. พระแนน สุธมโฆ	

ปี พ.ศ. 2547 (2004)

1. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
2. พระมหาปัญญา อุปลโม	
3. พระมหาสรวง ฐิตธมโฆ	
4. พระสุรสิทธิ์ อารีโย	
5. พระศราวุธ อมโล	
6. พระแนน สุธมโฆ	

ปี พ.ศ. 2548 (2005)

1. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
2. พระมหาปัญญา อุปลโม	
3. พระสุรสิทธิ์ อารีโย	
4. พระมหาสุคใจ จนุทปญโญ	
5. พระศราวุธ อมโล	
6. พระอนุกุล อนุตตโร	

ปี พ.ศ. 2549 (2006)

1. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
2. พระมหาปัญญา อุปลโม	
3. พระสุรสิทธิ์ อารีโย	
4. พระประเสริฐ ปญญาสาโร	
5. พระธีรศักดิ์ ชลิต	
6. พระมหาสุคใจ จนุทปญโญ	
7. พระอนุกุล อนุตตโร	

ปี พ.ศ. 2550 (2007)

1. พระอาจารย์จำเนียร จีรสทุโท	เจ้าอาวาส
2. พระมหาปัญญา อุปลโม	
3. พระสุรสิทธิ์ อารีโย	
4. พระประเสริฐ ปญญาสาโร	
5. พระธีรศักดิ์ ชลิต	
6. พระมหาสุคใจ จนุทปญโญ	
7. พระอนุกุล อนุตตโร	

ธรรมกถา เรื่อง กาย - จิต

โดย... อาจารย์จำเนียร จิรสังโธ

จิต เป็น นาย - กาย เป็น บ่าว

พระราชธรรมาภรณ์ หลวงพ่อเงิน เทพเจ้าแห่งดอนยายหอม จ.นครปฐม ท่านได้แสดงธรรมะของพระพุทธเจ้าไว้ตลอดเวลา ให้ได้เห็นสิ่งสำคัญของมนุษย์ที่ประกอบด้วยสิ่งสำคัญอยู่ 2 อย่าง คือ กาย กับ จิต ท่านว่า จิตเป็นนายของกาย กายเป็นวัตถุชนิดหนึ่ง ไว้สำหรับให้จิตใช้พักพิงอาศัย เปรียบเสมือนบ้านเรือน ที่มีไว้ให้มนุษย์ใช้พักพิงอยู่อาศัยเช่นเดียวกัน

กายรับใช้จิต จิตจะให้ทำอะไร กายต้องทำตาม เพราะจิตเป็นเจ้านายของกายนั่นเอง แต่เวลาจะสุขจะทุกข์ จะได้จะเสีย กายไม่รู้เรื่อง ไม่รับรู้ จิตคือนายรู้ผู้เดียว เพราะกายผู้เป็นบ่าว นั้น เป็นเพียงธาตุวัตถุ อันประกอบด้วย ดิน น้ำ ลม ไฟ ธาตุทั้ง ๔ ที่มาจากรวมชาติ รวมกันเป็นกาย แต่ถึงเวลาที่กายผู้เป็นบ่าวไม่ไหวแล้ว รับใช้ต่อไปไม่ได้ บ่าวก็ต้องไปตามสภาพที่เป็นจริง แยกดับสลายกลับไปสู่ธรรมชาติตามเดิม

ส่วนจิตผู้เป็นนาย ก็ต้องหาบ่าวคือกายใหม่ สำหรับเอาไว้รับใช้ต่อไปอีก ส่วนจะได้บ่าวแบบไหนก็แล้วแต่บางท่านก็ได้บ่าวที่เป็นทิพย์ เป็นเทวดา เป็นพรหม บางท่านก็ได้บ่าวที่เป็นมนุษย์เหมือนเดิมอีก บางท่านก็ได้บ่าวที่ไม่เหมาะสม ไม่ควร ไม่น่าปรารถนา จำพวกอบายภูมิ คือ นรก เปรต อสุรกาย ดิรัจฉาน ไว้รับใช้ต่อไป

มีอยู่จำพวกหนึ่งที่เจริญมาก ประเสริฐมาก ประเสริฐที่สุด ถึงความเป็นอริยะ ท่านที่กล่าวมานี้ หมายถึงพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระอรหันต์ทั้งหลาย มีการเกิดชาติต่างๆ เป็นชาติ

สุดท้าย ไม่เวียนว่ายตายเกิดอีก ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงร่างกายอยู่เรื่อยๆ ไม่รู้จักจบสิ้น หมุนเวียนไปตามกฎตามภูมิที่ตนต้องไปเกิด ได้แก่ พรหม สวรรค์ มนุษย์ หรือจำพวกอบายภูมิ เช่นนรก เปรต อสุรกาย ดิรัจฉาน

เมื่อใดได้บรรลุความเป็นพระอรหันต์ ถึงความเป็นบุคคลที่ประเสริฐ ที่เจริญ เป็นพระอริยะเจ้า เหมือนพระพุทธเจ้าทุกพระองค์และพระอรหันต์ทั้งหลาย นั้นละจึงจะถึงที่ ที่ดีที่สุด คือถึงซึ่งพระนิพพาน หรือที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า นิพพานัง ประมัง สุขัง นิพพานเป็นบรมสุข คือสุขอย่างยิ่ง ที่อยู่เหนือความสุขความทุกข์

ผู้ใดอยากได้ความสุขที่ประเสริฐที่เจริญ เป็นพระอริยะ ต้องเดินตามทางอริยะมรรค ต้องปฏิบัติตามมรรค ๘ ประการ ที่พระพุทธเจ้าทรงชี้แจงแสดงไว้ มี ๑.สัมมาทิฐิ ความเห็นชอบ ๒.สัมมาสังกัปปิ ความดำริชอบ ๓.สัมมาวาจา การพูดชอบ ๔.สัมมากรรมันโต การงานชอบ

๕.สัมมาอาชีโว การเลี้ยงชีวิตชอบ ๖.สัมมาวายาโม ความพยายามชอบ ๗.สัมมาอาชีโว การระลึกรชอบ ๘.

สัมมาสมาธิ ตั้งใจชอบ จนเห็นอริยะสี่จ ๔ ประการ(ความจริงอันประเสริฐ ความจริงของพระอริยะ ความจริงที่ผู้เข้าถึงเป็นพระอริยะ) คือ

๑. ทุกข์ ความไม่สบายกายไม่สบายใจ สภาพที่ทนได้ยาก สภาวะบีบคั้น ชัดแย้ง บกพร่อง ขาดแก่นสารและความเที่ยงแท้ ไม่ให้ความพึงพอใจแท้จริง ได้แก่ชาติ(ความเกิด) ชรา(ความแก่) มรณะ(ความตาย) การประสบกับสิ่งอันไม่เป็นที่รัก การพลัดพรากจากสิ่งที่รัก ความปรารถนาไม่สมหวัง โดยย่ออุปาทานขันธ ๕ เป็นทุกข์

๒. สมุทัย เหตุเกิดแห่งทุกข์ สาเหตุให้ทุกข์เกิด ได้แก่ตัณหา ๓ คือ กามตัณหา ภวตัณหา และวิภวตัณหา

๓. นิโรธ ความดับแห่งทุกข์ ได้แก่ภาวะที่ตัณหาดับสิ้นไป ภาวะที่เข้าถึงเมื่อกำจัดอวิชชา ล้ำรอดตัณหาสิ้นแล้ว ไม่ติดข้อง หลุดพ้น สงบ ปลอดภัย เป็นอิสระ คือนิพพาน

๔. มรรค หนทางความดับทุกข์ การปฏิบัติที่นำไปสู่ความดับแห่งทุกข์ ได้แก่ อริยอัฏฐังคิกมรรค หรือ มัชฌิมาปฏิปทา แปลว่าทางสายกลาง หรือมรรคมืองค์ ๘ ประการ ที่พอจะสรุปลงในไตรสิกขา คือ ศีลสมาธิ ปัญญา ผู้ที่เห็นแจ้งในอริยสี่จนี้จึงจะสามารถหลุดพ้น เป็นพระอริยะเจ้าได้

คนที่เกิดมาในโลกนี้ พระพุทธเจ้าได้จัดลำดับความสามารถของคนในการบรรลุธรรม ทรงเปรียบเทียบเหมือนดอกบัว ๔ ประเภท คือ ๑.อุคตัตถัญญ เหมือนดอกบัวที่โผล่พ้นน้ำ ที่พร้อมจะบานเมื่อได้รับแสงแดดในตอนเช้า ผู้ที่พอยกหัวข้อธรรมก็รู้ ผู้รู้เข้าใจได้ฉับพลัน แต่เพียงทำนยกหัวข้อขึ้นแสดง เป็นบุคคลที่มีกิเลสเบาบาง แม้เพียงฟังธรรมเล็กน้อยก็สามารถบรรลุธรรมได้ดวงตาเห็นธรรม เป็นพระอริยะบุคคลชั้นใดชั้นหนึ่งได้ เช่นพระยะสะที่ฟังธรรมะ อนุบุพพิกกา ๕ ที่กล่าวถึงทาน ศีล สรรค์ โทษของกาม เนกขัมมะ(การออกบวช) และฟังอริยะสี่จ ๔ เพียงครั้งแรกก็สามารถได้ดวงตาเห็นธรรม ฟังครั้งที่ ๒ ก็หมดสิ้นกิเลส บรรลุความเป็นพระอรหันต์ได้อย่างง่ายดาย ๒. วิปจิตถัญญ เปรียบเหมือนดอกบัวที่โผล่ขึ้นมาปริ่มน้ำ จะเจริญเติบโตและจักบานในวันต่อไป เป็นผู้รู้ต่อเมื่อขยายความ ผู้รู้เข้าใจได้ต่อเมื่อทำอธิบายความพิสดารออกไป จึงจะบรรลุได้ ๓. เนยยะ เปรียบเหมือนดอกบัวที่อยู่ใต้น้ำ จะเจริญเติบโตต่อไปในวันข้างหน้า ผู้ที่พอจะแนะนำได้ผู้ที่พอจะคอยชี้แจงแนะนำให้เข้าใจได้ ด้วยวิธีการฝึกสอนอบรมต่อไป ถ้ามีโอกาสได้ฟังธรรมและต้องอบรมบ่มเพาะนิสัยอย่างต่อเนื่อง ต้องปฏิบัติตามอริยะมรรค ๘ จึงจะมีโอกาสที่จะบรรลุธรรมได้ ๔.ปทปรมะ เป็นดอกบัวอยู่ในน้ำที่โผล่พ้นดิน จักเป็นอาหารของปลาและเต่า เป็นผู้อับปัญญาสอนให้รู้ได้แต่เพียงตัวบทคือพยัญชนะหรือถ้อยคำ ไม่อาจเข้าใจความหมายได้ เป็นผู้ที่มีกิเลสหนาปัญญาทราวมแม้จะสอนอย่างไรก็ยากที่จะบรรลุธรรม จึงต้องสร้างสมบารมีกันต่อไป

แต่ธรรมชาติของคนนั้นสามารถพัฒนาฝึกฝนอบรมตนเองให้เจริญก้าวหน้าได้ ซึ่งแตกต่างจากสัตว์ดิรัจฉานที่มีชีวิตอยู่ด้วยสัญชาตญาณที่ใช้ในการดำรงชีวิต เกิดมาอย่างไร ก็เติบโตและเรียนรู้ทำตามอย่างนั้น ไม่พัฒนาให้ก้าวหน้าดีขึ้นกว่าเดิม ส่วนมนุษย์มีสมองจึงจดจำใช้เรียนรู้ได้มากกว่า มีสติปัญญาในการคิดพิจารณาในสิ่งทีบุคคลอื่นได้เรียนรู้แล้ว และเรียนรู้พัฒนาต่อไปได้อีก แต่ก็เชื่อว่าคนทุกคนจะสามารถพัฒนาไปจนถึงจุดที่ดีที่สุด

เป็นคนดีที่สุดที่ไม่มีกิเลส กามตัณหาได้ โดยเฉพาะผู้ที่ไม่รู้เป้าหมายที่จะไป ไม่รู้ว่าจะปฏิบัติอย่างไร ยิ่งไม่มีใครแนะนำด้วยยิ่งยากที่จะเข้าถึงได้ ต้องจมอยู่กับความทุกข์ ความโศกเศร้า คร่ำครวญ ร่ำไรรำพัน ความคับแค้นใจ ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ เหล่านี้เป็นต้น ผู้ที่จะทำตนให้พ้นจากทุกข์ต้องปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ในอริยะอัฏฐังคิกมรรค คือ ทางมืองค์ ๘ ประการอันประเสริฐ หนทางนี้ได้ชื่อว่า มัชฌิมาปฏิปทา แปลว่าเป็นทางสายกลาง เพราะเป็นข้อปฏิบัติอันพอดีที่จะนำไปสู่จุดหมายแห่งความหลุดพ้นเป็นอิสระ ดับทุกข์ปลอดปัญหา ไม่ติดข้องอยู่ในหนทางที่สุดโต่งทั้งสอง คือ กามสุขัลลิกานุโยค (การหมกมุ่นอยู่ด้วยกามสุข) และอัตตกิลมณานุโยค (การประกอบความลำบากเดือดร้อนแก่ตนเองหรือการบีบคั้นทรมานตนเองให้เดือดร้อน) ทางทั้ง ๒ นี้ ผู้ใดสงสัยเสพรักก็จะต้องทนทุกข์อยู่ ไม่มีทางพบความสุขอย่างแท้จริงได้เลย เมื่อความทุกข์เกิดขึ้นกับผู้ใด หรือผู้ใดต้องการพ้นไปจากความทุกข์ ต้องใช้การแก้ทุกข์ตามหลัก อริยสัจจ์ ๔ แต่ต้องเข้าใจและปฏิบัติให้ถูกต้องว่าแต่ละข้อนั้นพึงกระทำอย่างไร คือ

๑. ปัญญา ทุกข์ต้องกำหนดรู้ คือควรศึกษาให้รู้จักให้เข้าใจชัดเจนตามสภาพที่เป็นจริง ได้แก่ทำความเข้าใจและกำหนดขอบเขตของปัญหา ว่าอะไรเป็นทุกข์ หรือกำหนดรู้ว่าทุกข์เป็นตัวปัญหาที่ต้องหาทางแก้ไข

๒. ปหานะ เหตุเกิดทุกข์ควรละ คือกำจัดทำให้หมดสิ้นไป ได้แก่การแก้ไขกำจัดต้นตอของปัญหา ทุกข์จะหมดสิ้นไปได้ ต้องละที่เหตุเกิดของทุกข์ ต้องรู้ว่าทุกข์เกิดขึ้นที่ใด ต้องหาสาเหตุและละที่นั้น

๓. สัจฉิกิริยา ความดับทุกข์ควรทำให้แจ้ง คือเข้าถึงสภาวะที่ปราศจากปัญหา ปัญหาหมดสิ้นไป บรรลุถึงจุดหมายที่สามารถแก้ปัญหาได้

๔. ภavana หนทางการดับทุกข์ควรเจริญ คือควรฝึกอบรม ลงมือปฏิบัติแก้ไขปัญหา กระทำตามวิธีการที่จะนำไปสู่เป้าหมาย

และเมื่อผู้ใดเกิดความหยั่งรู้หรือเกิดความรู้กับตัวของตัวเองขึ้นมาว่า

๑. สัจฉญาณ หยั่งรู้ความจริง เข้าใจแยกแยะได้ว่า นี่เรียกว่าทุกข์ นี่เหตุเกิดของทุกข์ นี่ความหมดสิ้นไปของทุกข์ นี่ข้อปฏิบัติให้ถึงความหมดทุกข์

๒. กิจจญาณ หยั่งรู้กิจที่ต้องกระทำในอริยสัจจ์ ๔ แต่ละอย่างว่า ทุกข์ควรกำหนดรู้ เหตุเกิดทุกข์ควรละเสีย ความสิ้นทุกข์ควรทำให้แจ้ง หนทางปฏิบัติที่ทำให้ทุกข์สิ้นไปควรเจริญ

๓. กตญาณ หยั่งรู้การอันกระทำแล้ว คือหยั่งรู้ว่ากิจอันจะต้องกระทำในอริยสัจจ์ ๔ แต่ละอย่างนั้นได้กระทำเสร็จแล้ว เมื่อญาณความรู้เกิดครบทั้ง ๓ อย่างแล้ว เมื่อนั้นความทุกข์จะหมดสิ้นไปจากผู้นั้นอย่างถาวร และจะไม่มีทุกข์เกิดกับผู้นั้นได้อีกอย่างแน่นอน และผู้นั้นจะได้ความสุขที่แท้จริง คือพระนิพพาน นั้นเอง

อาจารย์กำชัย จิรโศคา ท่านได้บอกไว้ตามที่พระพุทธองค์ตรัสว่า บุคคลผู้เป็นอุคตัตถัญญุ พอได้ฟังธรรมอนุปุปพิกลา ๕ อริยสัจจ์ ๔ ได้สัมมาทิฏฐิ ในอริยมรรคที่ ๑ ก็หลุดพ้นจาก

อาสวะ เห็นแจ้งบรรลุพระอรหันต์ เช่นพระยสะกุลบุตร ส่วนที่เหลือตั้งแต่มรรคที่ ๒ จนถึงมรรคที่ ๘ แล้วแต่ว่าใครจะอยู่ดอกบัวประเภทไหน วิปจิตัญญุ หรือเนยยะ ก็ต้องอาศัยในอริยมรรคต่อไปจึงสามารถเห็นแจ้งบรรลุได้ตามเป็นจริง อุคตมคิที่ ๔ ปทปรมะ นั้นหมดหวัง เป็นอาหารของเต่าปูปลา มีดมาแล้วก็มีดไป เรียกว่าหมดสิทธิ์ ต้อง

สร้างสมบารมีกันต่อไปอีก จึงจะเลื่อนลำดับ มีสิทธิ์ต่อไปในภายหน้า

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์และพระอรหันต์ทั้งหลายสามารถ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

กำลังจะรู้ รู้แล้ว

กำลังจะละ ละแล้ว

กำลังจะทำให้แจ้ง แจ้งแล้ว

กำลังจะพ้น พ้นแล้ว

สาธุ....

พระธรรมจักร- พระอนัตตลักษณะสูตร เป็นเช่นนั้นเอง นิพพาน

ขอแสงสว่างแห่งธรรม นำท่านเข้าเมือง นิพพาน

รู้จักพอ ก่อสุข ทุกสถาน หลวงพ่อเงิน -นครปฐม

อ.จำเนียร จิรลัทธ

มณฑกาวนา เพื่อมงคลชีวิต การไหว้พระสวดมนต์กาวนา

การไหว้พระ สวดมนต์ กาวนา เป็นการนอบน้อม ท่องบ่น รำลึกถึงคุณของพระรัตนตรัย เอาพระคุณของพระรัตนตรัยนั้น มาเป็นสรณะที่ระลึกถึงและ แนะนำ พร่ำสอน ตักเตือน ตัวของเราเอง ให้เกิดสติ คือการรู้เท่าเอาไว้กัน ให้เกิดปัญญา คือการรู้ทันเอาไว้แก่ ตัวของเราเอง แล้วตัวเราจะได้ไม่หวั่นไหว ต่อโลกธรรมและมรณภัยที่มากกระทบกับชีวิตของเรา จึงเป็นการแก้ปัญหาวิตชีวิตของตัวเอง ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งถึงตาย เพื่อให้ชีวิตประสบแต่ความสุขความเจริญ ไหว้พระ สวดมนต์ กาวนา มีความหมายดังนี้

ไหว้พระ ได้แก่การวันทานนอบน้อมต่อพระรัตนตรัย ระลึกถึงพระคุณของท่าน เพื่อตัวเราเองจะได้ประพฤติปฏิบัติ ในสิ่งที่ดีมีคุณประโยชน์ ตามตัวอย่างของท่าน

สวดมนต์ ได้แก่การท่องบ่นบรรดาคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ขึ้นใจไว้ เพื่อจะได้ เป็นครูตักเตือนตัวเราเอง ให้ปฏิบัติชอบตามไปด้วย

กาวนา ได้แก่การตั้งความเพียรความพยายาม ในการฝึกหัดอบรมจิตใจของตนเอง ตามหลักของกาวนาทั้ง ๒ คือสมถะกาวนา และวิปัสสนากาวนา ด้วยการใช้สติ และปัญญา สติเป็นตัวสมถะ ปัญญาเป็นตัววิปัสสนา จนก่อเกิดความสุข สงบ ในจิตใจของตนเอง แล้วได้ความเข้าใจ ในชั้นธัมม ของตัวเอง และได้ความเข้าใจในสรรพสิ่งทั้งหลาย ที่รายล้อมตัวเราเองว่าเป็นไปตาม สามัญญลักษณะทั้ง ๓ ประการ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ต่อไปนี้เป็น การเริ่ม บทไหว้พระ สวดมนต์ ตามบทสวดต่อไปนี้ โดยเปิดหนังสือ งานฉลองวัดครบรอบ ๑๔ ปี ในภาคมนต์กาวนา เพื่อมงคลชีวิต ที่ท่านมีอยู่นี้ วางไว้ หรือถือไว้ ตามแต่ความสะดวก แล้วสวดตามบทสวดที่จัดไว้ ดังต่อไปนี้

- เมื่อท่านพร้อมแล้ว ขอเชิญท่าน กราบพระ ๕ ครั้ง
- กราบครั้งที่ ๑ น้อมระลึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้า
- กราบครั้งที่ ๒ น้อมระลึกถึงพระคุณของพระธรรม
- กราบครั้งที่ ๓ น้อมระลึกถึงพระคุณของพระสงฆ์
- กราบครั้งที่ ๔ น้อมระลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา
- กราบครั้งที่ ๕ น้อมระลึกถึงพระคุณของครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ และเทวดา

ต่อจากนั้น เริ่มบทบูชาพระรัตนตรัย

บทบูชาพระรัตนตรัยมี ๒ แบบ ให้ท่านเลือกเอาตามชอบใจ เป็นของเก่ามีมาแต่โบราณ

บทบูชาพระรัตนตรัยแบบที่ ๑

พุทธานุชา รัชมะบูชา สังฆะบูชา อัครีบูชา ทิพพะจักขุ อะนันตา ปัญญาจักขุ มหาเตชะวันโต นิพพานัง
ประระมัง สุขัง พะหุเปตัง อะหัง ชินะ ทัตตะวา อะลิตักัปะปะโก อะภีรุโป มหาปัญญา ธาเรนโต ปิฎะกะต้ายัง
นิพพานัง ประระมัง สุขัง

บทบูชาพระรัตนตรัยแบบที่ ๒

พุทธานุชา มหาเตชะวันโต รัชมะบูชา มหาปัญญา สังฆะบูชา มหาโกคะวะโห ติโลกะนาลัง
อะภีปุชะยามิ ประฏิปัตติปุชายะ นิพพานัง ประระมัง สุขัง

ไหว้พระ ๕ ครั้ง

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ะคะคะวา พุทธัง ะคะคะวันตัง อะภีวาเทมิ กราบ	
สุวากขาโต ะคะคะวะตา รัสมโธ รัสมมัง นะมัสสามิ	กราบ
สุประฏิปันโน ะคะคะวะโต สวอะคะสังโฆ สังฆัง นะมามิ	กราบ
อะหัง วันทาเม มาตาปีตุคฺฉมัง	กราบ
อะหัง วันทาเม ะรุอุปัชฌายะอาจาริยะเทวะคฺฉมัง	กราบ

บทนอบน้อมพระ

นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

บทระลึกถึงพระ

พุทธัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ
รัสมมัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ
พุทฺธียัมปิ พุทธัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ
พุทฺธียัมปิ รัสมมัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ
พุทฺธียัมปิ พุทธัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะตฺถียัมปิ พุทธัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะตฺถียัมปิ รัสมมัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะตฺถียัมปิ สังฆัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ

บทสวดมนต์

อานุภาพพระพุทธ (สัมพุทฺธ)

สัมพุทฺธ อัญฺฐะวีลัญฺจะ	ท้าวทะลัญฺจะ สะหัดสะเก
ปัญฺจะสะตะสะหัดสทานิ	นะมามิ ลีระสา อะหัง
เตสัง ฐัมมัญฺจะ สังขัญฺจะ	อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุกาเวนะ	หัตถ์วา สัพเพ อุปีททะเว
อะเนกา อันตะรายาปี	วินัสสันตุ อะเสสะโต ฯ
สัมพุทฺธ ปัญฺจะปัญฺญาลัญฺจะ	จะตุวีสะติสะหัดสะเก
ทสะสะตะสะหัดสทานิ	นะมามิ ลีระสา อะหัง
เตสัง ฐัมมัญฺจะ สังขัญฺจะ	อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุกาเวนะ	หัตถ์วา สัพเพ อุปีททะเว
อะเนกา อันตะรายาปี	วินัสสันตุ อะเสสะโต ฯ
สัมพุทฺธ นะวุตตะระสะเต	อัญฺฐะจัตตาฬีสะสะหัดสะเก
วีสะติสะตะสะหัดสทานิ	นะมามิ ลีระสา อะหัง
เตสัง ฐัมมัญฺจะ สังขัญฺจะ	อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุกาเวนะ	หัตถ์วา สัพเพ อุปีททะเว
อะเนกา อันตะรายาปี	วินัสสันตุ อะเสสะโต ฯ

สูงสุดพระธรรม

มังคะละสุดตั้ง

เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สมะยัง ภะคะวา สāvตถิยัง วิหะระติ เซตะวะเน อะนาถะปิณทิกัสสะ อารามे ฯ
อะถะโข อัญฺญะตะธา เทวะตา อะภิกกันตายะ รัตติยา อะภิกกันตะวณฺณา เกวะละกัปปัง เซตะวะนัง โภกาเสตฺวา
เยนะ ภะคะวา เตนุปะสังกะมิ อุปะสังกะมิตฺวา ภะคะวันตัง อะภิวาเทตฺวา เอกะมันตัง อัญฺฐาสิ ฯ เอกะมันตัง ฐิตา
โข สทา เทวะตา ภะคะวันตัง คาถายะ อังคะภาสิ ฯ (หยุด)

พะหุ เทวา มะนุสสาจะ	มังคะลานิ อะจินตะยุง
อากังขะมานา โสตถานัง	พฺรหฺมิ มังคะละมุตตะมัง ฯ
อะเสวะนา จะ พาลานัง	ปิณทิตานัญฺจะ เสวะนา
ปุชา จะ ปุชะนียานัง	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ	ปุพเพ จะ กะตะปุญฺญะตา
อิตตะสัมมาปะณิธิ จะ	เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
พาหุสัจฺจัญฺจะ ลิปปัญฺจะ	วินะโย จะ สุลิกขิโต

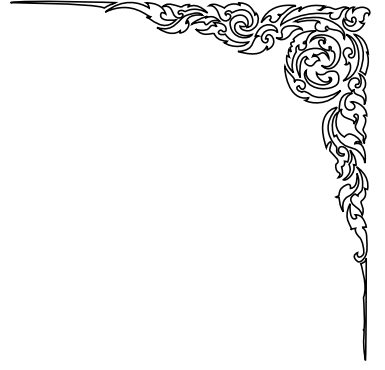
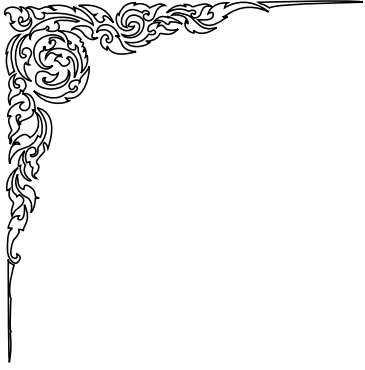
สุภาสิตา จะ ยา วาจา
มาตาปิตุอุปัฏฐานัง
อะนาकुลา จะ กัมมันตา
ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ
อะนะวัชชานิ กัมมานิ
อาระตี วิระตี ปาปา
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ
कारะโว จะ นิวาโต จะ
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง
ขันตี จะ โสวะจัสสะตา
กาเลนะ ธัมมะสะกัจฉา
ตะโป จะ พรหมะจะริยัญจะ
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ
ผุฏฐัสสะ โลกะธัมเมหิ
อะโสกัง วิระชัง เขมัง
เอตาพิทานิ กัตถวานะ
สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ

เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ปุตตะทาร์ธสะ สังกะโห
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
ญาคะกานัญจะ สังกะโห
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
มัชชะปาณา จะ สัจญะโม
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
สันตุภูจ्ฉิ จะ กะตัญญูตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ
สัพพัตถะมะปะราชาชิตา
ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติ ฯ

นำทุกข์โสภโรคภัยออกไป

ระตะนะสุดตั้ง

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
กุมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
สัพเพวะ ภูตา สุมะนา กะวันตุ
อะโถปิ สักกัจจะ สุนันตุ ภาสิตัง
ตัสมา หิ ภูตา นิสาเมถะ สัพเพ
เมตตัง กะโรถะ มานุสิยา ปะชาเย
ทิวา จะ รัตโต จะ หารันติ เย พะลึง
ตัสมา หิ เน รักขะถะ อัปปะมัตตา ฯ
ยังกิญจิ วิตตัง อิธะ วา หุรัง วา
สัคเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะถีตัง
นะ โน สะมัง อตถิ ตะถาคะเตนะ

อิทัมปิ พุทฺธ รัตตะนัง ปะณัตถัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

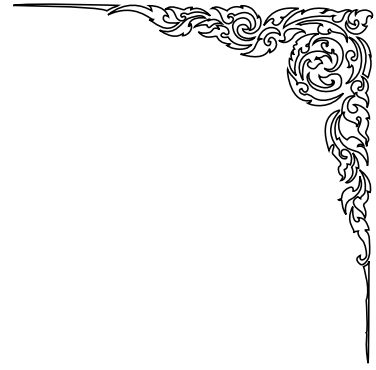
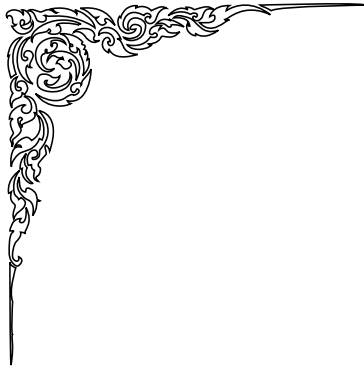
ชะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณัตถัง
 ยะทังฆะคะ สักกะยะมุนี สะมาหิโต
 นะ เตนะ ฐัมเมนะ สะมัตถิ กิณฺณจิ
 อิทัมปิ ฐัมเม รัตตะนัง ปะณัตถัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ยัมพุทฺธะเสฏฺฐโฐ ปะริวัณณะยิ สุจิง
 สะมาธิมานันตะริกัณฺณูมาหุ
 สะมาธินา เตนะ สะโม นะ วิชชะติ
 อิทัมปิ ฐัมเม รัตตะนัง ปะณัตถัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

เย ปุคคะลา อัญฺฐะ สะตัง ปะลัตถา
 จัตตารี เอตานิ ยุคานิ โหนติ
 เต ทักขิณเอยยา สุคะตัสสะ สาวะกา
 เอเตสุ ทินนานิ มะหัพพะลานิ
 อิทัมปิ สัจเจ รัตตะนัง ปะณัตถัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

เย สุปะยุตตะตา มะนะสา ทัพเพนะ
 นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมหิ
 เต ปัตตปิตตะตา อะมะตัง วิคัยหะ
 ลัทธา มุธา นิพพุตติง ภูณฺชะมานา
 อิทัมปิ สัจเจ รัตตะนัง ปะณัตถัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ยะถินทะซีโล ปะฐะวงิ สิโต ลียา
 จะตฺพุทฺธิ วาเตภิ อะสัมปะกัมปิโย
 ตะณฺฐปะมัง สัปปุริสัง วะทามิ
 โย อะริยะสัจจานิ อะเวจจะ ปัสสะติ
 อิทัมปิ สัจเจ รัตตะนัง ปะณัตถัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

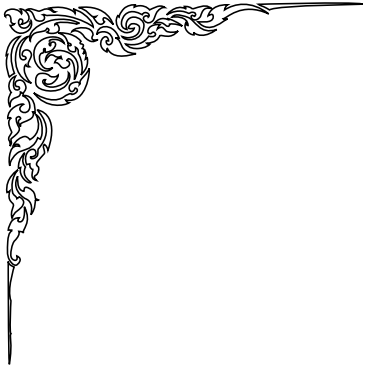
เย อะริยะสัจจานิ วิภาวะยันติ
 คัมภีระปัญญะนะ สุเทสิตานิ
 กิญาปิ เต โหนติ ภูสัปปะมัตตา
 นะ เต ภาวัง อัญญะมะมาทียันติ
 อิทัมปิ ลังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

สะหาวัสสะ ทัสสะนะสัมปะทาเย
 ตะยัสสุ ฐัมมา ชะหิตา ภาวันติ
 สักกาเยทิกฺขิ วิจิกิจนัตถุจะ
 สีสัพพะตัง วาปิ ยะทัตถิ กิญา
 จะตุหาปาเยหิ จะ วิปะมุตโต
 ฉะ จาภิฐานานิ อะภัพโพ กาทุง
 อิทัมปิ ลังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

กิญาปิ โส กัมมัง กะโรติ ปาปะกัง
 กาเยนะ วาจาญทะ เจตะสา वा
 อะภัพโพ โส ตัสสะ ปะฏิจนะทาเย
 อะภัพพะตา ทิกฺขุระปะทัตตะ วุตตา
 อิทัมปิ ลังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

วัณณะปะคุมเพ ยะถา ผุสสิตักเค
 คิมหะนะมาเส ปะฐะมัสสัมมัง คิมเห
 ตะถุปะมัง ฐัมมะวะรัง อะเทสะยิ
 นิพพานะคามิง ปะระมัง หิตายะ
 อิทัมปิ พุทธะ ระตะนัง ปะณีตัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

วัระโร วัระรัญญุ วัระระโท วัระราหะโร
 อะนุตตะโร ฐัมมะวะรัง อะเทสะยิ
 อิทัมปิ พุทธะระตะนัง ปะณีตัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ชีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมภะวัง
 วิรัตตะจิตตายะติเก ภาวะสัสมิง
 เต ชีณะพีชา อะวิรุพหิฉินทา
 นิพพันติ ธีรา ยะถายัมปะทีโป
 อิทัมปิ สังฆะระตะนัง ปะณัตถัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ (หยุด)

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
 ภูมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
 ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง
 พุทัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
 ภูมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
 ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง
 รัมมัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
 ภูมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
 ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง
 สังฆัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

เดินทาง-อยู่กับที่ปลอดภัย

โมระปะริตตัง

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา
 หะริสสะวัณโณ ปะฐะวีปปะภาโส
 ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวีปปะภาสัง
 ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ ทิวะสัง
 เย พรามะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม
 เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
 นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา
 นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตตिया
 อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร จะระติ เอสะนา ฯ

(สวดตอนเช้า ก่อนออกเดินทาง)

อะเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา
หะริสสะวัณโณ ปะฐะวีปปะภาโส
ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวีปปะภาสัง
ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ รัตติง
เย พรหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม
เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา
นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตตยา
อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร วาสะมะกัปปะยีติ ฯ

(สวดก่อนนอน)

ได้ลาภ - ได้ผล

ถวายพรพระ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร
ปุริสทัมมะสารถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ ฯ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปังจัตตัง เวทิตัพโพ
วิญญูหิติ ฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน
ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ
ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกะระณีโย
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ (หยุด)

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุฉันตัง

คิริเมชะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง

ทานาภิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

มาราติเรกะมะภियุชมิตะสัพพะรัตติง

โฆรัมปะนาพะวะกะมักขะมะถัทธิระยักขัง

ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

นาพาคิริง คชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวักคัจจกะมะสะนีวะ สุทธารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทธารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคฺลิมาละวันตัง
อิทธิภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

กัตวานะ กัฏฐะมูทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิตฺถายะ พุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัจเฆ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทากิโรปตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิตโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

นันทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทฺธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธิปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

ทุดคาหะทีฏฐิภุชะเคนะ สุตฺถุสฺสัถัง
พรัหมัง วิสุทฺธิชุตติมัทธิพะภาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

เอตาปี พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทีเน สระเต มะตันตี
หิตฺวานะเนกะวิวิธานิ จุปฺปัทวะวานิ
โมกขัง สุขัง อธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ ฯ

มหาการุณีโก นาโถ
ปุเรตฺวา ปาระมี สัพพา
เอเตนะ ลัจจะวชฺชเณ
ชะยฺนโต โพธิยา มุเล
เอวํ ต்வํ วิชะโย โหหิ
อะปะราชิตะปัลลังเก
อะภิสเสเก สัพพะพุทธานัง
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง
สุกขะโณ สุมุหุตโต จะ
ปะทักขินัง กายะกัมมัง
ปะทักขินัง มะโนกัมมัง
ปะทักขินานิ กัตถวานะ

หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ
ลัทธิยานัง นันทิวฑฒะโน
ชะยฺสสุ ชะยะมังคะเล
ลีสเส ปะฐะวีโปกชะเร
อัครปปัตโต ปะโมทะติ ฯ
สุปะภาตัง สุกุญฺฐิตัง
สุยฺยัญฺจัน พริหะมาจาริสู
วาจากัมมัง ปะทักขินัง
ปะณิธิ เต ปะทักขินา
ละกัณตฺตเถ ปะทักขินเณ ฯ

แม่กุศลให้สรรพสัตว์ (กรณี - กรวดน้ำ - ภาวะทุ)

กะระณียะเมตตะสุดตัง

กะระณียะมัตถะกุสะเลนะ
ลัทธิโก อูชฺช จะ สุกุชฺช จะ
สันตฺตสสะโก จะ สุกะโร จะ
สันตินทริโย จะ นิปะโก จะ
นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิณฺญจิ
สุขิโน วา เขมิโน โหนตุ
เย เกจิ ปาณะภูตฺตติ
ทีฆา วา เย มะหันตา วา
ทิฏฐฺฐา วา เย จะ อะทิฏฐฺฐา
ภูตา วา สัมกะเวสี วา
นะ ปะโร ปะรังฺง นิคุพเพถะ
พียาโรสะนา ปะฐิฆะสัณฺญา
มาตา ยะลา นียัง ปุตตัง
เอวํปี สัพพะภูเตสุ

ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสสะเมจจะ
สุวะโจ จัสสะ มะพุ อะนะติมานี
อูปปะกิจโจ จะ ลัลลหะหุคะวุตติ
อูปปะคัพโโก กุเลสุ อะนะนุคิทโ
เยนะ วิญญู ปะเร อูปะวะเทยยุ
ลัทธิเพ ลัตตา ภาวันตุ สุกิถตฺตา
ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสธา
มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะถุลา
เย จะ พุเร วัสะนติ อะวิพุเร
ลัทธิเพ ลัตตา ภาวันตุ สุกิถตฺตา
นาติมัญญะถะ กัตถะจิ นัง กิณฺญจิ
นาญญะมัญญุสสะ ทุกชะมิจเฉยยะ
อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข
มานะลัมภาวะเย อะปะริมาลัง

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง
อุทัง อะโธ จะ ติริยัญจะ
ติฏฐัญจะรัง นิสินโน वा
เอตัง สะติง อะริญญะยยะ
ทิฏฐัญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา
กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง

มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง
อะสัมพาทัง อะเวรัง อะสะปัตตัง
สะยาโน वा ยาวะตัสสะ วิคะตะมัทธ
พรัหมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ
ทัสสะเนนะ สัมปโน
นะ हि ชาตุ คัพพะเสยยัง ปุณะเรตตี ๑

กรวดน้ำ

อิมิณา ปุญญะกัมเมนะ
อาจะริยุปะการา จะ
สุริโย จันทิมา ราชา
พรัหมะมารา จะ อินทา จะ
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ
สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ
สุขัง จะ ติวริัง เทนตุ

อิมิณา ปุญญะกัมเมนะ
ชิปปาหัง สุลละเภ เจวะ
เย สันตानะ หินา ธัมมา
นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ
อุชฺจิตตัง สะติปัญญา
มารา ละกันตุ โนกาสัง
พุทธา ทิปะวะโร นาโถ
นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ
เตโสตตะมานุภาเวนะ

เยเกจิ ชุททะกา ปาณา
เย จาเนเก ปะมาเทนะ
ปุญญัง เม อะนุโมทันตุ
เวรา โน เจ ปะมุญจันตุ
อิทัง โน มาตาปีตฺตา

อุปัชฌายา คุณุตตะรา
มาตา ปิตา จะ ญาตะกา
คุณะวันตา นะราปี จะ
โลกะปาลา จะ เทวะตา
มัชฌัตตา เวกาปี จะ
ปุญญานิ ปะกะตานิ เม
ชิปปัง ปาเปละ โวมะตัง ๑
อิมิณา อุทิสเนนะ จะ
ตัมहुปาทานะเจทะนัง
ยาวะ นิพพานะโต มะมัง
ยัตถะ ชาโต ภาเว ภาเว
สัลเลโข วิริยัมหิณา
กาตุญจะ วิริเยสุ เม
ธัมโม นาโถ วัระรุตตะโม
สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง
มาโรกาสัง ละกันตุมา ๑
มะหันตาปี มะยา หะตา
กายะวาจาเมเนหะวะ
คัมหันตุ ณะละมุตตะมัง
สัพพะโทสัง ชะมันตุ เม ๑
ทีนัง สุขัง โหตุ สะทา ๑

คำแปลบทกว่น้ำ โดย หลวงวิศาลดรุณกร (อ้น สาริกบุตร)

ขอบุญที่ท้านี้
แก้ท่านอุปัชฌาย์
สั่งสอนศิษย์ให้รอบรู้
ญาติรักพรรคเผ่าพันธุ์
อีกพระภูวาคล
พรหมมารแมนโกสีย์
พระยมมนุษย์มิตร
เป็นกลางระหว่างการ
ขอสรรพสัตว์นั้น
ในกุศลจรรยา
จงได้มนุษย์สมบัติ
นิพพานสุขอุดม
ด้วยบุญบอกอุทิศ
สู่ข้างทางเจริญ
อันธรรมปาปลามก
เห็นแจ้งในสังขา
แม้ชาติภพยังมี
ชื่อสัตย์มีทุกกาล
มีสติตัดกิเลส
หม่อมารอันหยาบช้า
พระพุทธเป็นนาคะ
พระธรรมเป็นนาคเสถียร
ปัจเจกะพุทธะ
พระสงฆ์อรุยา
ขอคุณพลาณภาพ
หม่อมารจงพ่ายหนี
มวลสัตว์เล็กใหญ่มี
หากข้ากระทำให้
เพราะความประมาทไป
ขอได้โปรดปราณี

แผ่ผลดีตั้งปรารถนา
ครูอาจารย์คุณมากครัน
พ่อแม่ผู้ถนอมขวัญ
สุริยันจันทร์แจ่มศรี
นรชนผู้คุณมี
ทวยเทพสี่โลกบาล
ประกอบกิจร่วมการงาน
หรือเป็นพาลก่อเวรมา
น้อมจิตต์มั่นโมทนา
อันตู่ข้าได้สร้างสม
พิมานรัตนสักการมณั
ให้เสริฐสมตั้งใจเทอญ ฯ
ขอนำจิตต์ให้ดำเนิน
ในกองธรรมดับตัณหา
อย่าปิดปกญาณปรีชา
ลุมรรคาแห่งนิพพาน
ขอเกิดดีมีศีลทาน
ได้สราญเรื่องปัญญา
เพียรดับเหตุอวิชชา
อย่าได้มาล้างความเพียร
ให้ข้าละตัณหาเบียด
ให้ข้าเพียรล้างทุกขา
เป็นนาคะเลิศสุทธา
เป็นเนื่อนานุญราศี
ไตรรัตน์ปราบมารายี
จิตต์ข้านี้ได้ผ่องใส
ทั่วธาตริกฟไตร
ทั้งน้อยใหญ่ได้ทุกขมี
ด้วยกายใจและวจี
มายินดีโมทนา

กองทุนที่ข้าสร้าง
รับผลเลิศอุทิศมา
แม้เวรมีแก่ข้า
ยกโทษทุกขสิ่งสรรพ
ขอบุญข้าทำนี้
พ่อแม่มวลประชา

ทางกายใจและวาจา
เกิดสุขจากทั่วกัน
จงเมตตาตัดเสียพลัน
แก่ข้ามันเสียเถิดหนา ฯ
แผ่ผลดีไปทั่วหน้า
ได้สุขาทั่วกันเทอญ ฯ

ภะวะตุ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะพุทธานุภาเวนะ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะธัมมานุภาเวนะ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะสังฆานุภาเวนะ

รักขันตุ สัพพะทเวตะตา
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต
รักขันตุ สัพพะทเวตะตา
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต
รักขันตุ สัพพะทเวตะตา
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต ฯ

อานิสงส์ สวดมนต์

สวดมนต์ ทุกทุกวัน
ทรัพย์สิน จะมากมาย
สวดมนต์ ทุกเช้าค่ำ
ชั่วชีวิต จะสุขศรี

บารมีนั้น จะหลากหลาย
สิ่งร้าย จะกลายเป็นดี
เป็นประจำ จะสวัสดิ์
แล้วโชคดี ทั้งปีเอย ฯ

สวดมนต์
ก่อนนอนนำ
เมื่อหลับแล้ว
เทพเทวี

ทุกเช้าค่ำ
สวดอีกที่
จะฝันดี
รักษา เอย ฯ

โดย มังกร ไร่เงา

สมถภาวนา—วิปัสสนาภาวนา

ภาวนา ได้แก่การตั้งความเพียรความพยายาม ในการฝึกหัดอบรมจิตใจของตนเองตามหลักของภาวนา

ทั้ง ๒ คือ

๑. สมถภาวนา คือ การตั้งความเพียรความพยายามเพื่อความสงบใจ
 ๒. วิปัสสนาภาวนา คือ การตั้งความเพียรความพยายาม เพื่อการเห็นแจ้ง เห็นชัด เห็นต่างๆ
- สมถภาวนา เป็นการตั้งความเพียรความพยายามด้วยการใช้สติ คือ ความระลึกได้เป็นหลัก สติ จึงเป็นตัว

กั้น

วิปัสสนาภาวนา เป็นการตั้งความเพียรความพยายามด้วยการใช้ปัญญา เพื่อให้เกิดความเข้าใจ รอบคอบ รอบรู้ รู้รอบ ตัวเรา คือ ชั้นที่ ๕ และในสรรพสิ่งทั้งหลายที่รายล้อม เกี่ยวข้องกับตัวเราว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นไปตามความจริงของมัน ความเป็นจริงนั้น เป็นไปตามหลักทั่วไป ซึ่งเรียกว่า สามัญญลักษณะ ๓ ประการ คือ อนิจจัง แปรเปลี่ยนไป ทุกขัง ไม่เหมือนเดิม อนัตตา ไม่เป็นไปตามใจปรารถนา ดังนั้น ปัญญาจึงเป็นตัวแก้ สมถ คือ สติ เป็นตัวกั้น วิปัสสนา คือปัญญา เป็นตัวแก้ อันหมายถึง กั้นและแก้ ปัญหาหรือทุกข์ที่เกิดขึ้นกับตัวเรา ตั้งแต่เกิดจนถึงตาย (ชาติปี ทุกขา – มรณัมปี ทุกขัง)

สมถ – วิปัสสนา

สมถ คือ ตัวความสงบ มีศัพท์ต่อท้าย ๑ ศัพท์ คือ

๑. กัมมัฏฐาน รวมเป็น สมถกัมมัฏฐาน
๒. ภาวนา รวมเป็น สมถภาวนา
๓. ยานิกะ รวมเป็น สมถยานิกะ

วิปัสสนา คือ ตัวเห็นแจ้ง มีศัพท์ต่อท้าย ๑ ศัพท์ คือ

๑. กัมมัฏฐาน รวมเป็น วิปัสสนากัมมัฏฐาน
๒. ภาวนา รวมเป็น วิปัสสนาภาวนา
๓. ยานิกะ รวมเป็น วิปัสสนายานิกะ

การอธิบายขยายความต่อไปนี้ ใช้ศัพท์ว่าภาวนา เป็นศัพท์ ต่อท้าย

สมถภาวนา

สมถภาวนา คือ การตั้งความเพียรความพยายามฝึกหัดอบรมจิตใจของตนเองให้เกิดความสงบ มีหลักปฏิบัติ ๔๐ ประการ คือ กสิณ ๑๐, อสุภ ๑๐,อนุสสติ ๑๐, พรหมวิหาร ๔ ,อรุปี ๔, สัมมัตถะ ๑, จตุธาตุมัจฉิกขัตติย ๑

กสิณ แปลว่า การเพ่ง มี ๑๐

๑. ปฐวีกสิณ การเพ่งดิน

๒. อาโปกถิณ	การเพ่งน้ำ
๓. เตโชกถิณ	การเพ่งไฟ
๔. วาโยกถิณ	การเพ่งลม
๕. นีลกถิณ	การเพ่งสีเขียว
๖. ปิตกถิณ	การเพ่งสีเหลือง
๗. โลหิตกถิณ	การเพ่งสีแดง
๘. โอทาทกถิณ	การเพ่งสีขาว
๙. อาโลกกถิณ	การเพ่งแสงสว่าง
๑๐. อากาสกถิณ	การเพ่งอากาศ

อสุภ แปลว่า ซากศพ มี ๑๐

๑. อุทฺธมาตกะ	ซากศพที่พองขึ้นอืด
๒. วินีลกะ	ซากศพสีเขียวคล้ำคละด้วยสีต่างๆ
๓. วิปฺพพกะ	ซากศพมีน้ำเหลือง
๔. วิจฉินทกะ	ซากศพที่แยกจากกัน โดยขาดเป็นสองท่อน
๕. วิกขายิตกะ	ซากศพที่ถูกสัตว์กัดกินแล้ว
๖. วิกขิตตกะ	ซากศพที่กระจายกระจายไปต่างๆ
๗. หตวิกขิตตกะ	ซากศพที่ถูกสับบั่นเป็นท่อนๆกระจายออกไป
๘. โลหิตกะ	ซากศพที่มีเลือดไหลอาบเรียราดอยู่
๙. ปุพฺพกะ	ซากศพที่มีหนอนคลาคล้ำเต็มไปหมด
๑๐. อัญฺจิกะ	ซากศพที่ยังเหลืออยู่แต่ร่างกระดูก

อนุสสติ แปลว่า ความระลึกถึงสิ่งๆ มี ๑๐

๑. พุทธานุสสติ	ความระลึกถึงพระพุทธเจ้า
๒. ธัมมานุสสติ	ความระลึกถึงพระธรรม
๓. สังฆานุสสติ	ความระลึกถึงพระสงฆ์
๔. สีลानุสสติ	ความระลึกถึงศีล
๕. จาคานุสสติ	ความระลึกถึงการบริจาค
๖. เทวตานุสสติ	ความระลึกถึงเทวดา
๗. มรณาสติ	ความระลึกถึงความตาย
๘. กายคตาสติ	ความระลึกถึง อันไปในกาย (ภายในกาย)
๙. อานาปานสติ	ความระลึกถึงลมหายใจเข้าออก
๑๐. อุปสมาณุสสติ	ความระลึกถึงธรรมเป็นที่สงบ

พรหมวิหาร แปลว่า ธรรมเครื่องอยู่อย่างประเสริฐ มี ๔

๑. เมตตา ความรักปรารถนาให้เป็นสุข
๒. กรุณา ความสงสาร ปรารถนาให้พ้นทุกข์
๓. มุทิตา ความพลอยยินดี
๔. อุเบกขา ความวางเฉย

อรุณ แปลว่า การเพ่งสิ่งที่ไม่มียุข มี ๔

๑. อากาธานัญญาตนะ การเพ่งอากาศ
๒. วิญญูณัญญาตนะ การเพ่งความรู้สึก
๓. อากิญจัญญาตนะ การเพ่งความไม่มีอะไร
๔. เนวสัญญานาสัญญาตนะ การเพ่งความจำก็ไม่ใช่ ความไม่จำก็ไม่ใช่

อาหาเรปฏิกูลสัญญา แปลว่า พิจารณาอาหารว่าเป็นของน่าเกลียด

จตุธาตววัฏฐาน แปลว่า การพิจารณาธาตุทั้ง ๔ (ดิน น้ำ ลม ไฟ)

ทั้งหมดนี้มี ๔๐ ประการ เป็นแนวทางการปฏิบัติในแบบสมถภาวนา โดยผู้ปฏิบัติจะใช้แบบใดแบบหนึ่งก็ได้ ใน ๔๐ ประการนี้ การปฏิบัติแบบสมถภาวนานี้ สามารถปฏิบัติได้ในอิริยาบถทั้ง ๔ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน ผู้ปฏิบัติส่วนมากนิยม ๒ อิริยาบถ คือ นั่ง และ เดิน

นั่ง เรียกว่า นั่งสมาธิ

เดิน เรียกว่า เดินจงกรม (จังกะมะ) คือเดินไป และเดินกลับ

การนั่งสมาธินี้มีหลักตามบาลีใน คิริมานันทสูตร ข้ออานาปานสติว่า นิสีทะติ ปัลลังกัง อากุชิตตะวา อุชุง กายัง ปะณิธายะ ประมิชัง สะติง อุปัญฐะเปตตะวา นังคูปัลลังกัง ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น

ปัจจุบันนี้ นิยมแบบ นั่งกายตรง ทำขาพับเท้าซ้าย มือขวาพับมือซ้าย โดยนิ้วชี้มือขวา ชนนิ้วหัวแม่มือซ้าย หันหน้าไปทางทิศพระ คือทิศตะวันออก แบบนี้ ทำตามแบบ หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม อ.เมือง จ.นครปฐม ส่วนผู้ปฏิบัติจริงๆ ชอบใจตามแบบไหน ก็ปฏิบัติได้ตามใจชอบเถิด ระหว่างนั้น ดำรงสติไว้ ภาวนาบทใดบทหนึ่งใน บทภาวนา ๔๐ ประการนั้น แต่จิตจะเป็นสมาธิหรือไม่ อยู่ที่วิธีภาวนาของผู้ปฏิบัติเอง

บทภาวนาที่ใช้ มีหลายบทภาวนา โดยส่วนมากยึดอนุสสติ ๑๐ ประการ ในข้อที่ ๑ คือ พุทธานุสสติ และใน ข้อที่ ๙ คือ อานาปานสติ ความระลึกถึงสมุทัยใจเข้าออก ผสมกัน โดยพูดหรือสอน เป็นที่รู้จักกันในปัจจุบันเช่น หายใจเข้า ภาวนาว่า “พุท” หายใจออก ภาวนาว่า “โธ” เป็นต้น อันนี้หมายความว่า เราใช้อनुสสติ ๒ ข้อในเวลาเดียวกัน เป็นที่นิยมใช้กันในปัจจุบันนี้ ทั้งนี้แล้วแต่กระแสนิยม ของผู้ให้รูปแบบการสอนภาวนา ขอยกตัวอย่างให้ ชัด คือ

แบบหลวงพ่อสด วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ใช้บทภาวนาว่า “สัมมา อะระหัง”

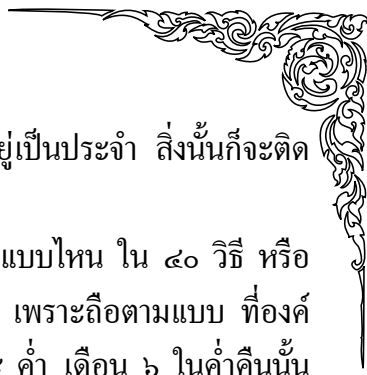
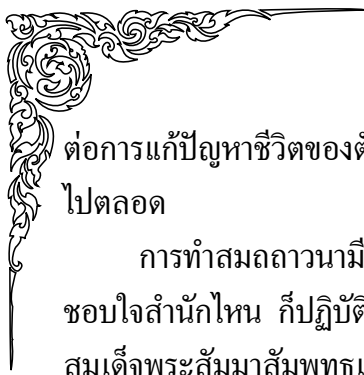
แบบพระอาจารย์ มั่น สุริทัตโต ใช้บทภาวนาว่า “พุทโธ”

ทั้ง ๒ แบบนี้ เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในยุคปัจจุบันนี้

ยังมีอีกแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นบทกวีแบบโบราณดั้งเดิมของชาวไทยแต่โบราณ หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม อ.เมือง จ.นครปฐม ท่านใช้แบบนี้ คือ บทกวีว่า “อะระหัง” อันนี้เป็นบทกวี แต่เดิมของคนไทยซึ่งจะสอนกันมาโดยตลอดแต่ดั้งเดิม เช่นเวลาคนที่ใกล้จะตาย คนเป็น ผู้ที่เป็นญาติก็จะเอากรวย ไล่ดอกไม้ รูป เทียน มาใส่มือของผู้ที่ใกล้จะตาย แล้วญาติที่อยู่รอบๆข้าง ก็จะบอกว่า ให้นึกถึง พระ อะระหัง นะ คือบอกคนที่ใกล้จะตายว่า นึกถึงพระอะระหังไว้ จนกระทั่งดับจิต จะพูดจะสอนกันจนติดปากมาตลอด จนมีนิทานเล่ากันสนุกสนาน เป็นเรื่องเล่าเบาสมอง นิทานเรื่องนี้มืออยู่ว่า มีครอบครัวคนจีนครอบครัวหนึ่ง มีลูกชายคนหนึ่ง ครอบครัวนี้มีอาชีพเลี้ยงเป็ด การเลี้ยงเป็ดนี้ อาหารที่ดีของเป็ดก็คือ หอยโข่ง หอยขม ชาวจีนผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว ต้องไปหาหอยมาให้แล้ว ทูบให้เป็ดกินโดยตลอด ในช่วงเวลาที่ประกอบอาชีพนี้ การเลี้ยงเป็ดแบบนี้ ท่านที่ไม่เคยเห็นก็จะนึกภาพไม่ออก แต่ถ้าเคยเห็นก็จะเห็นภาพได้ชัด คือ ผู้เลี้ยงจะทำเล้าเป็ดขนาดใหญ่ ซึ่งอยู่บนพื้นดินติดกับน้ำ คือในเล้าเป็ดนั้น ส่วนหนึ่งเป็นพื้นดิน ส่วนหนึ่งเป็นพื้นน้ำ เรียกว่าเลี้ยงเป็ดชายคลอง

ในสมัยก่อนนั้นแลวบ้านของผู้เล่านี้ มีการทำเล้าเลี้ยงเป็ดแบบนี้มากมาย ผู้ที่เป็นเจ้าของเป็ดก็จะไปหางม หอยในคลอง มาเลี้ยงเป็ดโดยตลอด เมื่อได้หอยมาก็จะมาทูบ แล้วพอกทูบหอยได้มาก ก็โยนเข้าไปในเล้าเป็ดบนบก เป็ดก็จะมาแย่งชิงกันกินหอยที่ทูบแล้ว การเลี้ยงเป็ดก็เป็นลักษณะแบบนี้มาตลอด หัวหน้าครอบครัวก็ทำอาชีพนี้มาโดยตลอดเกือบอายุ จนกระทั่งอายุมาก ก็เกิดการล้มป่วย เจ็บไข้ขึ้นมา ซึ่งเป็นไปตามธรรมดาของร่างกาย คนเรา ครอบครัวนี้ ดังที่เล่ามาแล้วว่า มีลูกชายคนหนึ่ง ลูกชายเมื่อครบอายุบวช ก็บวชเรียนตามประเพณี เมื่อบวชแล้วก็ได้ศึกษาเล่าเรียน เพลิดเพลินในการประพฤติปฏิบัติธรรม ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ยังไม่ได้ลาสิกขา พระลูกชายก็ได้มาบิณฑบาตบ้านเดี่ยวของตัวเองโดยตลอดมา เตี่ยก็ได้หาหอยมาเลี้ยงเป็ดตลอดมา เช่นเดียวกัน

วันหนึ่ง เมื่อเตี่ยล้มเจ็บลง ตอนเย็น หลังจากทำวัตรเย็นเสร็จแล้วทุกวัน พระลูกชายก็เดินทางมาที่บ้านเพื่อเยี่ยมโยมเตี่ย อาการเจ็บไข้ได้ป่วยของโยมเตี่ยทรุดลงเรื่อยๆ จนลูกชายที่เป็นพระเห็นว่า คุณโยมเตี่ยคงไปไม่ไหว ก็เลยหาดอกไม้ รูป เทียน ทำเป็นกรวยใส่มือให้โยมเตี่ย แล้วบอกว่า ให้ระลึกถึงบุญที่เคยทำ มีบวชพระลูกชาย ไล่บาตรพระ แล้วก็สอนบทกวีว่า ให้นึกถึงพระอะระหัง นะเตี่ย โดยให้ภาวนาในใจว่า “อะระหัง อะระหัง” ภาวนาไปเรื่อยๆ แต่ในระหว่างนั้น ก็มีคำภาวนาดังๆหลุดออกมาจากปากของโยมเตี่ยว่า “อะระหอย อะระหอย อะระหอย ะ ะ ะ ะ ะ ออกไปเรื่อยๆ มันไม่เป็น อะระหัง แต่กลับเป็น อะระหอย แทน เพราะว่ามันมีภาพที่แก่เคย ทูบหอยเลี้ยงเป็ดมาตลอด ติดตาตรึงใจ มารบกวนจิตใจของแก่ตลอด เมื่อนึกถึงบทกวีว่า “อะระหัง” แทนที่จะภาวนาว่า “อะระหัง” เลยกลายเป็นภาวนาว่า “อะระหอย อะระหอย” แทน พระลูกชาย ที่นั่งเฝ้าโยมเตี่ยอยู่นั้น เลยกระซิบข้างหู โยมเตี่ยว่า “หัง หัง” ไม่ใช่ “หอย” นะโยมเตี่ยฝ่ายโยมเตี่ยไม่รู้สึกรู้สิดูได้แต่ภาวนาว่า “อะระหอย อะระหอย” ะ ะ ะ ะ ะ ไปเรื่อยๆ ที่ยกนิทานนี้มาประกอบ เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า บทกวีของชาวไทยแต่โบราณ คือ “อะระหัง” โดยใช้คู่กับอานาปานสติ ภาวนา ในช่วงหายใจเข้าว่า “อะระ” หายใจออก ว่า “หัง” รวมเป็น อะระหัง “อะระ” “หัง” ตลอด จึงมีนิทานมาเล่าประกอบในเรื่องนี้ ให้ผู้อ่านได้เกิด สติ ปัญญา เพื่อกันและกัน ปัญหาชีวิตของเราเอง เพื่อให้เกิดสติ คือ ความเฉลียว และ ปัญญา คือ ความฉลาด หรือเรียกง่ายๆว่า ให้เราเฉลียวฉลาด

ต่อการแก้ปัญหาชีวิตของเราเองว่า ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นอะไร ถ้าเราทำสิ่งนั้นอยู่เป็นประจำ สิ่งนั้นก็จะเป็นไปตลอด

การทำสมถภาวนามี ๔๐ ประการ ท่านสามารถทำได้ โดยที่ใจของท่านชอบภาวนาแบบไหน ใน ๔๐ วิธี หรือชอบใจสำนักไหน ก็ปฏิบัติไปตามที่ท่านชอบใจเถิด ใน ๕ อริยาบถ แต่ที่เราเลือกวิธีนี้ เพราะถือตามแบบ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงทำมาก่อน ในคืนที่ทรงตรัสรู้ ตรงกับวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ในค้ำคืนนั้น พระพุทธองค์ได้ทรงประทับนั่ง ที่ใต้โคนต้นพระศรีมหาโพธิ์ ทรงประทับนั่งคู้บัลลังก์ ตั้งพระวรกายตรง ดำรงสติไว้ เฉพาะหน้า เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ทรงผันพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออก พระจันทร์เริ่มโผล่ขึ้นมาทางทิศตะวันออก ทรงประทับนั่งตลอดทั้งคืน จนทรงบรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ณ ควางไม้มหาโพธิ์นั้น การประทับนั่งแบบนี้ เรียกว่า “นั่งสมาธิ” ซึ่งทรงผันพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออก ทิศนี้จึงเรียกว่า “ทิศพระ”

หลวงพ่ोजิน วัดดอนยายหอม อ.เมือง จ.นครปฐม เมื่อท่านจะบอกสมถภาวนา แก่ผู้สนใจที่เตรียมตัวปฏิบัติ ท่านแนะนำว่า ถ้านั่งสมาธิ จะนั่งที่ไหนก็ตาม ฟังทำแบบพระพุทธเจ้า คือ นั่งหันหน้าไปทิศตะวันออก แล้วค่อยเริ่มบทภาวนา ตามที่ท่านปรารถนาเถิด หลวงพ่ोजิน วัดดอนยายหอม ท่านบอกผู้ที่ปฏิบัติว่า “จิตของคนเรานั้นมีปกติ ลักษณะหรือธรรมชาติของจิตที่ ฝึกได้ หัดได้ อบรมได้ จึงรวมเรียกว่า ฝึกหัดอบรม” เราต้องหมั่นฝึกหัดอบรมจิตของเราเอง ถ้าเราไม่ฝึกหัดอบรม จิตก็จะตกไปตามหลักธรรมชาติของจิต ๑๐ อย่าง คือ ๑. ดิ้นรน ๒. กวัดแกว่ง ๓. รักษายาก ๔. ห้ามยาก ๕. ฝึกยาก ๖. เกิดดับไว ๗. ใฝ่ไปตามอารมณ์ใคร่ ๘. เล่นไปไกล ๙. ไม่นั่นนอน ๑๐. รนหาทุกข์

ลักษณะของจิตทั้ง ๑๐ อย่างนี้ ตามปกติธรรมดาจะเห็นได้ไม่ชัดเจน แต่ถ้าเราเริ่มฝึกหัดภาวนาอาการ ๑๐ อย่างนี้จะปรากฏให้เห็นได้ชัด ทุกๆวันนี้จิตของคนเราทั่วไป ที่ไม่ได้ฝึกหัดอบรม ก็จะเป็นไปตามธรรมชาติของมันทั้ง ๑๐ อย่างนี้ แล้วแต่ว่าจิตของแต่ละคนนั้น จะไปอยู่กับอารมณ์แบบไหน มากหรือน้อยใน วันหนึ่งๆบางคนจิตมาอยู่ในอารมณ์ข้อสุดท้ายมาก เช่นในกรณีที่เกิดเรื่องราวต่างๆที่ไม่ดี แล้วก็คิดมาก ตรงนี้เรียกว่า “รนหาทุกข์” ซึ่งเรียกว่า เป็นโรคคิดมาก หรือ โรคประสาท มากที่สุดในสังคมปัจจุบัน จึงเกิดมีแพทย์สาขาจิตเวช หรือนักวิชาการสาขาจิตวิทยา ขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาทางจิตเหล่านั้น แต่ถ้าเราศึกษาด้วยตัวเองให้ดีพยายามฝึกหัดอบรม จิตของตัวเองให้ดีที่สุด เพราะเป็นจิตของเราเอง เรารู้ดีที่สุด ไม่มีใครรู้เท่าตัวเราเอง เหมือนอย่าง หลวงพ่ोजิน วัดดอนยายหอม เคยบอกว่า

“รู้จักพอ	ก่อสุข	ทุกสถาน
รู้จักกาล	เวลา	พาสดใส
รู้จักตน	ทำให้	พ้นทุกข์ภัย
รู้จักใคร	ไม่สู้	รู้จักตัว”

คำว่า “รู้จักตัว” คือการรู้จักจิตของตัวเอง แล้วฝึกหัดอบรมจิตของตัวเอง การฝึกหัดอบรมนี้ เรียกว่าง่าย ๆ ว่า ฝึกฝน ตัวเอง จนยกระดับจิตของตัวเอง จาก

จิตของปุถุชน เป็น จิตของสาวุชน

จิตของสาวกชน เป็น จิตของกัลยาณชน
จิตของกัลยาณชน เป็น จิตของอริยชน

จิตของอริยชนนี้ถือว่า เป็นจิตที่ประเสริฐที่สุดของมนุษย์ที่เกิดมา เพราะเป็นจิตที่นำตัวเราออกมาจากภพจากชาติ คือ ออกมาจากวัฏฏะสงสาร ที่เราทำนหมุนกันไปมา ไม่รู้จักก็ภพก็ชาติ หมุนกันไปมาตลอด เมื่อเราหยุดวัฏฏะสงสารของตัวเองได้ ถือว่า วัฏฏะ เราหยุดหมุนแล้ว เราก็จะไม่ไปตามกระแสวัฏฏะนั้นอีก หรือจะพูดเป็นภาษาว่า “คนดีย่อมมีการเกิด คนประเสริฐการเกิดย่อมไม่มี” หรือถ้าจะมีการเกิด ก็เกิดไม่เกิน ๗ ชาติ คือ จะเกิดอีกก็ไม่เกิน ๗ ชาติ แต่ละชาติที่เกิด ก็เกิดเป็นมนุษย์ที่มีจิตประเสริฐตลอดเวลา อำนาจของจิต ที่เราฝึกหัดอบรมหรือฝึกฝนดีแล้วนี้ เราเรียกจิตประเภทนี้ว่า **เข้าสู่กระแสของพระนิพพาน** เรียกตามภาษาธรรมว่า เราได้เป็นอริยบุคคล อริยบุคคลนี้ เรียกตามภาษาทางพระพุทธศาสนาว่า **พระโสดาบัน** ซึ่งแปลว่า ผู้เข้าสู่กระแส ถามว่า กระแสอะไร ตอบว่า กระแสของพระนิพพาน นั่นเอง เหมือนกับเราพายเรือ เราพายเรืออยู่ในคลอง ถ้าเราพายเรือออกจากคลอง เข้าสู่แม่น้ำได้ ถือว่าเราเข้าสู่กระแสของแม่น้ำ เมื่อเข้าสู่กระแสแม่น้ำ พายเรือไปตามแม่น้ำก็จะออกสู่ทะเลได้ ฉะนั้นใด ก็ฉันทัน ท่านเปรียบทะเลเหมือนพระนิพพาน แม่น้ำคือกระแส น้ำที่นำเรือไปสู่ทะเล คือ พระนิพพาน แต่ทุกวันนี้ เราพายเรืออยู่ในคลอง ในหนอง ในบึง วนเวียนหมุนไปหมุนมา ไม่รู้จักภพก็ชาติ การพายเรือหมุนอยู่อย่างนี้ เรียกว่าหลงอยู่ในวัฏฏะสงสารตลอด หลักของพระพุทธศาสนาในภัทรกัลป์นี้ ต้องการให้เราฝึกหัดอบรมจิต เพื่อให้หลุดออกจากวัฏฏะสงสารให้ได้ ช่วงที่เราหลุดลอยออกจากวัฏฏะได้นี้ ในบทธรรมคุณ เรียกว่า **อกาลิโก** ซึ่งหมายถึงว่า ชีวิตของเราต่อไปนี้ ไม่มีกาลเวลาในวัฏฏะสงสารมาควบคุมตัวเราอีกแล้ว เราสามารถผ่านกาลเวลาของวัฏฏะหลุดออกไปได้ พระธรรมคุณจึงเรียกว่า เป็นอกาลิโก คือ ไม่มีกาลเวลาที่จะทำให้เราหมุนอยู่ในวัฏฏะอีกต่อไป

หลักของสมถภาวนา มีอยู่ว่า ขอให้เราฝึกหัดอบรม หรือฝึกฝนจิตของเราทุกๆวัน อย่าลืมว่า **ทุกๆวัน** วันหนึ่งมี ๒๒ ชั่วโมง คืนหนึ่งมี ๒๒ ชั่วโมง รวมแล้ววันหนึ่งคืนหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง ให้เราพิจารณาว่า ในวันหนึ่งคืนหนึ่ง เราได้ฝึกหัดอบรมจิตของเรา ใช้เวลาประมาณเท่าไร ให้ท่านทั้งหลายคิดพิจารณาทบทวนเอาเองว่า เราทำได้เท่าไร เหมือนกับเราลงทุนว่า ทุกวันนี้ ชีวิตเราขาดทุน หรือได้กำไร เราเอาชีวิตเป็นทุนแล้ว เราเอาอะไรเป็นกำไรให้กับชีวิตของเรา หลักของสมถและวิปัสสนา หมายถึงการกินและการแก้ หรือความเฉลี่ยกับความฉลาด มีเคล็ดลับอยู่ว่า เรามีชีวิตเป็นทุน แล้วเราเอาอะไรเป็นกำไร ให้กับทุนชีวิต ต้องคิดให้ดี ไม่ใช่ดีแต่คิด ถ้าเราคิดได้ทำได้ หรือคิดเป็นทำเป็น ถือว่าเราทำทุนคือชีวิตให้ได้กำไร การมีชีวิตเป็นทุน แล้วเอาการกระทำเป็นกำไรให้ชีวิตนั้น เราจะทำให้ได้กำไรอย่างไร ทุกคนมีการดำเนินชีวิตอยู่แล้วตามปกติ การดำเนินชีวิตนั้นทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า มรรค คือทางดำเนินไป เราต้องฝึกหัดอบรม หรือฝึกฝน ให้มรรคที่เป็นทางดำเนินชีวิตนั้น เป็นไปตามแนวทางที่ประเสริฐแนวทางนี้ เรียกว่า **อริยมรรค** คือแนวทางหรือหนทางอันประเสริฐ เมื่อเรามีทางที่ประเสริฐในการดำเนินชีวิต ชีวิตของเราก็ประเสริฐ เราก็เป็นคนประเสริฐ เรียกว่า **อริยบุคคล** ที่เราเป็นบุคคลผู้ที่ประเสริฐได้ เพราะเราใช้หลักสมถและวิปัสสนา เพื่อฝึกฝนอบรมจิต จนจิตประเสริฐสูงสุด การดำเนินชีวิต มี ๓ อย่างคือ ๑.การทำ ๒.การพูด ๓.การคิด ซึ่งรวมเรียกว่า ทำ พูด คิด หรือจะพูดว่ากาย วาจา จิต ก็ได้ เราจะต้องตั้งเป้าหมายว่า จะทำอย่างไร จะพูด

อย่างไร จะคิดอย่างไร เพื่อให้ประเสริฐที่สุด อริยมรรค มี ๘ อย่าง ดังที่เราู้กันแล้วคือ ๑.ความเห็น ๒.ความดำริ ๓.การพูด ๔.การทำ ๕.การประกอบอาชีพ ๖.ความพยายาม ๗.ความระลึกได้ ๘.ความตั้งใจมั่น เราต้องพิจารณา ฝึกฝนอบรมอย่างรอบคอบ รอบรู้ รู้อบว่า

ความเห็น ความดำริ ความพยายาม ความระลึกได้ ความตั้งใจมั่น เป็น จิต คือ ความคิด
การพูด เป็น วาจา คือ การบอกกล่าว
การทำ เป็น กาย คือ การเคลื่อนไหว

เราจะทำอย่างไร ให้ กาย วาจา จิต หรือ ทำ พูด คิด เป็นไปอย่างประเสริฐ แต่ถ้าเราฝึกฝนอบรมจิตมาดี แล้วก็จะมีหลักอย่างง่ายๆ อยู่ที่คำว่า วิมุตติ คือการหลุดพ้น การหลุดพ้นนี้ หมายถึง อาการตื่นของปัญญา ของตัว เรานั้นเอง อาการตื่นของปัญญานั้น จึงมีหลักการของ พุทธ อย่างแท้จริง ลักษณะอาการตื่นของปัญญามีอยู่ว่า

ทำแล้วหลุด เป็นสุดยอด ของ การทำ
พูดแล้วหลุด เป็นสุดยอด ของ การพูด
คิดแล้วหลุด เป็นสุดยอด ของ การคิด

คำว่า หลุด ในที่นี้หมายความว่า ทุกอย่างที่เราเอาชีวิตเป็นทุนนั้น ต้องทำให้ได้กำไร วิธีทำให้ได้กำไร คือ จะ ทำ พูด คิด อะไรก็ตาม ให้เป็นไปให้ลักษณะที่เป็นอาการตื่นของปัญญา ถ้ามว่า อาการตื่นของปัญญา คืออะไร อาการตื่นของปัญญา คือ การเห็นโทษของการยึด เห็นคุณของการปล่อยวาง ตั้งคำกลอนสอนใจง่ายๆว่า

ใช้นิพพาน	บริหาร	การเป็นอยู่
กำหนดรู้	ตามความจริง	ทุกสิ่งสรรพ
มองเห็นโทษ	การยึดถือ	ยึดถือมั่น
เห็นคุณอนันต์	การปล่อยวาง	ทุกอย่างเฉย ๆ

เมื่อเราทำถึงจุดนี้ได้ ถือว่าเรามีชีวิตอยู่อย่างประเสริฐ คือ มีสติปัญญา หรือ เรามีความเฉลียวฉลาด หรือเรามีการกินและการแก้ อยู่กับตัวเราเองโดยตลอด ชีวิตเราก็ประเสริฐ หลุดออกจากกฎฏะสงสาร ที่ควบคุมชีวิตของเราได้

การเดิน เรียกตามภาษาพระว่า เดินจงกรม (จังกะมะ) คือการก้าวไปและกลับ มีหลักตามพระบาลีในมหาสติ ปัญฐานสูตรว่า คัจฉันโต วา คัจฉามิติ ปะชานาติ แปลว่า เมื่อเดินอยู่ ก็ให้รู้ชัดว่า เดินอยู่ การมีสติและปัญญาใน ระหว่างการเดินตลอดเวลา

วิธีเดิน หนึ่งก้าว คือ ช่วงที่ก้าวเท้าไปหนึ่งก้าว แบ่งการก้าวเท้าหนึ่งก้าว ออกเป็น ๖ ระยะ คือ

๑. ขณะยก เรียกว่า อุทธะระณะ
๒. ขณะย่าง เรียกว่า อะติหะระณะ
๓. ขณะย้าย เรียกว่า วิติหะระณะ
๔. ขณะลง เรียกว่า โวสัสสะระณะ
๕. ขณะเหยียบ เรียกว่า สันนิกเขปะนะ

๖. ขณะกอด เรียกว่า สันนิรมุภะณะ

แต่ละก้าวที่เราก้าวอย่าง คือ เดินไปนั้น มี ๖ ระยะ อย่างนี้ตลอด จึงเรียกว่า เดินจงกรม แต่อย่าลืมว่า คนเรานั้นในชีวิตจริงๆ มีการเดินทุกวันเป็นปกติ ไม่มีคนไหนที่ไม่มีมีการเดิน (ยกเว้นคนพิการ) การเดินด้วย สติ เรียกว่า เดินแบบสมถ การเดินด้วย ปัญญา เรียกว่า เดินแบบวิปัสสนา แต่ถ้าเราเดินแบบหลักปฏิบัติตามสำนักต่างๆ สอนกันนั้น ก็เดินได้ในระหว่างการฝึกปฏิบัติ นั้น เป็นเพียงชั่วคราวของการฝึกปฏิบัติ แต่ในชีวิตจริงๆ คนเรามีการเดินอยู่ตลอดเวลา ขอให้ยึดหลักที่ว่าจะต้องเดินตามหลักสมถและวิปัสสนา ควบคู่กันไปในขณะเดียวกัน โดยนึกในใจสอนตัวเองว่า

เดิน แล้ว หลุด เป็นสุดยอดของการเดิน

ข้อนี้เป็นการเดินแบบวิมุตติ คือ มีการตื่นของปัญญา ตลอดเวลาที่เราเดินไป ในที่ทุกหนทุกแห่งที่เราเดินไป เรียกว่า เดินด้วยความเฉลียวฉลาดควบคู่กันไป

การยืน เป็นอีกอิริยาบถหนึ่ง ในการปฏิบัติตามแนวภavanaทั้งสอง คือ สมถและวิปัสสนา มีหลักตามพระบาลีในมหาสติปัฏฐานสูตรว่า จูโต วา จูโตมหิตี ปะชานาติ แปลว่า เมื่อยืนอยู่ ก็ให้รู้ชัดว่า ยืนอยู่ การมีสติและปัญญา ในระหว่างการยืน เป็นการปฏิบัติตามแนวภavanaทั้งสอง คือ ทั้งสมถและวิปัสสนา ในที่นี้ขอยกเอาคำกลอนสอนใจ เป็นเครื่องบอกเล่าที่เข้าใจง่ายในการนำไปฝึกหัดอบรมจิตใจของตัวเองว่า

ถึงคราวยืน	ยืนอยู่	รู้ดวงจิต
หมคนิมิต	ในสังขาร	การลับสน
สิ้นสังขาร	การปรุงแต่ง	แห่งตัวตน
คือทุกคน	พบนิพพาน	สุขสันต์เอย ฯ

ในคำกลอนนี้ มีคำว่าสังขาร คำนี้หมายถึง การปรุงแต่งต่างๆภายในจิตใจของเรา เมื่อ อายตนะภายนอก คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ มาสัมผัสกับ อายตนะภายใน ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อันหมายถึง ตา เห็นรูป หู ได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้ชิมรส กายได้สัมผัสถูกต้อง ใจได้คิดไป แล้วเกิดการปรุงแต่งไปต่างๆนานา แล้วเกิด ความไม่ชอบ ความชอบ หรือความเฉยๆ ใจที่คิดปรุงแต่งอย่างนี้ เราเรียกว่า สังขาร ถ้าเราหยุดสังขาร หรือสิ้นสังขาร หรือหมคนิมิต ในสังขาร คือ การปรุงแต่ง จิตวางเฉยในสิ่งเหล่านั้น ที่เป็นอายตนะที่มากกระทบกันได้ ถือว่า ทุกคนพบพระนิพพาน มีแต่ความสุข สันติ ตลอดไป

การนอน เป็นอีกอิริยาบถหนึ่ง ในการปฏิบัติตามแนวภavanaทั้งสอง คือ ทั้งสมถและวิปัสสนา มีหลักตามพระบาลีในมหาสติปัฏฐานสูตรว่า สยาโน วา สยาโนมหิตี ปะชานาติ แปลว่า เมื่อนอนอยู่ ก็ให้รู้ชัดว่า นอนอยู่ การมีสติและปัญญาในการนอน เป็นการปฏิบัติตามแนวภavanaทั้งสอง คือ ทั้งสมถและวิปัสสนา ในที่นี้ขอยกเอาคำกลอนสอนใจ เป็นเครื่องบอกเล่าที่เข้าใจง่าย ในการฝึกหัดอบรมจิตใจของตัวเองว่า

ถึงคราวนอน	นอนหลับไป	ในวิมุตติ
เป็นที่สุด	แห่งการนอน	พักผ่อนกาย
นอนหลับไป	ในวิถี	ธรรมสบาย

ในความหมาย ไม่มีเกิด ประเสริฐเอ๋ย ฯ

ในคำกลอนนี้ มีคำว่า วิมุตติ คือ ความหลุดพ้น ข้อนี้หมายถึง อาการตื่นของปัญญา ที่ตื่นอยู่ตลอดเวลา ตื่นเหมือนพระอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ไม่ใช่ตื่นแบบพระจันทร์ยามเที่ยงคืน เป็นการตื่นที่มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน ถ้าตื่นแล้วมองเห็นสิ่งต่างๆไม่ชัดเจน เหมือนพระจันทร์ยามเที่ยงคืน ก็ได้ประโยชน์น้อย ไม่มาก เหมือนเราเห็นงูแต่คิดว่าเป็นปลาไหล จะจับเอาไปทำอาหาร แต่มันเป็นงู อาจจะถูกงูกัดแล้วตายไป เพราะพิษของงูนั้นๆ ตามชนิดของงู ถ้าเป็นงูเห่า งูจงอาง หรืองูหางกระดิ่ง ก็ตายไว การตื่นของปัญญา ที่เห็นสรรพสิ่งตามความเป็นจริงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ของผู้ฝึกหัดอบรมจิตใจของตนเอง ส่วนการนอนที่ไม่มีเกิดนั้น หมายถึงก่อนจะหลับ การคิดปรุงแต่งในเรื่อง ไม่ชอบ ชอบ เจย ไม่มี จึงเรียกว่า นอนแบบไม่มีเกิด จึงประเสริฐเอ๋ย

ลักษณะการนอน ถ้าเรายึดแนวทางตามแบบพระพุทธองค์ ก็นอนตะแคงขวา โดยมีขวาวางไว้บนหมอน แขนงอแนงข้างขวา มือซ้ายวางทาบไปตามลำตัวด้านบน ไปตามเท้าซ้าย โดยเท้าเหลื่อมเท้า เท้าขวาเหลื่อมออกไป เท้าซ้ายถอยกลับมาเล็กน้อย วางอยู่บนเท้าขวา เรียกตามภาษาว่าสี่ทิสยาสน์ คือการนอนแบบราชสีห์ ซึ่งท่านเรียกอนุโลมตามแบบของพระพุทธเจ้าว่า พุทธสี่ยาสน์ ราชสีห์นั้นเวลาจะนอน จะสังเกตอากัปกิริยาอาการของตัวเองว่าเป็นอย่างไร เมื่อตื่นขึ้นมา ก็จะสำรวจตรวจตาการนอนของตัวเองอีกครั้งว่า ยังนอนอยู่ในท่าเดิมหรือไม่ ถ้าไม่เหมือนเดิมก็จะทรมาณตัวเองด้วยการไม่ออกไปหาอาหาร แต่ถ้านอนไปตามปกติตามที่กำหนดไว้ ไม่ผิดแผกแตกต่างไปจากเดิมก็จะดีใจ โหลดเล่นออกไปหาอาหาร ด้วยความสดชื่นแจ่มใส ท่านเลยเอาวิธีการนอนแบบนี้ มาแนะนำบอกกล่าว ผู้ที่สนใจในการฝึกหัดอบรมจิตใจของตัวเอง นี่เป็นวิธีการนอนแบบหนึ่งเท่านั้น ท่านชอบใจวิธีไหน ก็ขอเชิญตามสบายไม่มีข้อกำหนดกฎเกณฑ์ แต่อย่าลืมว่า ต้องนอนด้วยสติปัญญา คือ มีความเฉลียวฉลาด ควบคู่ไปกับการนอนเถิด

วิปัสสนาภาวนา

วิปัสสนาภาวนา หมายถึงการตั้งความเพียรความพยายามในการฝึกหัดอบรมจิตใจของตนเอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ความรอบคอบ รอบรู้ รู้อุปและรู้เท่าทันตัวเรา คือขั้นที่ ๕ และสรรพสิ่งทั้งหลายที่รายล้อมเกี่ยวข้องกับตัวเรา ว่าเป็นอนิจจัง คือแปรเปลี่ยนไป ทุกขัง คือไม่เหมือนเดิม อนัตตา คือไม่เป็นไปตามความปรารถนา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตานี้ เป็นความจริงที่มีอยู่จริง ในสรรพสิ่งทั้งหลายที่มีใจครองและไม่มีใจครอง

วิปัสสนา มีธรรมที่เป็นอารมณ์ ที่เป็นตัวใช้พิจารณาเพื่อให้เกิดความเข้าใจ เรียกว่า วิปัสสนากัมมิ ๖ ในวิปัสสนากัมมิ ๖ นี้ เมื่อย่อให้สั้น ก็เหลือเพียง ๒ คือ รูปธรรมและนามธรรม หรือจะเรียกว่ารูปและนาม หรือเรียกตามภาษาที่เราเข้าใจง่าย ๆ ว่ากายกับใจ นั่นเอง

วิปัสสนากัมมิ ๖ นั้น มี ๖ หมวด ดังนี้

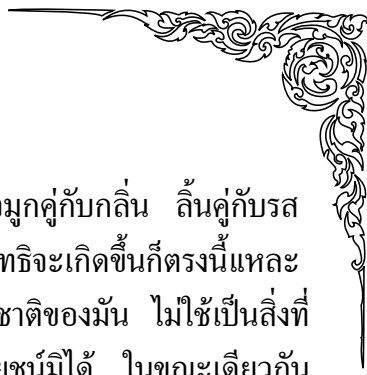
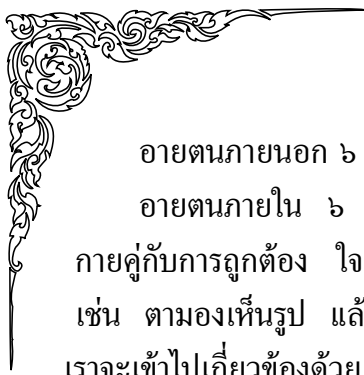
๑. ขั้นที่ ๕
๒. อายุตนะ ๑๒
๓. ธาตุ ๑๘
๔. อินทรีย์ ๒๒
๕. อริยสัจจ์ ๔
๖. ปฏิจตมุปปาต ๑๒ รวมเป็น ๗๓

๑. ขั้นที่ ๕ คือร่างกายและจิตใจของเรานั้นเอง แบ่งเป็นส่วนๆ ได้ ๕ ส่วน เรียกว่าขั้นที่ ๕ มีดังนี้

๑. รูปขั้นที่ ๕ คือรูปร่างกาย
๒. เวทนาขั้นที่ ๕ คือความรู้สึกต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทางใจ เช่น ความร้อน เย็น หนาวเป็นต้น หรือความสุขทุกข์
๓. สัญญาขั้นที่ ๕ คือความจดจำในสิ่งต่างๆ ได้
๔. สังขารขั้นที่ ๕ คือความรู้สึกปรุงแต่งที่เกิดขึ้นในใจ เช่น ความชอบ ความชัง ความเฉย เป็นต้น
๕. วิญญาณขั้นที่ ๕ คือตัวธาตุรู้ของจิต

รูปขั้นที่ ๕ เป็นรูปหรือกาย เวทนาขั้นที่ ๕ สัญญาขั้นที่ ๕ สังขารขั้นที่ ๕ วิญญาณขั้นที่ ๕ เป็นนามหรือใจนั่นเอง ความชั่วความดี ความบริสุทธิ์หรือบาป บุญ เกิดจากกายและใจ นี้ทั้งหมด ดังนั้น ขั้นที่ ๕ จึงเป็นแหล่งแห่งบาปและบุญทั้งปวง

๒. อายุตนะ ๑๒ อายุตนะ หมายถึงที่ต่อหรือสืบทอดระหว่างรูปกับรูป หรือรูปกับนาม หรือจะพูดว่าที่สืบทอดระหว่างกายกับกาย หรือกายกับใจ โดยมีที่เกิดอยู่ในขั้นที่ ๕ นั่นเอง แบ่งออกเป็น ๑๒ คือที่สืบทอดภายนอก ๖ เรียกว่าอายุตนะภายนอก ที่สืบทอดภายใน ๖ เรียกว่า อายุตนะภายใน

อายตณภายนอก ๖ มี รูป เสียง กลิ่น รส โผฐฐัพพะ(การถูกต้อง) และธรรม

อายตณภายใน ๖ มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ตาคู่กับรูป หูคู่กับเสียง จมูกคู่กับกลิ่น ลิ้นคู่กับรส กายคู่กับการถูกต้อง ใจคู่กับธรรมคือความคิดหรือความรู้สึก บาป บุญ ความบริสุทธิ์จะเกิดขึ้นก็ตรงนี้แหละ เช่น ตามองเห็นรูป แล้วใจคิดได้ เห็นว่ารูปนี้เป็นเพียงรูป เป็นสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติของมัน ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราจะเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ไม่ใช่เป็นชีวิตจิตใจของเรา เป็นของว่างเปล่าหาสาระประโยชน์ไม่ได้ ในขณะเดียวกัน เมื่อได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส กายได้สัมผัส ใจเกิดความคิด แล้วคิดได้คิดเป็น ถือว่าเราได้ปฏิบัติ วิปัสสนา

๑. ธาตุ ๑๘ หมายถึงสภาพที่ทรงไว้ตามสภาพของตัวเอง ไม่เปลี่ยนแปลง เช่น ธาตุดิน ทรงความแข็งไว้ ธาตุไฟทรงความร้อนไว้ เป็นต้น ธาตุมี ๑๘ เพราะแยกมาจากอายตนะ ๑๒ นั้นเอง คือมีอายตนะภายนอก ๖ ได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส โผฐฐัพพะ(การถูกต้อง) และธรรม

อายตนะภายใน ๖ คือตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ ในระหว่างที่ตาเห็นรูปนั้น มีตัวรู้หรือความใส่ใจเกิดขึ้น ตัวนี้เรียกว่าวิญญาณ แต่ถ้าไม่ใส่ใจเราก็ไม่เห็น เช่น เราเดินไปกับเพื่อน เพื่อนถามว่า เห็นโน้นเห็นนี่ไหม เราบอกว่าไม่เห็นหรือเห็นดังนี้เป็นต้น ที่เห็นหรือไม่เห็นนั้นเกิดจากความใส่ใจ ตัวใส่ใจนี้เรียกว่าวิญญาณ

อายตนะภายใน ๖ คือ ตา เรียกว่า จักขุธาตุ หูเรียกว่าโสตธาตุ จมูกเรียกว่าฆานธาตุ ลิ้นเรียกว่าชีวาธาตุ กายเรียกว่ากายธาตุ ใจเรียกว่ามโนธาตุ

อายตนะภายนอก ๖ คือ รูปเรียกว่ารูปธาตุ เสียงเรียกว่าสัทธาธาตุ กลิ่นเรียกว่าคันธธาตุ รสเรียกว่ารสธาตุ โผฐฐัพพะเรียกว่าโผฐฐัพพะธาตุ ธรรมเรียกว่าธรรมธาตุ

ระหว่างที่ตาเห็นรูป มีตัวใส่ใจที่จะเห็น เรียกตัวนี้ว่า จักขุวิญญาณธาตุ

ระหว่างที่หูได้ยินเสียง มีตัวใส่ใจที่จะได้ยิน เรียกตัวนี้ว่า โสตวิญญาณธาตุ

ระหว่างที่จมูกได้ดมกลิ่น มีตัวใส่ใจที่จะได้กลิ่น เรียกตัวนี้ว่า โสตวิญญาณธาตุ

ระหว่างที่ลิ้นได้ลิ้มรส มีตัวใส่ใจที่จะได้รับรส เรียกตัวนี้ว่า ฆานวิญญาณธาตุ

ระหว่างที่กายได้ถูกต้องกับสิ่งภายนอก มีตัวใส่ใจที่จะได้ถูกต้อง เรียกตัวนี้ว่า กายวิญญาณธาตุ

ระหว่างที่ใจคิดหาอารมณ์(ธรรม) มีตัวใส่ใจในการคิด เรียกตัวนี้ว่า มโนวิญญาณธาตุ

รวมทั้งหมดเป็น ๑๘ ธาตุ ในธาตุ ๑๘ นี้ เมื่อจะย่อลงก็เหลือแค่รูปธาตุและนามธาตุ เมื่อตาเห็นรูปให้เรารู้เท่าทันทันทีว่าเป็นเพียงรูปเฉยๆ ไม่ให้ปรุงแต่งใจว่า รูปสวย หรือรูปไม่สวย หรือรูปน่ารักน่าชัง ให้คิดได้ คิดเป็นว่า เป็นเพียงรูป คือเป็นเพียงแค่จักขุวิญญาณเฉยๆ รูปนี้เป็นสิ่งไปตามธรรมชาติของมัน (คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราจะเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ไม่ใช่เป็นชีวิตจิตใจของเรา เป็นของว่างเปล่าหาสาระประโยชน์ไม่ได้ ในขณะเดียวกัน เสียงก็ดี กลิ่นก็ดี รสก็ดี โผฐฐัพพะคือการถูกต้องก็ดี ใจที่คิดหวนหาอารมณ์ก็ดี เป็นไปในทำนองเดียวกัน ถ้าเราคิดได้คิดเป็น ถือว่าเราได้ปฏิบัติวิปัสสนากาวนา

๔. อินทรีย์ ๒๒ หมายถึงความเป็นใหญ่ ได้แก่ความเป็นใหญ่ในขั้นที่ ๕ แยกย่อยไปเป็น ๒๒ คือ

๑. จักขุนทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางตาในการเห็นรูป
๒. โสตินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางหูในการฟังเสียง
๓. ฆานินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางจมูกในการได้กลิ่น
๔. ชิวหินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางลิ้นในการรู้รส
๕. กายยินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางกายในการถูกต้อง
๖. มนินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางใจในความคิด
๗. อิตถินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางผู้หญิง คือลักษณะของความเป็นหญิง
๘. ปุริสทินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางผู้ชาย คือลักษณะของความเป็นผู้ชาย
๙. ชิวิตินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางการเลี้ยงรักษารูปนาม
๑๐. สุขินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางความสุขทางกาย
๑๑. ทุกขินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางความทุกข์ทางกาย
๑๒. โสมนัสสทินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางความสุขทางใจ
๑๓. โทมนัสสทินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางความทุกข์ทางใจ
๑๔. อุเปกขินทรีย์ ความเป็นใหญ่ในการวางเฉยเมื่ออายตนะภายนอกและอายตนะภายในกระทบกัน
๑๕. สัทธินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางความเชื่อในการปฏิบัติธรรม
๑๖. วิริยินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางความเพียรในการปฏิบัติธรรม
๑๗. สตินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางความรู้สึกรู้เท่าในการปฏิบัติธรรม
๑๘. สมาธินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางความมั่นใจในการปฏิบัติธรรม
๑๙. ปัญญินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางปัญญาที่รู้ทันในการปฏิบัติธรรม
๒๐. อนัญญัตถัญญัสสามีตินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางปัญญาที่จะมุ่งถึงว่า เรา รู้จักธรรมที่ยังมิได้รู้ ได้แก่ ที่ละสิ่งโยชนนี้ได้ ๓

๒๑. อัญญินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางปัญญาที่บรรลุ โสดาปัตติผล โสดาปัตติมรรค สกิทาคามรรค สกิทาคามีผล อนาคามิมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล

๒๒. อัญญาตาวินทรีย์ ความเป็นใหญ่ทางปัญญาที่จะบรรลุผลสมบรูณ์แล้วคือ อรหัตตผล
อินทรีย์ ๒๒ นี้อยู่ที่การใช้ความเป็นใหญ่อย่างเต็มที่ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งหมด เพื่อให้เกิดความรู้เท่าทัน แล้วคิดได้ จนคิดเป็น ทำเป็น แล้วเห็นว่า ชั้น ๕ เป็นที่มาของกองทุกข์ทั้งปวง จนสามารถมองเห็นความงามในทุกข์ได้ ผู้ที่สามารถมองเห็นความงามในทุกข์ได้ เปรียบเสมือนผู้ที่มีแก้วรุ่งเรืองมณีโชติ คือมีความสว่างไสวทางปัญญาเกิดขึ้นในใจตลอดเวลา หมายถึงมีอาการตื่นทางจิตที่ทำให้ปัญญาให้สว่างไสวตลอดกาล จนเห็นอนิจจัง ความแปรเปลี่ยนไป ทุกข์ ความไม่เหมือนเดิม อนัตตา ความไม่เป็นไปตามใจปรารถนา ๓ อย่างนี้ อย่างใดอย่างหนึ่ง เกิดขึ้นมั่งคงตลอดไปในใจ เป็นความประเสริฐที่ทำให้บุคคลนั้นเป็นผู้ประเสริฐตลอดกาลไม่

เปลี่ยนแปลง

๕. อริยสัจ ๔ หมายถึงความจริงอันประเสริฐ ๔ ประการ ที่ทำให้ผู้ปฏิบัติตาม กลายเป็นอริยบุคคล คือบุคคลผู้ประเสริฐ มี ๑.ทุกข์อริยสัจ ความจริงที่เป็นทุกข์ ที่เกิดขึ้นในชั้น ๕ มี

๑. ความเกิดเป็นทุกข์
๒. ความแก่เป็นทุกข์
๓. ความตายเป็นทุกข์
๔. ความโศกเป็นทุกข์
๕. ความร่ำไรร่ำพันเป็นทุกข์
๖. ความไม่สบายกายเป็นทุกข์
๗. ความไม่สบายใจเป็นทุกข์
๘. ความคับแค้นใจเป็นทุกข์
๙. การพบเห็นสิ่งที่ไม่เป็นที่รักเป็นทุกข์
๑๐. การจากสิ่งที่เป็นที่รักเป็นทุกข์
๑๑. ความต้องการสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นเป็นทุกข์ ๑๑ ประการนี้เรียกว่าทุกข์อริยสัจ

๒.ทุกข์สมุททยอริสัจ ความจริงที่เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ คือความอยาก ความเกิดใหม่ ความเป็นไปกับด้วยความเพติดเพลินยินดี และความเพติดเพลินยิ่งขึ้นไปในอารมณ์ที่ประสมนั้นๆ มี ๓ คือ

๑. ความอยากเกิดในกามภพ (มีมนุษย์ สวรรค์ เป็นต้น)
๒. ความอยากเกิดในรูปภพ (รูปพรหม)
๓. ความอยากเกิดในอรูปภพ (อรุปรหม)

๓. ทุกขนิโรธอริยสัจ ความเป็นจริงเป็นเหตุให้ดับทุกข์ คือความดับโดยหมดความยินดีในความอยาก การละความอยาก ความที่ปัญญาตื่น ความไม่มีความพัวพันแห่งความอยาก

๔. ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจ ความจริงที่เป็นข้อปฏิบัติ ให้ถึงความดับทุกข์ เรียกว่าทางประเสริฐ ที่ทำให้ผู้ปฏิบัติเป็นบุคคลที่ประเสริฐ ๘ ทาง คือ ความเห็น ความดำริ การพูด การทำงาน การดำเนินชีวิต ความเพียร ความระลึก ความมั่นใจ ที่เป็นไปในทางที่ถูกต้อง เพื่อให้ถึงความเป็นบุคคลผู้ประเสริฐ

อริยสัจ ๔ นี้ มีอยู่ในชั้น ๕ ซึ่งชั้น ๕ เป็นกองทุกข์ ตัวอริยสัจคือต้องมีความรู้ตัวว่า อะไรเป็นตัวความทุกข์ หรือความทุกข์คืออะไร ถ้าไม่รู้ว่าเป็นตัวความทุกข์ หรือความทุกข์คืออะไร เราจะจับประเด็นไม่ถูก เป็นการหลงประเด็น เมื่อหลงประเด็นแล้วการแก้ทุกข์ที่เกิดขึ้นก็ไม่เกิด หรือเมื่อเกิดแล้ว แก้ไม่ถูกจุด จุดที่เป็นทุกข์ประการแรกคือ ความเห็นว่า การเกิดเป็นทุกข์ เราต้องจับประเด็นให้ชัดเจนว่า การเกิดเป็นทุกข์ให้ได้ ถ้าเราจับประเด็นนี้ไม่ได้ ถือว่า การแก้ความทุกข์ในชีวิตของเรา ไม่ประสบผลสำเร็จในชีวิต ชีวิตก็จะเวียนว้ายตายเกิด ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่มีที่สิ้นสุด เรียกว่า เราอยู่ในวงจรของชีวิต คืออยู่ในวงจรของวัฏฏะ

สงสารตลอดไป

๖. ปรากฏสมุปปาท ๑๒ หมายถึงสิ่งที่เป็นปัจจัย อาศัยซึ่งกันและกัน ให้เกิดเป็นรูปและนาม หรือกายกับใจ ที่เห็นกันอยู่ทุกวันนี้ มี ๑๒ อย่าง คือ

๑. อวิชชา หมายถึงความไม่รู้สิ่งที่เป็นความจริงตามธรรมชาติ
๒. สังขาร หมายถึงความรู้สึกปรุงแต่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น
๓. วิญญาณ หมายถึงตัวที่เป็นธาตุรู้ของจิต
๔. นามรูป หมายถึงชั้น ๕ หรือรูปร่างกายและใจของเรา
๖. อายุตนะ หมายถึงที่ต่อหรือที่สืบต่อของรูปกับรูป หรือรูปกับนาม
๗. เวทนา หมายถึงความรู้สึกที่เกิดจากถูกต้องคือผัสสะ
๘. ตัณหา หมายถึงความอยากที่เกิดจากความรู้สึกคือเวทนา
๙. อุปาทาน หมายถึงความยึดถือที่เกิดจากความอยากคือตัณหา
๑๐. ภพ หมายถึงความมีความเป็นที่เกิดจากความยึดถือ
๑๑. ชาติ หมายถึงการเกิดที่มาจากความมีความเป็นนั้น

๑๒. ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาสะ หมายถึง ความแก่ ความตาย ความโศก ความรำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ที่มาจากการเกิดนั้น ทั้งหมดนี้ก็เป็นปัจจัยอาศัยซึ่งกันและกัน แล้วก็เกิดเป็นรูปเป็นนาม หรือกายและใจของเรา เกิดแล้วเกิดเล่า ชาติแล้วชาติเล่า ทำดีบ้างทำชั่วบ้าง สลับกันไปสลับกันมา เรียกว่าหมุนไปหมุนมา ตัวหมุนนี้เรียกว่าวัฏฏะ ซึ่งไม่มีจุดจบของชีวิต เป็นอยู่อย่างนี้ตลอดกาลเวลา ไม่สามารถหลุดออกจากวัฏฏะสงสาร ในปรากฏสมุปปาท ๑๒ นี้ มีอยู่ในชั้น ๕ นี้ตลอดเวลาที่เราเกิดมา เราสามารถจะตัดวงจรนี้ได้หรือไม่ อยู่ที่การปฏิบัติของเราเอง ผู้เห็นแนวทางที่ประเสริฐนี้ ปฏิบัติเพื่อเป็นบุคคลผู้ประเสริฐ แล้วหลุดออกจากวัฏฏะได้ คือไม่ถูกควบคุมไว้ในวัฏฏะ เรียกว่าไม่ถูกควบคุมโดยกาลเวลาอีกต่อไป เป็นอภิกาลบุคคล คือบุคคลที่ไม่มีกาลเวลาที่หมุนอยู่ในวัฏฏะอีกต่อไปแล้ว

ทั้งหมดนี้ เป็นวิปัสสนากัมม ๖ อันเป็นอารมณ์ของวิปัสสนา ที่จะใช้เป็นเครื่องมือพิจารณา ให้เห็นว่า การปรุงแต่งทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง การปรุงแต่งทั้งหลายทั้งปวงเป็นทุกข์ และสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งหมดเป็นอนัตตา อันหมายถึงให้เราเกิดความเข้าใจ รอบคอบ รอบรู้ รู้รอบ รู้เท่าทันแล้ว คิดได้คิดเป็น เมื่อคิดได้คิดเป็น ก็เป็นการปฏิบัติวิปัสสนากาวนา อันเป็น ทิฏฐุชุกัมม คือการทำความเห็นในจิตใจของเราให้ตรง โดยตรงต่อสภาพความเป็นจริง ตามความเป็นจริง ของชั้น ๕ นั้นเอง

การปฏิบัติวิปัสสนากาวนา จึงหมายถึงความรู้อย่างในชั้น ๕ ชั้น ๕ ชั้นนั้นนี้มีรูปชั้น คือร่างกายของแต่ละบุคคล รูปชั้น มีความต้องการที่เป็นไปตามธรรมชาติ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด เป็นต้น ในรูปชั้นคือร่างกายนี้ มีนามชั้นแฝงอยู่ในรูปชั้น นามชั้นคือเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สี่ตัวนี้

เราเรียกว่า นาม คือไม่มีรูปร่าง แต่มีความรู้สึก ความจำ การปรุงแต่ง ความคิด หรือตัวรู้ แฝงอยู่ในร่างกาย
ของเรานี้ เรียกว่า เรามีนาม รูปกับนาม จึงเป็นที่อาศัยซึ่งกันและกัน จะมีแต่รูปร่างอย่างเดียวไม่ได้ จะมีแต่นาม
อย่างเดียวไม่ได้ ต้องมีทั้งรูปและนามควบคู่กันไป จึงทำให้มีชีวิตอยู่ได้ รูปร่างอาศัยปัจจัยสี่ คือเครื่องแต่งกาย
อาหาร ที่อยู่อาศัย ยารักษาและยาบำรุง จึงเป็นอยู่ได้ นามอาศัยรูปนี้เป็นอยู่จึงเป็นอยู่ได้ ต่างถ้อยอาศัยซึ่ง
กันและกันอย่างนี้ รูปนามจึงเป็นอยู่ได้เป็นไปได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็สรุปได้ว่า เรามีการทำ เรามีคำพูด เรามี
ความคิด การทำ คำพูด เรียกว่า เป็นรูป ความคิด เรียกว่า เป็นนาม หรือจะพูดว่า การทำ คำพูด เรียกว่า
กาย ความคิดเรียกว่าใจ กายและใจ ถ้าขยายให้ละเอียดก็เป็นวิปัสสนาภูมิ ๖ ที่ได้อธิบายมา จึงมีปัญหาว่า
เรารู้แจ้ง กายและใจของเราได้อย่างไร การปฏิบัติวิปัสสนานั้น มีความหมายตามที่กล่าวแล้วแต่ต้นว่า การตั้ง
ความเพียร ความพยายามฝึกหัดอบรมจิตใจ ให้เกิดความเข้าใจ รอบคอบ รอบรู้ รู้รอบ รู้เท่าทัน ในขั้น ๕
และสรรพสิ่งที่รายล้อมขั้น ๕ ว่า เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ผู้ปฏิบัติต้องมี ความเพียร (อาตปปี) มีสติ
(สติมา) มีความรู้ตัวพร้อมตลอด (สัมปชาโน) หรือจะพูดว่าต้องเพียรให้ทัน กันให้ถูก ปลูกให้ดีนี้ เราฝึกไป
เรื่อยๆ ตลอดเวลา ก็จะสั่งสมไปในจิต คือนามไปเรื่อยๆ ค่อยๆ เข้าใจ แจ่มแจ้ง ไปเรื่อยๆ เหมือนลมพัดไป
เรื่อยๆ ความเย็นสบายก็จะเกิดขึ้นกับผู้ที่ได้รับลมพัดแบบเย็นสบาย เมื่ออายตนะภายนอก กระแทกกับอายต
นภายใน แล้วมีอาตปปี สติมา สัมปชาโน ตลอด เราก็จะมีความแจ่มแจ้ง เกิดขึ้นในใจตลอดไปเรื่อยๆ จนถึง
จุดหนึ่ง ที่เราหยุด การปรุงแต่งได้ทั้งหมด ดังนั้นถ้าจะสรุปอีกทีหนึ่งว่า การปฏิบัติวิปัสสนาคืออะไร เราก็จะ
ตอบได้ทันทีว่า ความรู้เท่าทันความรู้สึกที่เกิดขึ้น จากการที่ตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้มได้ชิมรส
กายได้สัมผัสถูกต้อง ใจได้เกิดความคิด เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เรามีความรู้เท่าทันจากความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้น
ทั้งหมด เมื่อเรารู้เท่าทันมันแล้ว การปรุงแต่งหรือความรู้ที่เป็นความต้องการก็จะไม่เกิดขึ้น เรียกว่า การปรุงแต่ง
ในจิตหรือในใจของเราไม่มี เมื่อความรู้สึกปรุงแต่งของเราไม่มีแล้ว แล้วอะไรมันเกิดขึ้น สิ่งที่เกิดต่อไปก็คือ
ความรู้สึกชอบ หรือรู้สึกชัง ก็ไม่มี มีแต่ความวางเฉย รู้เท่าทันเกิดขึ้นมาแทนที่ ความวางเฉยนั้น ไม่ใช่เฉย
เฉย แบบภาษาไทยของเรา ความเฉยเฉยนี้ หมายถึงความช้ง คือพอช้งแล้วก็วางเฉย ไม่อยากเกี่ยวข้องกับ
ส่วนความวางเฉยเป็นธรรมฝ่ายกุศล คือตัวอุpekขา ซึ่งเกิดรู้เท่าทันเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว เหมือนกับเรา
จะเดินทางเพื่อแก้สิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว หรือจะพูดง่ายๆว่า รู้เท่าเพื่อกันไม่ให้เกิดปัญหา รู้ทันเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น
แล้ว เหมือนกับเราจะเดินทางไปวัดด้วยรถยนต์ของเรา ก่อนออกเดินทางเราตรวจสอบสภาพรถของเราก่อน เช่น
ตรวจน้ำมันว่าจะพอหรือไม่ การตรวจนี้ เรียกว่า รู้เท่าเพื่อกันน้ำมันให้พอในการขับรถเดินทาง รู้ทันเพื่อแก้
เช่นขับรถไป เรามองเห็นเข็มบอกน้ำมันว่า น้ำมันในรถใกล้จะหมด เราก็ต้องหาทางออก มองหาร้านขายน้ำมัน
แล้วกะประมาณ หาช่องทางเติมน้ำมันรถให้ได้ รู้แบบนี้ เรียกว่า รู้ทัน ความรู้เท่าความรู้ทันนี้ เรียกรวมนกันว่า
รู้เท่าทัน เพื่อกันและแก้ปัญหาคือความทุกข์ ซึ่งเป็นปัญหาหลักของชีวิต ของคนเราที่เกิดมาทุกคน สิ่งที
ตามมาจากความเกิด คือชรา ความแก่หรือความเปลี่ยนแปลงไป ที่ตามมาตลอด ความเปลี่ยนแปลงนี้เราพูดว่า
ความเจริญเติบโต เราโตขึ้นทุกวันเรียกว่ามีการพัฒนาการขึ้น หรือเรียกว่าเจริญวัยขึ้นไปตามลำดับ การโตขึ้น
หรือพัฒนาการหรือเจริญวัย เรียกรวมนกันว่าชรา ความแก่แน่นอน แต่เราไม่เรียกอย่างนั้น แต่ส่วนใหญ่ไม่เรียก

อย่างนั้น จะเรียกกันก็ต่อเมื่อสมมติว่า เรารู้จักคนๆหนึ่ง แล้วเราถามว่าคุณอายุเท่าไร ตอนนี้จะบอกว่า เราแก่กว่าหรือเขาแก่กว่า ความแก่หรือความโตขึ้น หรือพัฒนาการหรือเจริญวัย มีปัญหาคือความทุกข์ตามมา ต้องศึกษาหาความรู้ในตอนเป็นเด็ก โตขึ้นต้องหางานทำ ต้องมีอาชีพ ต้องหาปัจจัยสี่ มาค้าจุนเกลือหนุน ให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ หลังจากนั้นก็ต้องหาคู่ครอง ถ้าเจอคู่ดีก็ดีกันไป ถ้าเจอไม่ดีก็ไม่เป็นคู่ครอง แต่จะเป็นคู่เคือง คู่แค้น คู่ความขึ้นโรงขึ้นศาล ฟ้องร้องแบ่งแยกกัน ดังที่เราเห็นตัวอย่าง บางที่ยังไม่ได้เป็นคู่ครอง ก็กลายเป็นคู่เคือง คู่แค้น เพราะคิดว่าเขานอกใจ หรือไม่รักเรา คู่เคืองยังพอว่า ถ้าเป็นคู่แค้นก็จะมีการทำร้ายตามมา ถึงฆ่าฟันกันตาย ตามข่าวที่เห็นกันทุกวันนี้ ทั้งหมดนี้มาจากการเกิดอย่างเดียว เรียกว่า ชาติปี ทุกขา การเกิดเป็นทุกข์จริงๆ การปฏิบัติวิปัสสนากวณจึงมีความมุ่งหมาย เพื่อรู้เท่าทัน ความรู้สึก หรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น แล้วการปรุงแต่งไม่เกิดตามขึ้นมา ในชีวิตของคนเรานั้น เมื่อเกิดมาแล้ว เราเกิดมาพร้อมกับความทุกข์ จึงมีปัญหาว่า เรายินดีที่จะจมอยู่ในความทุกข์ หรือเรามีความปรารถนาที่จะพ้นจากความทุกข์ เป็นปัญหาที่เราจะต้องคิด ถ้าเราปรารถนาที่จะพ้นจากความทุกข์ ฟังชวนชวายพากเพียรพยายามฝึกหัดอบรมกายและใจ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ รอบคอบ รอบรู้ รอบรู้และรู้เท่าทันรูปนาม และสรรพสิ่งทั้งหลายที่รายล้อมรูปนามว่า เป็น อนิจจัง แปรเปลี่ยนไป ทุกขัง ไม่เหมือนเดิม อนัตตา ไม่เป็นไปตามใจปรารถนา จนเกิดความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง คือมีอาการตื่นทางปัญญา ที่มองเห็นโทษของการยึดถือทั้งหมด ในขณะที่เดียวกันก็มองเห็นคุณของการปล่อยวางทั้งปวงแล้ว ความทุกข์ที่จะเข้ามา หรือจะเกิดขึ้นทางจิตใจ ก็จะเข้ามาไม่ได้หรือเกิดขึ้นไม่ได้ ใจของเราก็ผ่องใส เพราะสิ่งที่ทำให้ใจขุ่นมัวไม่มี เพราะเรามองเห็นโทษของการยึดถือ และมองเห็นคุณของการปล่อยวางแล้วนั่นเอง

สิ่งทั้งหลาย สอนคนเป็น ให้เห็นว่า

สังขารา ปรุงแต่ง ทุกแห่งหน

สิ้นสังขาร การปรุงแต่ง แห่งตัวตน

คือทุกคน พบนิพพาน สุขสันต์เอยฯ

การปฏิบัติภาวนา

ในระหว่าง การปฏิบัติสมถะภาวนา เมื่อจิตสงบแล้ว เอาพื้นของจิตที่สงบแล้วนี้เป็นฐาน ปฏิบัติวิปัสสนาภาวนาต่อ ในระหว่างนี้ วิสุทธิ(ความบริสุทธิ์) ๗ ประการ และญาณ(ความรู้) ๑๖ ประการซึ่งเรียกว่า โสฬสญาณ จะเกิดขึ้นในใจของผู้ปฏิบัติ โดยผู้ที่ปฏิบัติจะรู้หรือไม่ก็ตาม วิสุทธิ ๗ และโสฬสญาณ ๑๖ จะเกิดขึ้นตามลำดับดังนี้

๑. สีสวิสุทธิ ความบริสุทธิ์ของศีล คือจิตเริ่มเป็นระเบียบขึ้นตามลำดับ
๒. จิตตวิสุทธิ ความบริสุทธิ์ของจิตที่ละเอียดปราศจาก นิวรณ์ ๕ ประการคือ กามฉันทะ จิตปราศจากความพอใจในรูป เสียง กลิ่น รส และการถูกต้อง พยาบาท จิตปราศจากความคิดร้าย
ถีนมิทระ จิตปราศจากความง่วงเหงาหาวนอน
อุทธัจจะกุกกุจจะ จิตปราศจากความฟุ้งซ่านรำคาญ
วิจิกิจฉา จิตปราศจากความสงสัยทั้งหมด

๓. ทิฏฐิวิสุทธิความบริสุทธิ์ของความเห็น คือ

- (๑) นามรูปปริเฉทญาณ ญาณกำหนดรู้นามและรูป
๔. กังขาวิตรณวิสุทธิ ความบริสุทธิ์ที่ก้าวล่วงความสงสัย คือ
- (๒) ปัจจัยปริคคหญาณ ญาณกำหนดรู้ปัจจัยของนามและรูป
๕. มัคคามัคคญาณทัศนวิสุทธิ ความบริสุทธิ์ด้วยความรู้ความเห็นว่าปฏิบัติถูกหรือไม่ถูก คือ
- (๓) สัมมสนญาณ ญาณกำหนดรู้โดยพระไตรลักษณ์ในนามรูป
- (๔) อุทฺยพฺพญาณ ญาณกำหนดรู้ความเกิดดับของนามรูป

ในช่วงนี้ กิเลสของวิปัสสนา เรียกว่า วิปัสสนุกิเลส ๑๐ ประการจะเกิดขึ้นมาเอง ตามลำดับ ทั้ง ๑๐ ข้อ หรือข้อใดข้อหนึ่ง

วิปัสสนุกิเลส ๑๐ ประการ มีดังนี้

โอภาส เกิดแสงสว่างในดวงจิต เห็นสิ่งต่างๆ ได้

ญาณ เกิดความรู้พิเศษขึ้นในดวงจิต

ปีติ เกิดความอิ่มใจ

ปัสสัทธิ เกิดความสงบเย็นมาก

สุข เกิดความสุขใจมาก

อธิโมกข์ เกิดความคิดว่าหลุดพ้นในจิต

ปีศาหะ เกิดความเพียรมาก

อุปัฏฐานะ เกิดสติชัดเจนขึ้นในจิต

อุเบกขา เกิดความเป็นกลางขึ้นในจิต

นิกัณติ เกิดความพอใจจิตใจ

ผู้ปฏิบัติถึงมัคคามัคคญาณทัศนวิสุทธวิปัสสนุกิเลส ๑๐ อย่างใดอย่างหนึ่ง เกิดขึ้นแน่นอน เมื่อเกิดขึ้นแล้ว จิตคิดว่า ตัวหลุดพ้นแล้ว ก็เลยพอใจอยู่แค่นี้ ไม่เพียรพยายามต่อ วิสุทธิอีก ๒ ประการจะไม่เกิดขึ้น วิปัสสนุกิเลสที่เกิดขึ้น ผู้ปฏิบัติไม่สนใจใส่ใจก็จะผ่านไป ลำดับนั้นวิสุทธิ

ข้อ ๖ จะเกิดขึ้น

๖. ปฏิปทาญาณทัศนวิสุทธิ ความบริสุทธิ์ของความรู้ความเห็นทางปฏิบัติ คือ

- (๕) กังคญาณ ญาณกำหนดรู้ความดับของนามและรูป

- (๖) ภยญาณ ญาณกำหนดรู้ความน่ากลัวของนามและรูป

- (๗) อาทีนวญาณ ญาณกำหนดรู้โทษของนามและรูป

- (๘) นิพพิทาญาณ ญาณกำหนดรู้ด้วยความเบื่อหน่ายในนามและรูป

- (๙) มุญฺจิตุกัมมยตาญาณ ญาณกำหนดรู้ด้วยความปรารถนาจะพ้นไปจากนามและรูป

- (๑๐) ปฏิสังขยาญาณ ญาณกำหนดรู้ด้วยการพิจารณาทบทวนนามและรูป

- (๑๑) สังขารูปกขาญาณ ญาณกำหนดรู้ด้วยความวางเฉยในการปรุงแต่งเรื่องนามรูป

- (๑๒) อนุโลมญาณ ญาณกำหนดรู้ด้วยการคล้อยตามต่อการรู้หรือริยสังข์

- (๑๓) โครตภูญาณ ญาณกำหนดรู้จากการข้ามภาวะปุถุชนเข้าสู่ภาวะอริยบุคคล

๗. ญาณทัศนวิสุทธิ ความบริสุทธิ์ของความรู้ความเห็น คือ

- (๑๔) มัคคญาณ ญาณกำหนดรู้ในอริยมรรค คือโสดาปัตติมรรค

- (๑๕) ผลญาณ ญาณกำหนดรู้ในอริยผล คือโสดาปัตติผล

- (๑๖) ปัจจเวกขญาณ ญาณกำหนดรู้ด้วยการพิจารณาทบทวน ใน

- สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล

- อนาคามีมรรค อนาคามีผล

- อรหัตตมรรค อรหัตตผล

เมื่อผู้ปฏิบัติ บรรลุถึง วิสุทธิ ข้อที่ ๗ ผู้ปฏิบัติบางท่านได้บรรลุโสดาบัน คือเกิดแล้วตาย ไม่เกิน ๗ ชาติ คือชาติที่ ๗ บรรลุอรหัตต์แน่นอน สกิทาคามี คือตายแล้วเกิดใหม่ ก็จะได้บรรลุพระอรหัตต์ อนาคามี คือตายแล้วไปบังเกิดในชั้นพรหมสุทธาวาส สำเร็จพระอรหัตต์ในชั้นนี้ อรหัตต์ คือหมดกิเลสโดยสิ้นเชิง ไม่มีกิเลสอีกแล้ว ในชาติปัจจุบันนี้ ผู้เป็นพระโสดาบัน พระอนาคามีและพระอรหัตต์ ที่ยังไม่ตายที่ยังเป็นอยู่ ยังมีชั้น ๕ อยู่ ก็ยังต้องอาศัยปัจจัยสี่ เหมือนคนทั่วไปๆ แต่ความยึดถือยึดติดในปัจจัยสี่นั้นไม่มี เป็นเพียงอาศัย เพื่อให้ชั้น ๕ ดำรงอยู่ มีชีวิตอยู่ จนกว่าจะถึงกาลสิ้นอายุขัย

การทำภาวนา

รูปแบบของการทำภาวนา มีหลายรูปแบบตามสำนักต่างๆ ที่มีผู้แนะนำพร่ำสอน ว่าต้องทำอย่างนั้น
อย่างนี้ รูปแบบนี้เป็นอุบายเพื่อล่อใจให้เกิดความสงบ ตัวท่านผู้ปฏิบัติชอบใจแบบใด สำนักใด ทำไปตาม
รูปแบบที่ท่านชอบใจเกิด ไม่มีแบบใดผิด เพราะทุกรูปแบบ มีเป้าหมายอย่างเดียวกันคือ เพื่อให้เกิดความสงบ
จิตใจ แล้วได้ความเข้าใจ รอบคอบ รอบรู้ รู้รอบ รู้เท่าทัน รูปนาม หรือกายใจของตัวเอง แล้วหลุดพ้นออก
จากวัฏฏสงสารของตัวเองให้ได้ ให้เป็นอกาลิโก คือไม่มีกาลเวลาที่จะต้องเกิดใหม่อีกต่อไป

ในการภาวนานี้ ขอเสนอรูปแบบการทำภาวนา ๒ รูปแบบ คือ

๑. รูปแบบตามแนวทางวิสุทธิมรรค
๒. รูปแบบตามแนวทาง หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม ต.ดอนยายหอม อ.เมืองนครปฐม จ.นครปฐม

แนวทางตามวิสุทธิมรรค

เมื่อผู้ฝึกหัดอบรม เตรียมตัวพร้อมแล้ว

- เข้าไปยังที่เคารพบูชา ที่ตั้งพระพุทธรูป และมีเครื่องสักการบูชาไว้พร้อมแล้ว
- กราบพระ ๓ ครั้ง
- กล่าวคำบูชาพระรัตนตรัย ว่าดังนี้

พุทธบูชา มหาเตชวันโต ธัมมะบูชา มหาปัญญา สังฆบูชา มหาโคกคระโว ทิโลกะนาถัง
อะภิปุชชะยามิ ปฏิบัติตปิบูชาเย นิพพานัง ประระมัง สุขัง

- กล่าวคำไหว้พระ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อภิวาเทมิ (กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นมัสสามิ (กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะโต ตาเวกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ (กราบ)

- กล่าวคำนอบน้อมพระพุทธรเจ้า ๓ จบ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (๓ จบ)

- กล่าวคำมอบตัวแด่ พระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยคำว่า

อิมาหัง ภะคะวา อัตตะภาวัง ตุมหากัง ประริจะชามิ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระพุทธเจ้า ขอสละอัตตะภาพนี้ แด่พระองค์ (กราบ ๑ ครั้ง)

- กล่าวคำมอบตัวแด่พระอาจารย์ ด้วยคำว่า

อิม่าหัง กันเต อັตตะภาวัง ตุมหากัง ประริจะชามิ

ข้าแต่พระอาจารย์ผู้เจริญ ข้าพเจ้า ขอสละอັตตะภาพนี้ แต่ท่าน (กราบ ๑ ครั้ง)

- จากนั้น นั่งแบบนั่งสมาธิ คือนั่งเท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาวางทับมือซ้าย วางไว้บนตัก โดยนิ้วชี้มือขวาชนนิ้วหัวแม่มือซ้าย ตั้งกายให้ตรง ดำรงสติไว้เฉพาะหน้าให้มั่ง หันหน้าไปทางทิศพระ คือทิศตะวันออก
- พิจารณาเห็นโทษ ในกายทั้งหลาย โดยนัยพระบาลีว่า “กามทั้งหลาย มีคุณน้อยนิดน้อยเป็นต้น”
- เกิดความพอใจในเนกขัมมะ อันเป็นเครื่อง สลัดออกจากกาม และเป็นอุบายก้าวล่วงสรรพทุกข์
- การยังปิติ และปราโมช ให้เกิดขึ้น ด้วยการระลึกถึง พระพุทธรูปคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ
- การมีความเคารพเกิดขึ้น ในข้อปฏิบัติ ด้วยคิดว่า เนกขัมมปฏิบัติทานี้ เป็นแนวทางที่พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอริยสาวกทั้งปวงปฏิบัติกันมาแล้ว

- การปลุกความอดุทธาหะขึ้นด้วยความหวังว่า เราจักเป็นผู้มีส่วนแห่งปวิเวกสุข ด้วยข้อปฏิบัตินี้เป็นแน่แท้
- เริ่มปฏิบัติภาวนาท้ง ๒ อย่างใดอย่างหนึ่ง คือ

- ถ้าชอบใจ สมถภาวนา ก็เริ่มบทภาวนา บทใดบทหนึ่ง ตามที่ท่านชอบ เช่น คำว่าอะระหัง หายใจเข้า ภาวนาว่าอะระ หายใจออกภาวนาว่าหัง ภาวนาไปเรื่อยๆ ไม่รีบร้อน ค่อยๆ กำหนดบทภาวนาไปเมื่อจิตสงบดีแล้ว เอาพื้นของจิตที่สงบนี้ เป็นฐาน ปฏิบัติวิปัสสนาต่อ ด้วยการพิจารณาว่า ชั้น ๕ ว่า ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง ให้เห็นชัดปรากฏในจิตของตนเอง

- ถ้าชอบใจวิปัสสนาภาวนา ก็พิจารณาชั้น ๕ ว่าไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ถ้าจะพิจารณาว่า ไม่เที่ยง ก็ให้พิจารณาตัวเรา เริ่มตั้งแต่เกิดมา ไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลงมาตลอดจนถึงขณะนี้ เดี่ยวนี้ให้ความไม่เที่ยงนั้นปรากฏชัดเจนในจิต ให้ได้ พิจารณาความไม่เที่ยงนี้กลับไปกลับมา จนกระทั่งจิตมองเห็นโทษของการยึดถือ และมองเห็นคุณของการปล่อยวาง

- จากนั้นคิดว่า พอใจแล้ว ก็หยุดพักผ่อน

การพิจารณาแบบวิปัสสนาภาวนานี้ ให้ยึดหลัก อนิจจัง ความแปรเปลี่ยนไป ทุกขัง ความไม่เหมือนเดิม อนัตตา ความไม่เป็นไปตามใจปรารถนา อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้ง ๓ อย่างให้ปรากฏชัดเจน ใช้ได้ใน ทุกอิริยาบถ

แนวทางตาม หลวงพ่อเงิน

วัดดอนยายหอม ต.ดอนยายหอม อ.เมืองนครปฐม จ.นครปฐม

เมื่อผู้ฝึกหัดอบรม เตรียมตัวพร้อมแล้ว

- เข้าไปยังที่เคารพบูชา ที่ตั้งพระพุทธรูป และมีเครื่องสักการบูชาไว้พร้อมแล้ว
- เครื่องสักการบูชา มีรูป ๕ ดอก เทียน ๕ ต้น ข้าวตอก ๕ กระพวง ดอกไม้ ๕ สี ๕ กระพวงๆ ละลี้ โดยจัดวางไว้ตามลำดับ คือรูป เทียน ข้าวตอก ดอกไม้
- แล้วจุดรูป ๕ ดอก เทียน ๕ ต้น

- กราบพระ ๓ ครั้ง

- กล่าวคำบูชาพระรัตนตรัย ว่าดังนี้

พุทธานุชา ธัมมานุชา สังฆานุชา อัคคีอนุชา ทิพพะจักขุ อะนันตา ปัญญาจักขุ มหาเตชะวันโต
นิพพานัง ประระมัง สุขัง พระหุบุปผัง อะหัง ชินะ ทัตตะวา อะสีติกะปะโก อะภีรุโป มหาปัญญา ธาเรนโต
ปิฎะกะต่ายัง นิพพานัง ประระมัง สุขัง

- กล่าวคำไหว้พระ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ะคะวะวา พุทฺธัง ะคะวะวันตัง อะภีวาเทมิ (กราบ)

สะวาภาขาโต ะคะวะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ)

สุปะฏิปันโน ะคะวะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ (กราบ)

- กล่าวคำน้อมน้อมพระพุทธรูปเจ้า

นะโม ตัสสะ ะคะวะวะโต อะระหะโตะ สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

- กล่าวคำระลึกถึง พระพุทธรูปคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆะคุณ ว่า
พุทฺธัง ชีวัตัง ยาวะนิพพานัง สะระนัง คัจฉามิ

อิติปิโส ะคะวะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร
ปุริสะทมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ะคะวะวาติ

ดวงจิตของข้าพเจ้า ขอลถวายแด่พระพุทธรูปเจ้า จนตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน ขออย่าให้มีมารมาผจญ เดชะ
กุศล ขอให้ได้แก้วรุ่งเรืองมณีโชติฯ (กราบ)

ธัมมัง ชีวัตัง ยาวะนิพพานัง สะระนัง คัจฉามิ

สะวาภาขาโต ะคะวะวะตา ธัมโม สันทิฎฐุโก อกาลิโก เอหิปัสสิโก โอบะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ
วิญญูหิติ

ดวงจิตของข้าพเจ้า ขอลถวายแด่พระธรรมเจ้า จนตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน ขออย่าให้มีมารมาผจญ
เดชะกุศล ขอให้ได้แก้วรุ่งเรืองมณีโชติฯ (กราบ)

สังฆัง ชีวัตัง ยาวะนิพพานัง สะระนัง คัจฉามิ

สุปะฏิปันโน ะคะวะวะโต สาวะกะสังโฆ อุกุปปันโน ะคะวะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน
ะคะวะวะโต สาวะกะสังโฆ สามิจิปะฏิปันโน ะคะวะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ
อัฏฐะปุริสะบุคคะลา เอสะ ะคะวะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชลี ะระะณีโย
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

ดวงจิตของข้าพเจ้า ขอลถวายแด่พระสังฆเจ้า จนตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน ขออย่าให้มีมารมาผจญ เดชะ
กุศล ขอให้ได้แก้วรุ่งเรืองมณีโชติฯ (กราบ)

สาธุ อุกาสะ ข้าพเจ้าขอปฏิบัติบูชา ตามคำสั่งสอนของพระสัมพันธัญญ์โคดม พระพุทธรูปเจ้าของเรา
ข้าพเจ้าจะขอเอาพระพุทธรูปทกะกาปีติ พระสังฆธรรมเจ้า จงเข้ามาบังเกิด ให้สุขุมอยู่ในจักขุทวาร โสตะทวาร

ฆานะทวาร ชิวหาทวาร กายะทวาร มะโนทวาร แห่งกายของข้าพเจ้า จะเข้าภavana ณ บัดเดี๋ยวนี้ เทอญ ฯ
นิพพานะปัจจะโย โหตุ (กราบ)

-กล่าวคาถาข้ามมารว่า

ปัญจะมาระ ชินะ นาโถ ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง จะตุสัจจัง ปากาเสติ มะหาวิรัง นะมามิหัง เอเต
สัพเพ มารา ปลายันติ (กราบ)

- จากนั้น นั่งแบบนั่งสมาธิ คือนั่ง เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย วางไส้บนหน้าตัก โดยนิ้วชี้มือ
ขวาชนนิ้วหัวแม่มือซ้าย ตั้งกายให้ตรง ดำรงสติไว้เฉพาะหน้าให้มั่น หันหน้าไปทางทิศพระคือทิศตะวันออก

- เริ่มปฏิบัติ ภavana ทั้ง ๒ อย่างใดอย่างหนึ่ง ตามที่กล่าวมาแล้ว

- แบบภavanaตามแบบหลวงพ่อก่อนนั้น จะมีคำลงท้ายเป็นภาษาไทยว่า “ขอให้ได้แก้ว รุ่งเรือง มณีโชติ”
คำว่า แก้ว นี้ หลวงพ่อก่อนท่านได้อธิบายว่า ในพระพุทธศาสนาแก้ว ๓ ดวง ที่ทำให้ผู้ปฏิบัติสำเร็จ หรือ
บรรลุได้ คือจะบรรลุเป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ จะต้องแก้ว ๓ ดวงนี้
อยู่ในใจตลอดไป ไม่เปลี่ยนแปลง จะเป็นดวงใดดวงหนึ่งก็ได้

แก้ว ๓ ประการ ดวงที่ ๑ คือ อนิจจตณัง แก้วคือ อนิจจัง หมายถึง ความแปรเปลี่ยนไป

ดวงที่ ๒ คือ ทุกขตณัง แก้วคือ ทุกขัง หมายถึง ความไม่เหมือนเดิม

ดวงที่ ๓ คือ อนัตตตณัง แก้วคือ อนัตตา หมายถึง ความไม่เป็นไปตามใจปรารถนา

ท่านอธิบายว่า คนโบราณ เรียกว่า เมืองแก้ว กล่าวคือพระนิพพาน หมายถึงผู้บรรลุ จะต้องแก้ว ๓ ดวง
ดวงใดดวงหนึ่งเป็นสมบัติของตน เพื่อพิจารณาตลอดชีวิต เพื่อให้บรรลุ ชีวิตจะรุ่งเรือง โชติช่วงชัชวาลไปตลอด
กาล จนถึงกาลสิ้นอายุขัย

.....

การปฏิบัติสมถะภavanานั้น ปฏิบัติไปจนใจสงบดีแล้ว เอาพื้นของใจที่สงบนี้เป็นฐาน ปฏิบัติวิปัสสนาภavana
ต่อไปเลย เมื่อสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว จะได้เป็นพระอรหันต์ ๓ ประเภทคือ

๑. เทววิชชะ พระอรหันต์ผู้ได้วิชา เป็นความรู้พิเศษ ๓ ประการ

๑. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือการระลึกชาติได้

๒. จุตูปปาตญาณ คือรู้การเกิดการตายของสัตว์ทั้งหลาย

๓. อาสวักขยญาณ คือรู้ว่าสิ้นอาสวะแล้ว

๒. ฉพภิกขุญา พระอรหันต์ผู้ได้อภิญญา คือความรู้ยิ่ง ๖ ประการ

๑. อิทธิวิธี สามารถแสดงฤทธิ์มีประการต่างๆได้

๒. ทิพโสต ได้หูทิพย์

๓. เจโตปริยญาณ รู้ใจคนอื่นว่าคิดอย่างไรได้

๔. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติได้

๕. ทิพจักขุ ได้ตาทิพย์

๖. อาสวะขยัญญาน รู้ว่าสิ้นอาสวะแล้ว

๗. ปฏิสัมภิตา พระอรหันต์ผู้ได้ปฏิสัมภิตาญาณ คือความแตกฉาน ๔ ประการ

๑. อัตถะปฏิสัมภิตา รู้แจ้งหรือแตกฉานในความหมายของธรรม

๒. ธรรมปฏิสัมภิตา รู้แจ้งหรือแตกฉานในหลักหรือหัวข้อธรรม

๓. นิรุติปฏิสัมภิตา รู้แจ้งหรือแตกฉานในภาษา

๔. ปฏิภาณปฏิสัมภิตา รู้แจ้งหรือแตกฉานในไหวพริบปฏิภาณ

การปฏิบัติวิปัสสนากาวนาโดยที่การปฏิบัติเริ่มแรกไม่ได้ใช้วิธีสมถะภาวนามาก่อน เมื่อสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว เป็นพระอรหันต์ ๑ ประเภท คือ สุขวิปัสสโก คือบรรลุแล้วทำกิเลสให้หมดสิ้นไปอย่างเดียว ไม่มีคุณวิเสสอย่างอื่นๆ เกิดขึ้นตามมา

.....

การใช้นิพพานบริหารชีวิต

นิพพาน หมายถึงการไม่มีความทุกข์ทางใจ แต่ความทุกข์ทางกายมีหรือไม่มี ความทุกข์ทางกายมีอยู่ เพราะเรายังมีรูปขันธ์ หรือกาย ทุกข์ทางกายแก้ได้เพราะอาศัยปัจจัยสี่ คือเครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย และยารักษาพยาบาลเพื่อให้กายนี้เป็นไปได้ตามอายุขัย ส่วนนามหรือใจ มีทุกข์หรือไม่มี ผู้บรรลุนิพพานไม่มีความทุกข์ทางใจ คือ ความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ การพบเห็นสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก การจากสิ่งที่เป็นที่รัก ทั้งหมดนี้ เป็นทุกข์ทางใจ ผู้บรรลุนิพพาน ทุกข์ทางใจเหล่านี้ไม่มี หรือจะพูดโดยหลักวิชาว่า สังโยชน์ คือเครื่องผูกร้อยมัดสัตว์ ให้ติดอยู่ในการเกิดทุกภพทุกชาติ ไม่มีอยู่ในใจของผู้บรรลุนิพพาน

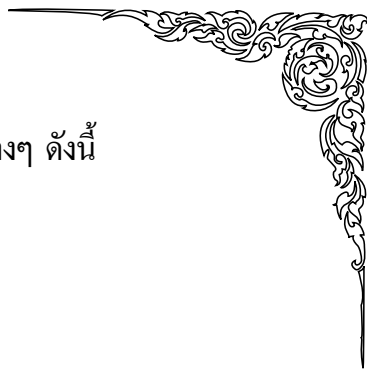
สังโยชน์ ๑๐ มีดังนี้

๑. สักกายทิฏฐิ ยึดถือตัวตน
๒. วิภิจจมา เป็นคนชอบล้งเลสงสัย
๓. สีลัพตปรามาส ดำเนินไปในทางที่ผิด
๔. กามราคะ ยึดติดในสิ่งที่ตัวชอบ
๕. ปฏิฆะ ประกอบด้วยความขุ่นเคือง
๖. รูปราคะ ชอบเรื่องรูปฌาน
๗. อรูปราคะ ชอบการเกิดในอรูปพรหม
๘. มานะ นิยมความต่ำสูง
๙. อุทธัจจะ จุงจิตคิดฟุ้งซ่าน
๑๐. อวิชชา ไม่พบความจริงตามความเป็นจริงตามธรรมชาติ

สังโยชน์ ๑๐ ประการนี้ ไม่มีอยู่ในใจของผู้บรรลุนิพพาน เมื่อผู้นั้นละสังขารไปก็ไม่มีการเกิดใหม่อีก การใช้นิพพานบริหารชีวิต คือการดำเนินชีวิตให้เป็นไปอย่างประเสริฐ เรียกว่า อริยมรรค อริยมรรคนี้สร้างบุคคลผู้ดำเนินไปให้เป็นอริยบุคคล คือบุคคลผู้ประเสริฐ ลักษณะของบุคคลผู้ประเสริฐ อยู่ที่มีอาการตื่นของปัญญา ด้วยการมองเห็นโทษของการยึดถือ มองเห็นคุณของการปล่อยวาง อาการตื่นของปัญญานั้น จึงเป็นลักษณะของพุทธะ คือ รู้ ตื่น เบิกบาน หรือจะกล่าวได้ว่า

นิพพานอยู่ที่ไหน อยู่ในใจของทุกๆ คน
ผู้ปฏิบัติเพื่อหลุดพ้น ฟังทำปัญญาของตนให้ตื่น

ในชีวิตจริงๆของเรานั้นเราอยู่ด้วยการปรุงแต่งตลอด ถ้ามองว่า เราหยุดการปรุงแต่ง จะอยู่ได้ไหมตอบว่าอยู่ได้ การปรุงแต่งอยู่ที่รูป คือกายเท่านั้น เพราะเราต้องอาศัยปัจจัยสี่ ส่วนนาม คือ ใจ เราต้องหยุดการปรุงแต่งให้ได้ ถือว่า เราพบนิพพาน และใช้นิพพานบริหารชีวิต ถ้าหยุดการปรุงแต่งไม่ได้ชีวิตเราจะจมอยู่กับความ

ทุกข์ ถือว่า เราไม่ได้ใช้นิพพานชีวิต(ขอใช้คำกลอน)ช่วยให้ผู้ปฏิบัติได้เห็นภาพต่างๆ ดังนี้

การยืน

ถึงคราวยืน	ยืนอยู่	รู้ดวงจิต
หมดนิมิต	ในสังขาร	การลับสน
สิ้นสังขาร	การปรุงแต่ง	แห่งจิตตน
คือทุกคน	พบนิพพาน	สุขสันต์เออยฯ

การเดิน

ถึงคราวเดิน	เดินไป	ด้วยใจหลุด
พบวิมุตติ	ในการเดิน	เพลิดเพลินหลาย
เดินไป	ในวิถี	ทางสบาย
สู่ความหมาย	เดินอยู่	รู้วางเออยฯ

คำว่าวิมุตติ หมายถึงอาการตื่นของปัญญา

การนั่ง

ถึงคราวนั่ง	นั่งอยู่	รู้ละวาง
นั่งแล้ววาง	นั่งให้	สบายเถิด
แล้วนั่งไป	แบบไม่	มีการเกิด
แสนประเสริฐ	เพราะนั่ง	แล้ววางเออยฯ

คำว่า นั่งแบบไม่มีการเกิด หมายถึง นั่งแบบไม่มีการปรุงแต่ง

การตื่น

ถึงคราวตื่น	ตื่นขึ้นมา	ปัญญาตื่น
ช่างแซมซิ่น	เลอเลิศ	ประเสริฐศรี
ตื่นขึ้นแล้ว	ไม่หลงไหล	ในชีวิต
เป็นตื่นที่	พบนิพพาน	สุขสันต์เออยฯ

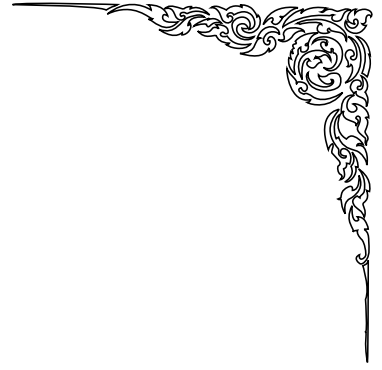
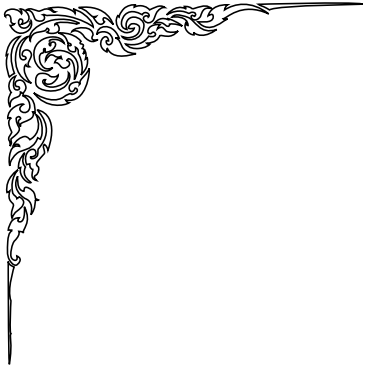
การกิน

ถึงคราวกิน	กินไป	ด้วยใจตื่น
ไม่กินอื่น	จากอาหาร	งานที่มี
กินไป	เพื่อทรงไว้	ซึ่งชีวิต
ทำหน้าที่	อย่างประเสริฐ	หมดเกิดเออยฯ

คำว่า หมดเกิด หมายถึง ไม่มีการปรุงแต่ง

การดื่ม

ถึงคราวดื่ม	ดื่มไป	ในวิมุตติ
ดื่มแล้วหลุด	สุดประเสริฐ	เลอเลิศหลาย
ดุดดื่มไป	ในดวงธรรม	ใสสบาย
สื่อความหมาย	หมดเกิด	ประเสริฐเออยฯ

ถึงคราวฟัง
ฟังแล้วหลุด
ฟังไป
ในความหมาย

การฟัง

ฟังไป
สุดประเสริฐ
ในวิถี
ไม่ยึดถือ

ในวิมุตติ
เลอเลิศหลาย
ที่สบาย
คือนิพพานฯ

ถึงคราวพูด
ว่าสังขาร
สิ้นสังขาร
คือทุกคน

การพูด

พูดเรื่อง
ปรุ้งแต่ง
การปรุ้งแต่ง
พบนิพพาน

เมืองนิพพาน
ทุกแห่งหน
แห่งตัวตน
สุขสันต์เอ๋ยฯ

ถึงคราวคิด
ว่ามีการ
สิ้นสังขาร
คือทุกคน

การคิด

คิดไป
ปรุ้งแต่ง
การปรุ้งแต่ง
พบความว่าง

ในสังขาร
ทุกแห่งหน
แห่งจิตตน
อย่างนั้นเองฯ

ถึงคราวดู
ดูแล้วหลุด
มองดูไป
ดูด้วยใจ

การดู

ดูไป
สุดประเสริฐ
ในวิถี
ไม่ก่อเกิด

ในวิมุตติ
เลอเลิศหลาย
ที่สบาย
ประเสริฐเอ๋ยฯ

คราวอาบน้ำ
ช่างชุ่มชื่น
อาบน้ำ
ในวิถี

การอาบน้ำ

อาบไป
เลอเลิศ
ชำระกาย
แห่งความตื่น

ด้วยใจตื่น
ประเสริฐศรี
สบายชีวิต
สดชื่นเอ๋ยฯ

ถึงคราวเป็น
เป็นให้เลิศ
เป็นให้เป็น
คือเป็นผู้

การเป็น

เป็นอยู่
ดีกว่าคนดี
ดีกว่าเป็น
หมดการเกิด

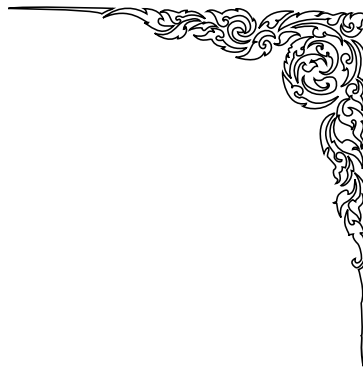
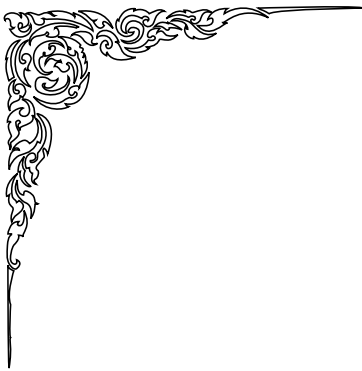
อย่างประเสริฐ
ที่เป็นอยู่
เห็นหยั่งรู้
ประเสริฐเอ๋ยฯ

ถึงวันเกิด
จะเป็นสุข
ถึงวันเกิด
หมดความทุกข์

การเกิด

ไม่หมดเกิด
อย่างไร
ไม่มีเกิด
พบความสุข

ก่อเกิดทุกข์
ในวันเกิด
ก่อเกิดสุข
ทุกวันเอ๋ยฯ

การตาย

ถึงคราวตาย	ไม่มีตาย	ให้ตายอีก
เป็นการฉีก	ความตาย	สลายสิ้น
เป็นการตาย	ที่ดี	ในชีวิต
เพราะหมดสิ้น	การเกิด	ประเสริฐเออยๆ

การขั้บรถ

คราวขั้บรถ	ขั้บไป	ในวิมุตติ
ขั้บแล้วหยุด	สุดประเสริฐ	เลอเลิศหมาย
ขั้บไปใน	ในวิถี	ทางสบาย
สู่เป้าหมาย	ปลายทาง	แล้ววางเออยๆ

คนดี-คนประเสริฐ

คนดี	ยังต้องมี	การก่อเกิด
คนประเสริฐ	การก่อเกิด	ย่อมไม่มี
จะดูว่า	คนประเสริฐ	หรือคนดี
ให้ดูที่	มีการเกิด	หรือไม่เกิดเออยๆ

การใช้นิพพานบริหารชีวิต จึงไปกำหนดลงตรงที่เรามีความรู้เท่าทันอารมณ์ หรือรู้เท่าทันความรู้สึกที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ ตามองเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้ชิมรส ภายได้สัมผัสถูกต้อง ใจได้คิดนึก ในระหว่างนี้ มีความรู้สึกว่าจะอะไรเกิดขึ้นในใจของเรา ถ้าเรามีความรู้สึกชอบ มีความรู้สึกชัง มีความรู้สึกเฉย คือไม่เข้าใจสิ่งเหล่านั้น ในระหว่างที่มีความรู้สึกนั้น เราเกิดความรู้เท่าทันนั้นขึ้นมา แทนความรู้สึกชอบ-ชัง-เฉย แล้วความรู้สึกชอบ-ชัง-เฉย นั้นหายไป เรียกว่า เราใช้นิพพานบริหารชีวิต ความรู้สึกที่ตามทันเป็นความรู้ที่เกิดขึ้นมาว่า “สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติของมันเอง ไม่เป็นสิ่งที่เราจะเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ไม่ใช่เป็นชีวิตของเรา เป็นของว่างเปล่าหาสาระประโยชน์ไม่ได้” ให้เราพิจารณาให้รู้เท่าทันทุกครั้ง ที่ตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้ชิมรส ภายได้ถูกต้องสัมผัส ใจได้คิดนึก ถ้าเราได้พิจารณาเท่าทันแล้ว ความชอบคือความโลภ ความชังคือความโกรธ ความเฉยคือความหลงไม่รู้จริง ไม่เข้าใจ จะไม่เกิดขึ้นในใจของเรา ใจของเราที่จะผ่องใส ความทุกข์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นมาก็ไม่มี เพราะรู้เท่าทันมันแล้ว คนเรานั้นตามปรกติ ตาอยากเห็นรูปสวยๆ หูอยากจะได้ฟังแต่เสียงที่ไพเราะที่เป็นคำหวานๆและสรรเสริญเยินยอ จมูกอยากได้แต่กลิ่นดีๆ กลิ่นหอมๆ ลิ้นก็อยากชิมแต่รสที่มันอร่อยถูกปากถูกคอ ภายก็อยากจะถูกต้องจับต้องแต่สิ่งที่มีนิ่มนวล กลมเกลี้ยงๆเกลี้ยงๆ เลอคุณค่าเบาๆแล้วมันเปล็ดเปล็น ใจก็คิดเพื่อฝันสรรค์สร้างวิมานในอากาศไปเรื่อยเปื่อยไป ความอยากเหล่านี้ที่เกิดขึ้น เพราะว่าใจชอบนั่นเอง และในทางตรงกันข้าม ถ้าไม่ได้ใจก็ชัง บางคนบางท่านไม่สนใจอะไรเลย ขาดความเข้าใจ ไม่รู้สึกใยดีอะไรเลย อยู่ไปวันๆหนึ่งเท่านั้น เรียกว่าใจเฉย สิ่งเหล่านี้เรียกว่า “การปรุงแต่ง” เราลองอยู่อย่างไม่ปรุงแต่งซิว่า มันจะอยู่ได้ไหม อยู่อย่างไม่ปรุงแต่งนั้น คือ อยู่อย่างรู้เท่าทันมัน อยู่อย่างรู้เท่าทันนั้น สิ่งเหล่านี้จะไม่มีในใจ ความยึดถือต่างๆ จะไม่เกิดในใจ ตรงนี้แหละเรียกว่า “ใช้นิพพานบริหารชีวิต” คือจะทำอะไร จะพูดอะไร จะคิดอะไร ให้ทำ พูด คิด ไปด้วยอาการตื่นของปัญญาอัน

หมายถึงรู้เท่าทัน มองเห็นโทษของการยึดถือมองเห็นคุณของการปล่อยวาง แล้วการปรุงแต่งต่างๆ ไม่เกิดขึ้น
อย่างนี้แหละ เรียกว่า อยู่อย่างคนประเสริฐ หรืออย่างอริยบุคคล ดังที่กล่าวว่า

คนดี	ยังต้องมี	การก่อเกิด
คนประเสริฐ	การก่อเกิด	ย่อมไม่มี

เมื่อเราอยู่อย่างคนประเสริฐ การเกิด คือการปรุงแต่งต่างๆ ทางการทำ พูด คิด ในขณะที่ ตาเห็นรูป หูฟังเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้มได้ชิมรส การได้ถูกต้องสัมผัส ใจนึกคิดนั้นไม่มี การการเกิดการปรุงแต่งไม่มี มี
แต่งความคิดเรื่องอนิจจัง ความแปรเปลี่ยนไป ความคิดเรื่องทุกข์ ความไม่เหมือนเดิม ความคิดเรื่องอนัตตา
ความไม่เป็นไปตามใจปรารถนา ขึ้นมาแทนที่ ความชอบ ความชัง ความเฉย ตรงนี้แหละ เรียกว่าใจบริสุทธิ์
ใจส่องใส สัมผัสเข้ามาเกาะกุมใจไม่ได้ ละสังขารจากโลกนี้ไป จะไม่มีการเกิดอีก เรียกว่าใช้นิพพานบริหาร
ชีวิต ชีวิตนี้มีนิพพาน คือโลกุตระทรัพย์เป็นที่พึ่ง ไม่มีโลกิยะทรัพย์เป็นที่พึ่ง เอาโลกิยะทรัพย์เป็นที่อาศัย แล้วให้
ได้มาซึ่งโลกิยะทรัพย์ คือนิพพานเป็นที่พึ่งตลอดไป “นิพพานนัง ประระมัง สุขัง” นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ก็ตรง
นี้แหละ

ใช้นิพพาน	บริหาร	การเป็นอยู่
กำหนดรู้	ความจริง	ทุกสิ่งสรรค์
เห็นโทษ	การยึดถือ	ยึดถือมั่น
เห็นคุณอนันต์	การปล่อยวาง	ทุกอย่างเอะๆ

สรุปได้ความว่า ไม่ยึดถือ คือนิพพาน หมายถึง การใช้นิพพานบริหารชีวิต

คำสอน มังกร ซ่อนกาย
รวบรวมไว้โดย มังกร ไร่เงา

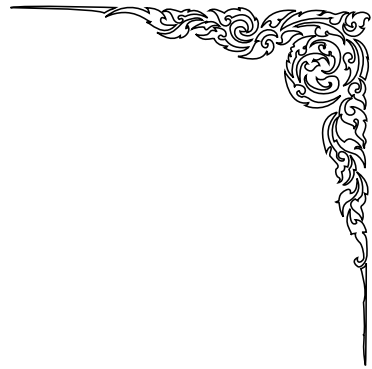
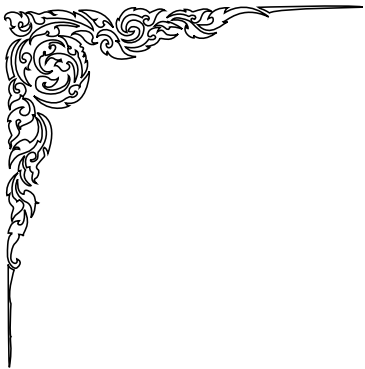
คำกลอนสอนใจ
ภาพลึง ปิดตา ปิดหู ปิดปาก

อันจิตใจในมนุษย์ยากหยุดนิ่ง
เพราะทวารผ่านกิเลสเหตุหนา
มีปากเหมือนปากปฐุตรระกร้า
ถึงแม้จิตจะทะเล้นเช่นลิงไพร
ใจคนเราดูจลิ่งนิ่งไม่ได้
ปากอย่าว่าตาอย่าหูอย่าฟัง
รู้ทำบอดทำหนวกได้ทำใบ้ด้วย
ลึงปิดปากตาหูผู้รู้มอง
ปิดสองหูไม่รับเสียงสำเนียงขาน
ปิดสองตามืดมืดไม่พิศไต่
ใจมนุษย์ดูจลิ่งนิ่งได้ยาก
ช่างเรื่องเขาเบาหนักให้รู้ใจเย็น
จิตไม่นิ่ง กลิ้งเกลือก ชอบเลือกสน
หากปิดปากตาหูรู้สังวร

ดูดังลึงซุกซนรนทุกท่า
ปิดหูตาปากบ้างช่างสุขใจ
มีลูกตาเปรียบเหมือนเป็นเช่นตาไฟ
ก็ยอมได้สุขสนองศีลลงธรรม
คุมจิตไว้เมื่อไม่สมอารมณ์หวัง
จิตยับยั้งถือช่างเกิดประเสริฐนัก
เป็นการช่วยให้ลึงลดปลดปล่อย
เป็นคั่นน้องส่องตั้งระวังใจ
ปิดปากครั้นตอบต่อข้อคำไข
แต่ดวงใจกลอกกลิ้งปานลึงโลน
ควรปิดปากตาหูห้ามรู้เห็น
ถือธรรม เป็นหวายไว้เชี่ยนใจลึง
มักดีนรณ เหมือนกระบี่ ที่หลอกหลอน
เจ้าวานรคือจิต หมดฤทธิ์เอยฯ

พระราชธรรมาภรณ์ (หลวงพ่ोजีน)

วัดดอนยายหอม ตำบลดอนยายหอม อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม

อนุโมทนาภาค

โดย...พระอาจารย์จำเนียร จิรสทุโธ

งานพุทธสวรสสมบัติจักพรรดิ ฉลองครบรอบ 14 ปี กำเนิดเกิดวัดป่าสามัคคี เมืองคิลลิน มลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา ครั้งนี้ ได้มีหามงคลฉลองวัด เปิดป่าวัด เปิดประตูวัดสู่ความรุ่งเรืองของวัดและพระพุทธศาสนา แห่งองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ในสหรัฐอเมริกาดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย สมานสามัคคี สำเร็จด้วยความสวัสดิ์ จากการที่ได้รับความร่วมมือร่วมใจด้วยดี จากทั้งฝ่ายบรรพชิต และฆราวาส (ทั้งพระทั้งชาวบ้าน) คือพระและญาติโยมสาธุชนคนดีทั้งหลายได้ร่วมช่วยทั้งแรงกายร่วมทั้งแรงใจออกทั้งทุนทรัพย์เพื่อให้เกิดการเฉลิมฉลองสำเร็จเสร็จไปด้วยดี

ประธานจัดงานฝ่ายพระนำโดย พระสุนทรพุทธรวิเทศ ประธานสงฆ์วัดพุทธราวาส ฮิวส์ตัน Houston รองประธานสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกา พร้อมด้วยคณะสงฆ์วัดพุทธราวาส ฮิวส์ตัน Houston วัดป่าสามัคคี คิลลิน Killeen วัดพุทธรานาชาติ ออสติน Austin วัดสังฆาราม เมืองแซนแอนโทนีโอ วัดพรหมคุณาราม อริโซนา Arizona วัดพุทธโสธรวิเทศ นิวแม็กซิโก New Mexico วัดพุทธมามุนี ดาลัส Dallas ฯลฯ และคณะสงฆ์ทั่วไป

ฝ่ายศรัทธาญาติโยม นำโดย ดร.สุรพรหม พวงมาลี ร่วมกับสาธุชน เมืองคิลลิน Killeen ฮอกกะไฮ้ Harker Height คอบเปอร์สโค Copperrass Cove ราวร็อก Round Rock ออสติน Austin ฮิวส์ตัน Houston เวโก Waco ดาลัส Dallas แซนแอนโทนีโอ San Antonio คอปัส Copas ร็อกพอร์ท Rockport มาเบอฟอร์ Mable Fall เป็นต้น และสาธุชนคนดีทั่วไป

กระผมหรืออาตมาในนามประธานสงฆ์วัดป่าสามัคคี ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานสงฆ์ ซึ่งมีพระเทพกิตติโสภณ วัดวชิรธรรมประทีป ประธานสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกา พระวิเทศธรรมรังษี(หลวงตาชี) วัดไทยวอชิงตันดีซี ที่ปรึกษาสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกา พระสุนทรพุทธรวิเทศ วัดพุทธราวาส รองประธานสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกา พร้อมด้วยคณะสงฆ์ที่มาจากประเทศไทย นำโดยพระครูสังฆรักษ์อวยพร จิตติญาณ รองเจ้าอาวาสวัดดอนยายหอม นครปฐม ขอขอบใจพระทุกรูปที่มาช่วยงานด้วยความจริงใจ

อนุโมทนาขอบใจคณะศรัทธาญาติโยม นำโดย ดร. สุรพรหม พวงมาลี ประธานจัดงานฝ่ายฆราวาส คณะญาติโยมผู้มีกุศลศรัทธาร่วมกันจงเป็นเจ้าภาพ ถวายจตุปัจจัยแก่พระสงฆ์ สร้างซุ้มประตู กำแพงวัด ป้ายวัด จัดทำตาลปัตร ย่าม เสนาสนะที่นั่ง จัดสมโภชมหาสุทนต์ รำไทย ดนตรีไทย-ลาวที่วิ หนังสือพิมพ์ต่างๆ เป็นต้น ได้ให้ความอนุเคราะห์ช่วยงาน ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อยในที่สุด

กราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกและคุณความดีที่ได้ร่วมกันทำแล้วนี้ จงเป็นผลสะท้อนย้อนกลับ ได้อภิลาคู์คุ้มครองรักษา ทั้งพระสงฆ์ทั้งฆราวาส ศรัทธาญาติโยมทุกท่าน ประรารถนาสิ่งใดโดยชอบประกอบด้วยธรรมมีสัมมาทิฐิ เป็นต้น จงพลันสำเร็จ จงพลันสำเร็จ โดยทั่วถึงกันทุกท่านทุกคน เทอญฯ นิพพานะ ปัจจัยโย โหตุฯ

โดยความสวัสดิ์

(พระอาจารย์ จำเนียร จิรสทุโธ)

ประธานสงฆ์วัดป่าสามัคคี เมืองคิลลิน มลรัฐเท็กซัส

**รายชื่อเจ้าภาพ
ร่วมถวายจตุปัจจัยไทยธรรม และค่าตัวเครื่องบิน
ในงานฉลองวัดครบ ๑๔ ปี และงานสงกรานต์**

**พระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์ ๙ รูป
วันเสาร์ที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๑ เวลา ๑๗.๐๐ น.**

พระเทพกิตติโสภณ	คุณสมพิศ (อ้อย) Crist	เจ้าภาพถวาย \$500
พระวิเทศธรรมรังสี	คุณคันชวย Combs	เจ้าภาพถวาย \$500
พระสุนทรพุทธิวิเทศ	คุณมาลี Shedd	เจ้าภาพถวาย \$300
พระครูสังฆรักษ์อวยพร จิตติญาโณ	คุณสมจิตร Powell	เจ้าภาพถวาย \$500
พระครูโชติธรรมวิเทศ (ดร.ชื่น)	คุณสตีฟ-คุณเบญจมาศ	เจ้าภาพถวาย \$500
พระครูศรีธรรมปฏิภาณ	คุณวศินีย์ Blevins	เจ้าภาพถวาย \$300
พระอาจารย์เคน กมโล	คุณพวงทอง Dehaan	เจ้าภาพถวาย \$300
พระครูวิเทศพรหมคุณ	คุณสาตี แซ่อึ้ง	เจ้าภาพถวาย \$300
พระครูวิมลศาสนวิเทศ	คุณแม่ตุ้มแสง ศรีสุราษฎร์	เจ้าภาพถวาย \$300

**พระสงฆ์เจริญชัยมงคลคาถา ๙ รูป
วันเสาร์ที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๑ เวลา ๑๕.๓๙ น.**

พระมหานวน ชวนปลุญ	คุณละม้าย Wiederhofs	เจ้าภาพถวาย \$200
พระบัญญัติ สุทธิจิตโต	คุณมะลิณี Stechert	เจ้าภาพถวาย \$200
พระมหาทวา ปลุญวฒโน	คุณบุญช่วย Ceasar	เจ้าภาพถวาย \$200
พระมหา ดร. วิญญู วิญญู	พี่สาวคุณจอย Ceasar	เจ้าภาพถวาย \$200
พระมหาเลข ปลุญาคโม	คุณปรีชา-คุณนิต	เจ้าภาพถวาย \$200
พระบุญเกิด สุภาจาโร	คุณวารี Baney	เจ้าภาพถวาย \$200
พระมหาสมบุรณ์ จิตตปลุญ	คุณละเอียด	เจ้าภาพถวาย \$200
พระมหาสุธน ยสสีโล	คุณมาริกา สุวีระวงศ์	เจ้าภาพถวาย \$200
พระใบฎีกาสวรรค์ กิตติวณโณ	คุณสมพงษ์ (เอ๋)	เจ้าภาพถวาย \$200

พระสงฆ์จากวัดอื่นๆ มาร่วมงาน ประมาณ ๓๕ รูป

รายชื่อเจ้าภาพถวายรูปละ \$100

พ.อ. (พิเศษ) มานิน-คุณสาริณี สร้อยทอง \$100

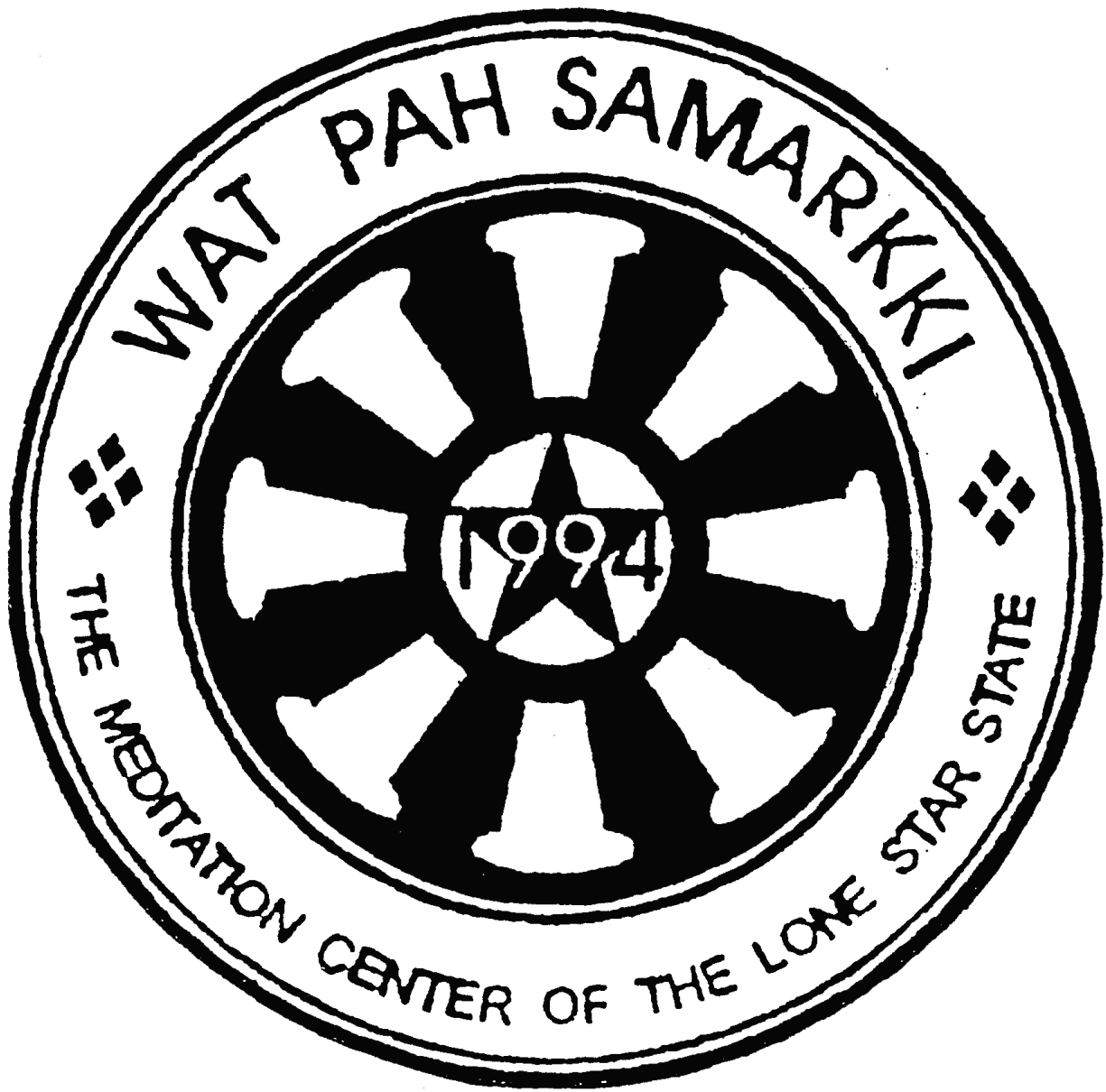
Pim Love \$100 ฯลฯ

เบ็ดเตล็ด

1. คุณสมพิศ (อ้อย) Crist	เจ้าภาพถวาย ค่าตัวเครื่องบินพระเทพกิตติโสภณ
2. คุณละม้าย Wiederhoft	เจ้าภาพถวายค่าตัวเครื่องบินพระวิเทศธรรมรังษี
3. คุณสตีฟ-คุณเบญจมาศ	เจ้าภาพถวายค่าตัวเครื่องบินพระครูโชติธรรมวิเทศ (ดร.ชั้น)
4. คุณธิดา Bonner	เจ้าภาพถวายค่าตัวเครื่องบินพระจากประเทศไทย
5. คุณจური Lively	เจ้าภาพถวายค่าทำยามถวายวัด \$250
6. คุณตั๋ย ไทยคิทเซ่น	เจ้าภาพถวายค่าทำยามถวายวัด \$250
7. คุณสมชาย-คุณตุ๊กตา(ฮิวตัน)	เจ้าภาพถวายค่าทำยามถวายวัด \$500
8. คุณวิไล กุล	เจ้าภาพถวายค่าทำยามถวายวัด \$150

ไม่รู้จักพอ ก่อทุกข์ตลอดกาล
หลวงปู่เข้ม วัดดอนยายหอม นครปฐม

WAT PAH SAMARKKI

THE

MEDITATION CENTER

OF

THE

LONE

STAR

STATE

1994